

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 101

Dimecres, 18 de novembre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 66, primera reunió

S U M A R I

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 3

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00071/08) p. 3

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions amb relació a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00301/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aprovació de la LOFCA al Congrés dels Diputats (tram. 317-00304/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions del president del Govern de l'Estat amb relació a l'acatament de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00302/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible pèrdua de fons destinats al Pla de desenvolupament rural (tram. 317-00305/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern en matèria de recerca (tram. 317-00303/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de l'economia catalana amb relació als altres països desenvolupats (tram. 317-00306/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre el primer any de desplegament dels Mossos d'Esquadra a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00364/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la petició del Govern de l'Estat d'adequar a la Constitució la Llei 12/2009, d'educació (tram. 310-00363/08) p. 48

→

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a impulsar l'activitat econòmica a les Terres de l'Ebre
(tram. 310-00362/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre l'endarreriment de la resolució del Tribunal Constitucional sobre els recursos interposats
contra l'Estatut d'autonomia (tram. 310-00367/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a l'accessibilitat i la connectivitat a l'estació
del tren d'alta velocitat de Figueres (Alt Empordà) (tram. 310-00368/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre la regulació dels mitjans de comunicació comunitaris (tram. 310-00365/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre l'eix Transversal Ferroviari (tram. 310-00366/08) p. 54

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 (esmenes a la totalitat)
(tram. 200-00071/08) (continuació) p. 55

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00072/08) p. 74

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 66.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 (tram. 200-00071/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte. (Text presentat: BOPC 562, 3.)

3. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00072/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 563, 3.)

4. Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència (tram. 200-00057/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 570,3).

5. Projecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats (tram. 200-00058/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 570,31).

6. Interpellació al Govern sobre la seguretat (tram. 300-00244/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la transposició de la directiva de serveis en l'àmbit del comerç (tram. 300-00245/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 300-00246/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis (tram. 300-00247/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics (tram. 302-00198/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 302-00199/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi econòmica (tram. 302-00200/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els casos recents de corrupció que són objecte d'inves-

tigació judicial (tram. 302-00201/08). Grup Mixt. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a les persones en situació de dependència (tram. 302-00202/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió, i aquest ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades.

Prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00071/08)

Sent així, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2010.

El debat i votació de les esmenes a la totalitat es regirà d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament de Catalunya. L'ordre de defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps màxim de trenta minuts cadascun.

Té la paraula per a la presentació del projecte l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, és un honor comparèixer davant d'aquesta cambra per tal de donar compliment, en nom del Govern, a la presentació del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2010, els quarts que presenta el Govern del president Montilla i els darrers d'aquesta vuitena legislatura.

Com ho van ser els pressupostos de l'any 2009 que aquesta cambra va debatre ara fa un any, aquests són uns comptes marcats per la crisi econòmica, en un doble sentit: perquè les seves principals magnituds d'ingres-

sos i de despeses estan totalment condicionades per la recessió, i perquè, per descomptat, el principal objectiu de les polítiques i les mesures que contenen és fer front a la crisi econòmica. La conjuntura marca, i molt, aquest pressupost. I així ha de ser, perquè els pressupostos han de fer front, quan aquesta es presenta, a la situació d'emergència.

Però els pressupostos a la vegada han de tenir una mirada que ha d'anar més enllà, entre altres coses perquè només sortirem de veritat de la crisi si a la vegada que fem front a les urgències immediates treballem de veritat per als dos objectius fonamentals que té plantejats el nostre país: desplegar i consolidar un estat del benestar de primera, i fer de Catalunya un país competitiu, que figuri per dret propi en el grup capdavanter dels territoris més dinàmics d'Europa.

És per això que els tres eixos prioritaris que inspiren aquest pressupost volen mantenir una línia de continuïtat amb els pressupostos d'anys anteriors, reforçar i consolidar la cohesió social, contribuir a la recuperació econòmica i a la millora de la competitivitat i la productivitat de la nostra economia, i fer del rigor i l'austeritat una norma bàsica de conducta de l'acció de govern.

L'elaboració dels pressupostos ha estat marcada per tres factors fonamentals. En primer lloc, per la caiguda dels ingressos en proporcions desconegudes, de l'ordre del 25 per cent, a conseqüència de la confluència, aquest any, de la persistent reducció dels tributs cedits tradicionals i de l'impacte, per primer cop en el nostre pressupost, de la caiguda dels impostos participats amb l'Estat.

En segon lloc, aquest fet ha quedat en molt bona mesura atenuat gràcies a la substancial millora, més de 2.600 milions d'euros, que ha suposat el nou acord de finançament. Sense aquesta millora, en lloc de presentar-los, com ara faig, un pressupost de contenció de la despesa, el Govern hauria d'haver presentat a la cambra un pressupost de reducció dràstica de les despeses.

I, en tercer lloc, pel recurs al dèficit públic, que se situarà en un percentatge del 3,25 per cent del PIB, xifra que suposa un volum a l'entorn del 6.300 milions d'euros, quan l'any 2008 el dèficit liquidat estava en 5.200, i la previsió per al 2009 és d'uns 4.600.

Aquests han estat els factors determinants per a l'elaboració dels pressupostos que avui el Govern presenta a aquesta cambra per al seu debat i, si s'escau, per a la seva aprovació.

Com sempre, el Govern ho fa amb la voluntat que aquest sigui un debat constructiu i enriquidor, en el qual es puguin contrastar les diverses visions i alternatives. Sabem que, per sobre de les discrepàncies, ens uneix la voluntat de servei al país i d'estar a l'alçada del que els ciutadans esperen de nosaltres.

Com cada any, en el moment de presentar els pressupostos és necessari referir-se al context econòmic en què s'inscriuen. Si aquest context és sempre –ho és cada any– un element determinant, molt més ho és aquesta vegada donades les circumstàncies.

Aquest són uns comptes marcats per la crisi econòmica, com ho van ser els de l'exercici del 2009, per descomptat, perquè la crisi determina de forma decisiva les disponibilitats pressupostàries, però també, i sobretot, perquè la crisi, l'objectiu de superar-la i la determinació per combatre'n els efectes constitueixen la prioritat de les prioritats a l'hora de decidir els seus continguts.

És per això que aquests són uns pressupostos elaborats amb la ferma voluntat de conduir l'economia cap a la recuperació. Hem passat, i en part encara estem passant, la pitjor recessió que ha travessat l'economia mundial des de la gran depressió dels anys trenta del segle passat.

El que ha fet que aquesta crisi hagi estat una crisi d'una complexitat i una profunditat sense precedents és la confluència de la recessió amb la crisi financera. Que hi hauria una inflexió i fins i tot un retrocés en el ritme de creixement econòmic era, reconeguem-ho, relativament previsible. Que l'economia mundial no podria mantenir sostingudament els elevats ritmes de creixement dels darrers anys es podia esperar. Que això, fins i tot, es podia traduir en alguns casos en creixements negatius tampoc no havia de ser una sorpresa. El que era impensable és que el sistema financer mundial estaria al límit del col·lapse. El que no podíem imaginar és que es podia produir un fracàs clamorós dels mecanismes d'avaluació del risc com el que hem constatat i que això conduiria al cataclisme financer que hem viscut aquest darrer any.

De manera que aquesta és la primera constatació que cal fer: ara fa un any l'economia mundial estava al límit de l'abisme. Què podem dir ara, un any després? Fonamentalment, jo crec que podem afirmar dues coses. La primera és que el món ha evitat el pitjor, i el pitjor hauria estat que l'economia hagués passat de la recessió a la depressió; és a dir, de creixements negatius del 3, 4 o 5 per cent a caigudes del PIB del 20 i del 30 per cent, com es van produir als anys trenta, i que haguéssim assistit a una caiguda en cadena d'entitats financeres. Això s'ha evitat. I fa un any no era tan clar que es pogués evitar. Doncs, bé, primera afirmació: el món ha evitat el pitjor.

Segona afirmació: el món està sortint de la recessió. Alguns països importants, com França, Alemanya i el Japó, hauran tingut creixements positius ja en el segon trimestre d'aquest any 2009. Altres, com els Estats Units o el conjunt de la zona euro, durant el tercer. És a dir, tot aquests països ja han sortit de la recessió.

El Fons Monetari Internacional estima que, per al conjunt del 2009, l'economia mundial caurà un 1,1 per cent, mentre que el 2010 es tornarà a una taxa positiva del 3,1 per cent. En aquesta recuperació de l'economia mundial, han jugat un paper destacat els països emergents: la Xina, l'Índia, el Brasil. Recordem-ho també: fa un any hi havia el temor fundat que la recessió dels països més avançats arrossegues cap avall aquests països. No ha estat així; no solament han aguantat, sinó que han actuat de tractors de la recuperació de l'economia mundial.

És veritat que la recuperació encara és molt incipient i que cal ser prudents a l'hora de fer pronòstics; ningú no pot caure en optimismes excessius, entre altres coses perquè tot és molt tendre, però podem mirar el futur amb confiança, molta més que ara fa un any.

Si el món ha evitat el pitjor i avui està sortint de la recessió ha estat sens dubte per l'acció decidida dels governs i dels bancs centrals. Avui ningú no discuteix la necessitat d'un decidit activisme governamental. És veritat que de vegades els governs i els bancs centrals han hagut d'actuar una mica a les palpentes, però havien d'actuar, perquè el principal error que podien haver comès els governs hauria estat no fer res, la passivitat. És millor equivocar-se per fer massa que per fer massa poc.

Ara hem de tractar d'aprendre dels errors que ens han portat a la crisi, de la mateixa manera que si ara n'estem sortint, el món n'està sortint, és perquè el món ha après dels errors del passat. I ha après sobretot dues coses. Primera: no repetir l'error dels anys trenta en què davant d'una gran recessió l'actuació procíclica dels governs va portar a la depressió. Ara sabem que quan hi ha una recessió els governs han de compensar la caiguda de l'activitat per la via dels estímuls fiscals d'inspiració keynesiana.

Segona lliçó que hem après: no voler retirar la medicina abans d'hora. L'any 37, quan semblava que les coses començaven a anar bé als Estats Units, Roosevelt es va equivocar volent equilibrar el pressupost, i els Estats Units van tornar a caure en recessió. I als noranta ha passat el mateix al Japó. Això ho ha après el món, i per això avui tothom –el G-20, la Comissió Europea, el Fons Monetari Internacional–, tothom, diu que no hem de retirar la medicina mentre el pacient encara està convalescent, perquè, si ho fem, podríem recaure en la malaltia. Ja ho farem quan la recuperació estigui consolidada.

Avui la prioritat és la recuperació econòmica, no acabar amb el dèficit. Aquesta és la prioritat. Quin és el millor pressupost que es pot tenir? Aquell que ajudi a créixer al més aviat millor, perquè el creixement és el que ens permetrà acabar amb el dèficit.

Per descomptat que quan hàgim sortit de la recessió i tornem a entrar en la senda del creixement, haurem de tornar a equilibrar el pressupost. Dèficit quan hi ha recessió, equilibri o superàvit quan hi ha creixement; aquesta és l'única recepta aplicable si pensem en els interessos dels ciutadans.

Ara el que toca és tractar de treure'n, de la crisi, totes les lliçons possibles. Amb aquesta crisi s'ha equivocat gairebé tothom i cal mantenir una actitud d'una certa humilitat, ningú no pot donar massa lliçons; en canvi, treure'n lliçons, sí.

I una de les lliçons que hem de treure és que no hi ha mercat sense estat; és a dir, sense regles del joc i institucions que les facin complir. Ha acabat el temps en què la consigna era aquella afirmació de Reagan, dels anys vuitanta, que el Govern és el problema. Però seria un greu error passar a l'altre extrem, a l'afirmació de: «El Govern és l'única solució.» Ni el Govern és el problema

ni el Govern és l'única solució, sinó que no hi ha solució sense l'equilibri apropiat entre estat i mercat.

Ens podríem donar per satisfets si tots els propòsits d'esmena que ara s'estan formulant, i que sobretot es van formular en el pitjor moment de la crisi, quan el malalt estava amb una febrada important, es tradueixen en realitat i no succeeix que quan veiem que la cosa ja comença a rutllar ens n'oblidem.

Coincideixo plenament amb Martin Wolf, el prestigiós columnista del *Financial Times*, quan deia en un article recent, el 7 d'octubre, que aquest no és el moment de retornar al *business as usual*: «Hem sobreviscut a aquesta crisi, però no podríem fer front a una altra» –diu ell–, «possiblement més gran i més perillosa que aquesta en uns pocs anys. Mostrem a la posteritat que som capaços d'aprendre de la història.»

Aquests pressupostos s'inscriuen en un context macroeconòmic de recessió, per tant, que en molt bona part condiciona les seves previsions bàsiques, així com, evidentment, les prioritats de les polítiques que cal posar en marxa.

Segons les nostres previsions, l'any 2009 el tancarem, a Catalunya, amb un creixement negatiu del PIB del 4,1 per cent. Aquesta és la caiguda més gran que s'ha produït en moltes dècades i una mica superior de la que en aquests moments es preveu per a l'economia espanyola. I per a l'any 2010 encara preveiem una disminució per al conjunt de l'any del 0,5 per cent. Són, doncs, dos anys de recessió, després d'un llarg període expansiu de catorze anys entre 1994 i 2007 amb una mitjana de creixement del 3,5 per cent.

En tot cas, respecte a les previsions de la situació econòmica, voldria subratllar tres punts. El primer és que per a l'any que ve hi ha una coincidència generalitzada respecte al fet que en el conjunt de l'any hi haurà un creixement negatiu, tant a l'economia catalana com a l'espanyola.

El segon és que la recessió continuarà com a mínim fins al primer trimestre de l'any que ve; és a dir, aquest darrer trimestre i el primer del 2010 encara tindrem creixements negatius, i molt probablement també el segon trimestre, si bé és innegable que ha passat el pitjor moment pel que fa al ritme de caiguda de l'activitat econòmica, que s'hauria de situar en el darrer trimestre de l'any 2008 i els dos primers d'aquest any 2009.

I el tercer punt és que tot apunta en el sentit que l'economia catalana pot anar millor i començar a sortir abans de la recessió que el conjunt de l'economia espanyola per la seva major obertura i internacionalització i la seva major integració a l'economia europea, que, aquesta sí, ja està sortint de la recessió. Constatem que probablement un cop més Catalunya haurà de fer de motor, de tractor, i haurà d'exercir el seu lideratge en el conjunt de l'economia espanyola.

La reducció del ritme d'activitat està tenint un impacte molt directe sobre els nivells d'atur. Crec que ningú no discutirà que aquest és sens dubte el primer problema social que tenim com a país i la prioritat de les prioritats a l'hora de determinar l'acció del Govern.

Les darreres dades, corresponents a octubre del 2009, ens parlen d'un xifra d'atur registrat de 543.603 persones, amb un creixement del 43,8 per cent en només un any, si bé és cert que la taxa de variació anual ha anat disminuint de manera continuada des del mes de març, en què va assolir un màxim del 70,9 per cent.

Pel que fa a la taxa d'atur, el tercer trimestre del 2009 s'ha situat, d'acord amb l'enquesta de població activa, en el 16 per cent, encara dos punts per sota de la del conjunt d'Espanya. En tot cas, es tracta d'una xifra molt i molt elevada, molt superior, com tots vostès saben, a la de qualsevol altre país europeu de característiques similars a les nostres. Les perspectives per a l'any que ve situen la mitjana anual per sobre del 18 per cent, i a Espanya pot estar per sobre del 20 per cent.

La rapidesa amb què s'ha destruït ocupació i la persistència d'aquest atur estructural en l'economia espanyola són raons més que suficients per abordar el problema sense simplificacions, en tota la seva complexitat i en totes les seves facetes, incloent-hi, per descomptat, la problemàtica derivada del mercat de treball i les relacions laborals.

Només podrem fer front a aquest context de recessió si som conscients que l'economia espanyola i, en bona part, la catalana tenen els problemes generals que han patit gairebé totes les economies i a més els seus problemes específics. Els generals són la recessió i els problemes del sistema financer; els específics, un nivell d'atur molt més elevat que a qualsevol altre país –al qual ja m'he referit–, el pes del sector immobiliari i el dèficit comercial amb l'exterior. I hem de ser conscients que aquests problemes els tenim nosaltres, no els altres, si més no no amb la gravetat que nosaltres els patim, i no podem esperar simplement que els altres els resolguin per nosaltres, perquè, si ho féssim, els altres països estarien sortint de la crisi i nosaltres, no.

És per això que l'única recepta raonable és ajustament i reformes; ajustament per adaptar la nostra economia a la realitat. Per sort, ara no podem utilitzar el mètode tradicional, que era devaluar, perquè estem a la zona euro. La devaluació és un ajustament dràstic, és una manera inapellable de reconèixer que som més pobres respecte a les altres monedes, però és un remei d'emergència i no el millor si a la vegada no s'ataquen de veritat les causes de fons.

Ara l'únic sistema que tenim per recuperar la competitivitat és millorar en la productivitat i al mateix temps fer una contenció pactada de rendes entre els diferents sectors socials; una contenció pactada de rendes que s'ha de fer sabent que els que més hi han de posar són aquells que més tenen. És l'única manera de fer l'ajustament sense que sigui traumàtic, perquè l'ajustament es produirà en qualsevol cas, com s'està produint ara, per la via de la destrucció d'ocupació i d'activitat econòmica, que és la pitjor i la més injusta de totes.

Ajustaments, doncs, i, a la vegada, reformes per millorar la competitivitat i la productivitat de la nostra economia. Algunes d'aquestes reformes poden tenir un caràcter més o menys immediat, és a dir, poden tenir un impacte que es noti molt ràpidament sobre l'economia, com

aquelles que afecten el mercat de treball i alguns aspectes de la fiscalitat, facilitar l'activitat empresarial, flexibilització d'alguns mercats de serveis; d'altres, en canvi, requereixen un cert temps i el seu efecte es farà sentir més a mitjà termini, com aquelles que poden incidir més estructuralment sobre la productivitat i obliguen a actuar en l'educació, la innovació i la recerca, les universitats, les infraestructures, l'energia, la internacionalització de la nostra economia.

Catalunya s'hi juga molt en tot això i hi té molt a dir, d'una banda pel pes que té dins de l'economia espanyola, i, de l'altra, perquè el que avui fa falta perquè Espanya pugui sortir de la crisi en bona part és allò que és més característic del model que ens és propi i que sempre hem defensat.

L'economia catalana té uns bons fonaments. De fet, mai hem pogut afrontar una crisi amb uns fonaments tan sòlids com els que tenim avui.

Un. Catalunya ha crescut molt al llarg dels darrers anys; el nostre PIB *per capita* se situa dotze punts per sobre de la mitjana de la zona euro. Hem escurçat d'una manera extraordinària i fins i tot hem invertit en algun cas les distàncies amb aquelles regions europees amb què fa vint-i-tres anys vam crear els quatre motors per a Europa. Tenim, doncs, una posició des de la qual podem contemplar les coses amb una certa confortabilitat.

Dos. Catalunya és un país molt obert, molt internacionalitzat; el pes de les importacions i exportacions sobre el PIB s'apropa al 70 per cent, deu punts per sobre de la mitjana espanyola.

Tres. Catalunya té un model econòmic molt més fonamentat en una sòlida base industrial, productiva, un gruix empresarial molt més potent, que és un actiu de primer ordre. El nostre model és més semblant al d'aquelles regions europees amb què competim: Llobardia, Baviera, Baden-Württemberg, Roine-Alps. En la nostra economia, l'ocupació del sector industrial representa prop del 22 per cent, quatre punts més que la mitjana europea.

Quatre. En la nostra economia ja s'han anat produint, des de fa molts anys, canvis de fons de gran importància; només cal que vegem el pes que tenen, per exemple, els sectors intensius en coneixement o en tecnologies avançades dins de la creació d'empreses i dins de l'ocupació.

Cinc. A Catalunya hem assistit a una veritable eclosió en centres de recerca i d'innovació; és evident que en uns sectors més que en uns altres, perquè també en aquest camp l'especialització és un grau. De vegades, ens ho han de dir des de fora perquè nosaltres ens ho creiem, però és així. Però Catalunya no n'ha de tenir mai prou, quant a ambició d'innovació, d'excel·lència, d'obertura; no ha de deixar mai de mirar a fora, sabent que està en una competició en la qual cal atreure i generar talents, que vol dir professors, científics, investigadors i estudiants.

I sis. Catalunya és un punt de referència en l'atracció de capital estranger i molt especialment, evidentment, la ciutat de Barcelona. Només cal que mirem les dades

i la presència de multinacionals, moltes d'elles entre les més importants del món.

Dins d'aquestes bases, no podem deixar de referir-nos al sistema financer. Encara que aquesta crisi ha tingut característiques pròpies, és evident que Espanya no ha pogut quedar al marge de la crisi financera internacional.

A Catalunya disposem d'institucions financeres sòlides, entre les quals les caixes juguen un paper determinant i central. Estem orgullosos del nostre model de caixes, que està basat en l'autonomia i en la independència de les entitats i que ha estat posat com a exemple davant d'espectacles de politització poc edificants que s'han produït en altres llocs. Per això és fonamental preservar i enfortir les nostres institucions, duent a terme els processos de racionalització i reforçament que siguin convenients.

El Govern ha estat i estarà al seu lloc, que no és ni fer d'espectador passiu ni interferir en decisions que no li corresponen. Estar al seu lloc vol dir orientar, crear les condicions i conduir les coses per tal d'assolir els objectius desitjats, sabent que els protagonistes del procés són les mateixes entitats.

La història ens diu que, a Catalunya, cada vegada que en el passat hi ha hagut una crisi financera d'una certa gravetat, hem perdut algun llençol i, de vegades, llençols importants. Això, aquesta vegada, no passarà. En el futur, quan mirem enrere, podem dir que vam fer el que havíem de fer, tots plegats, i que Catalunya, aquest cop, i a diferència d'altres vegades, no ha sortit afeblida d'aquest episodi, sinó amb institucions més sanejades i potents al servei de la nostra economia.

Tenim, doncs, uns bons fonaments. Això no significa, per descomptat, que no estiguem passant per moments difícils, però podem tenir confiança en les bases de la nostra economia.

Aquest és, doncs, el marc macroeconòmic en què s'inscriuen aquests pressupostos, uns pressupostos que estan presidits per tres eixos fonamentals.

El primer és reforçar la cohesió social. En el context actual de crisi econòmica, més que mai, les polítiques socials són la primera de les prioritats. Aquestes polítiques concentren un 54,7 per cent dels pressupostos consolidats del conjunt del sector públic, 1,2 punts més que l'any anterior.

El segon eix és impulsar l'economia cap a la recuperació i la millora de la productivitat i la competitivitat. I això en un doble sentit: primer, aquests són uns pressupostos contracíclics, és a dir, que volen ajudar al manteniment de l'activitat econòmica en un moment de recessió, i, segon, aquests són uns pressupostos que posen un accent especial en aquelles polítiques i mesures que més poden contribuir a la transformació del nostre model de competitivitat.

I, finalment, el tercer eix és el manteniment del rigor i de l'austeritat en les finances públiques. La forta davallada dels ingressos comporta una major apel·lació a l'endeutament, però també exigeix una acció decidida de contenció de la despesa a tot arreu on sigui possible.

Com ja vaig dir l'any passat, el pressupost és exigent en estalviar on s'ha d'estalviar i en contenir despeses on s'han de contenir, perquè ara més que mai cal ser eficients en la gestió de la despesa pública.

Un cop anunciats aquests tres eixos inspiradors del pressupost, sobre els quals tornaré més endavant, haig de referir-me als seus condicionants financers i a les principals magnituds que s'hi contenen.

Des del punt de vista financer, aquests pressupostos vénen marcats per tres factors condicionants.

En primer lloc, per una caiguda sense precedents dels ingressos tributaris, que es preveu que disminueixin en 4.139 milions d'euros, és a dir, un 24,4 per cent. Aquest fort descens reflecteix la intensitat de la crisi i afecta tant els tributs cedits com la participació en els tributs de l'Estat. A la caiguda dels ingressos per tributs cedits, se li afegeix també una davallada, i encara més intensa, dels tributs estatals en què participa la Generalitat.

En segon lloc, l'increment de recursos proporcionats pel nou sistema de finançament. Els pressupostos del 2010 són els primers que s'elaboren en el marc del nou model de finançament, acordat el passat mes de juliol. Gràcies al nou model, l'any 2010 disposarem de 2.613 milions d'euros més dels que tindríem si no hi hagués hagut aquest acord, fet que permet atenuar la caiguda d'ingressos a què abans m'he referit. Això permetrà que el pressupost per al 2010, com he dit abans, sigui un pressupost de gran contenció, però no de dràstica retallada, com hauria hagut de ser, altrament.

El nou model ha suposat un canvi tendencial, de fons, estructural, que entre altres coses comportarà un desplaçament a l'alça dels recursos de què disposa la hisenda de la Generalitat, que assolirà la xifra de 3.687 milions d'euros addicionals el quart any, un salt que representa aproximadament un 18 per cent d'increment, però està clar –hauria de ser innecessari advertir-ho– que no s'ha de confondre «canvi estructural» amb «situació cíclica», i també és evident que els cicles econòmics continuen existint, i en aquests moments la nostra economia està en recessió, i avui tots els països del món, fins i tot els estats, *Länder* i províncies més ben finançats, es troben en una situació de dèficit, fruit de la recessió.

El tercer factor determinant d'aquests pressupostos, des del punt de vista financer, és, per descomptat, el recurs al dèficit públic, que assoleix el 3,25 per cent del PIB. La nostra estimació situa l'import del dèficit en 6.369,5 milions d'euros, superior als 4.600 amb què preveiem liquidar aquest any 2009 i als 5.200 de l'any 2008, però, per descomptat, no en el triple, que alguns han dit.

Podem assumir aquest dèficit? És clar que podem. En primer lloc, perquè, en temps de recessió, cal un pressupost contracíclic, expansiu, perquè d'aquesta manera contribuïm a la recuperació. I del que no hi ha dubte és que avui la primera prioritat és la recuperació econòmica i que la millor manera de combatre el dèficit és créixer.

I, en segon lloc, perquè les nostres són unes finances sòlides, solvents, fonamentades en un país pròsper, que en garanteix la base fiscal, i perquè la millora del finan-

çament ens dona un horitzó d'estabilitat que garanteix sense cap mena de dubte que estem i estarem en condicions d'atendre l'endeutament que es deriva d'aquest dèficit.

Aquests són els tres factors que condicionen financera-ment el pressupost i els que, finalment, determinen el sostre de despesa. Aquest sostre es mantindrà pràctica-ment estabilitzat respecte a les previsions de liquidació del 2009 gràcies que la millora del finançament i l'increment del dèficit permetran compensar la caiguda de recaptació.

Ara voldria exposar amb més detall les seves principals magnituds, les del pressupost, tant pel que fa als ingressos com a les despeses.

Els pressupostos del conjunt del sector públic de la Generalitat per al 2010 inclouen un total de 224 entitats, inclosa la mateixa Generalitat, i sumen un import total consolidat de 39.699 milions d'euros, cosa que representa un creixement del 7,3 per cent respecte al 2009.

Ara bé, aquesta xifra és enganyosa, i cal senyalar que l'augment, en termes homogenis, resulta molt diferent –l'augment, en termes homogenis, resulta molt diferent. Si descomptem d'aquesta xifra l'amortització del deute, que incideix simultàniament en l'estat d'ingressos i de despeses, i el calendari de la qual –de l'amortització– té un component fortament aleatori, i el cost de l'endeutament, que s'ha d'atendre d'acord amb els tipus contractats i segons les condicions vigents en cada un dels mercats, i, d'altra banda, corregim, com s'ha de fer, la comparació amb la previsió de despesa liquidada per a l'any 2009, la despesa total mostra una reducció del 0,4 per cent respecte a la d'aquest any. De manera que quan volem dir quina és la previsió de despesa per a l'any 2010: 0,4 per cent menys que la despesa liquidada per a l'any 2009. Aquesta és la comparació vàlida a efectes homogenis, si el que desitgem és realment examinar la situació prevista per al 2010 en relació amb la de l'any 2009.

Pel que fa a l'àmbit institucional, el 2010 culmina el procés d'incorporació als pressupostos de la Generalitat de totes les institucions de la seva constel·lació d'entitats, en un exercici de transparència de totes les entitats que integren el seu sector públic. El nombre d'entitats addicionals respecte de l'exercici anterior és de 34, 38 altes i 4 baixes, fins a arribar a 224 entitats, de les quals –també vull subratllar-ho– totes són entitats ja preexistents, llevat de 5 que han estat creades en els darrers dotze mesos.

En termes bruts, el recurs a l'endeutament per al conjunt de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya d'acord amb la normativa SEC se situarà en 9.699 milions d'euros. Aquests estan originats per la necessitat de finançar el dèficit, però també i de forma significativa pel calendari d'amortització, que per a l'any 2010 suposarà unes despeses de 1.938 milions d'euros. Una vegada deduïdes aquestes despeses, l'endeutament net total ascendirà a 7.761 milions. De manera que el saldo viu de deute equivaldrà a un 13,9 per cent del PIB, davant del 10,2 previst per a l'any 2009.

Aquest creixement de l'endeutament resulta necessari, atesa la forta davallada dels ingressos, i, d'altra banda, està en línia amb el de moltes altres administracions públiques que han d'afrontar una situació similar. En tot cas, el nivell assolit es manté dins del que exigeixen els criteris de prudència financera, i sempre dins del marge de solvència precís. En conseqüència, el nostre deute seguirà sent apreciat pels mercats.

Passant a descriure amb més detall alguns aspectes sobre els ingressos i les despeses, cal dir que els tributs cedits disminueixen un 17,9 per cent, a causa principalment de la davallada de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Malgrat que els darrers anys ja s'ha produït una forta davallada dels ingressos derivats d'aquest impost, que hauran caigut un 70 per cent entre 2006 i 2009, la previsió per a l'any 2010 comporta encara una reducció molt forta, del 29,1 per cent, sobre el pressupost inicial de l'any 2009, previsió que és similar a les estimacions de liquidació efectiva que tenim per a l'exercici en curs.

Les previsions que figuren als pressupostos pel que fa als tributs participats amb l'Estat –IRPF, IVA i impostos especials– estan formulades d'acord amb les dades proporcionades pel Ministeri d'Economia i Hisenda, i és d'acord amb aquestes previsions que l'any 2010 es liquidaran les bestretes corresponents, que s'hauran d'ajustar més endavant amb les liquidacions definitives. Aquests ingressos pateixen una evolució encara més dràstica; en conjunt disminueixen un 26,7 per cent, i destaca la reducció del 17 per cent de l'IRPF i del 34,2 per cent de l'IVA. La resta d'ingressos del model de finançament disminueixen també en el 12,7 per cent.

Si ens referim al conjunt del sector públic, la variació dels ingressos no financers, un cop s'hi afegeixen els ingressos finalistes i els ingressos propis de la resta d'entitats que l'integren, incloses les de la nova incorporació, resulta també negativa, si bé una mica inferior, amb una caiguda del 9,2 per cent.

Les despeses totals del conjunt del sector públic ascendeixen també, com és obvi, als 39.699 milions d'euros als quals m'he referit abans. El 75,7 per cent d'aquest import es destinarà a despeses corrents; 12,9, a despeses de capital; 4,4, a variació d'actius financers, i el 7 per cent restant, a la variació de passius financers.

Pel que fa a la classificació de la despesa per capítols, el creixement de la despesa de personal per al conjunt del sector públic és d'un 7,1 per cent. Ara bé, aquesta xifra també podria resultar enganyosa i mereix una explicació. De fet –de fet–, l'increment general de les retribucions és de tan sols el 0,3 per cent, el mateix que preveuen els pressupostos generals de l'Estat, i per als alts càrrecs i personal directiu, 0 per cent, congelació.

La resta de l'increment –fora d'aquest 0,3– obeeix a diverses raons perfectament explicables. Les recurrències, és a dir, aquella despesa que deriva de les retribucions a empleats que en l'exercici anterior només van estar en nòmina durant uns quants mesos –per exemple, els mestres contractats el mes de setembre– i, en canvi, meritiran obligacions íntegres per al proper exercici, expliquen 2,7 punts de l'augment. 2,4 punts addicionals deriven

de les despeses de personal de les entitats que s'incorporen per primera vegada als pressupostos, entitats ja existents però que ara per primera vegada figuren en el que és l'àmbit de la consolidació pressupostària, entre les quals destaca la fundació que gestiona l'Hospital de Sant Pau, amb gairebé 2.800 llocs de treball, que òbviament ja existien abans de la incorporació al seu pressupost de la Generalitat, ja hi eren, no és personal nou, però no figuraven dins d'aquest compte que els donem quan els presentem el pressupost. La consolidació del cent per cent del sou dels funcionaris en les pagues extres, d'acord amb un compromís adquirit, explica un 0,3 per cent encara addicional. Els llicaments retributius –triennis i altres conceptes–, quatre dècimes més. I la resta d'entitats del sector públic, un 0,3 per cent. Finalment, l'increment de places només contribueix a l'augment de la despesa de personal amb un 0,7 per cent.

De manera que si volem donar una visió exacta de l'augment de personal hem de dir: 0,3 per cent, conjunt de factors perfectament raonables –llicaments, recurrències, incorporació d'entitats que ja existien–, i 0,7 per cent per augment de places. Aquesta és la realitat de l'increment de despeses de personal. Compte!, places perfectament explicables, com després veurem.

Cal subratllar –ara ho veurem– que aquest reduït augment de les despeses de personal derivat de l'augment de plantilla resulta possible gràcies a la reducció –gràcies a la reducció– de més de mil places de personal d'administració i serveis generals. L'augment total de les dotacions de personal és de 1.930 efectius.

Ara bé, aquesta xifra correspon al saldo resultant entre dos comportaments completament contraposats. Per una banda, l'augment de 2.951 empleats públics destinats a la prestació directa de serveis bàsics; 1.666, personal docent no universitari; 408, mossos d'esquadra; 438, personal d'institucions penitenciàries i òrgans judicials; 203, personal del SOC, i 236, personal de sanitat i serveis socials. O sigui, aquests augmenten, aquesta xifra propera als 3.000 efectius, els 2.951. I, per una altra banda, la reducció de 1.021 efectius del personal destinat a administració i serveis generals.

I finalment, pel que fa al capítol I, el pressupost preveu la congelació de les retribucions dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat i el personal directiu o assimilat d'entitats del seu sector públic, com ja va succeir l'any passat.

El creixement de les despeses corrents i de serveis per al conjunt del sector públic és del 5,9 per cent. Aquest creixement es centra sobretot en cinc polítiques: salut, protecció social i justícia, vinculades a la prestació de serveis, i també en les polítiques de transport i d'R+D+I. Cal assenyalar que una part de l'increment no respon a l'augment d'activitat, sinó als pagaments derivats de cànons i lloguers d'inversions, que els darrers anys s'han executat per mitjà de finançaments específics, i en una altra part, més de dos punts, a la incorporació d'entitats.

Les transferències corrents del conjunt del sector públic s'incrementen en tan sols un 0,7 per cent. Aquest reduït

creixement es deu sobretot a la davallada de la participació dels ens locals en els tributs de l'Estat. Sense tenir en compte aquest concepte, les transferències corrents destinades sobretot als ens locals i a famílies i a altres institucions sense finalitat de lucre augmentarien un 8,8 per cent.

Pel que fa a les despeses de capital, a les quals em referiré amb detall més endavant, cal subratllar que la inversió prevista per al conjunt del sector públic –capítols VI i VII–, incloses les inversions finançades amb mètodes específics, és de 6.178 milions d'euros.

I, quant a les despeses financeres, la variació d'actius financers s'incrementa un 37,2 per cent, com a conseqüència de l'impuls donat a les diverses polítiques per facilitar l'accés al crèdit, tant l'adreçat als ens locals com al sector privat. Per la seva banda, la variació dels passius financers augmenta un 68,8 per cent, com a conseqüència del calendari d'amortitzacions del deute, al qual m'he referit reiteradament.

Finalment, desitjaria fer un breu comentari en relació amb l'evolució de la despesa per departaments. Els departaments amb un creixement més significatiu respecte de l'any 2009 són els de Treball i d'Acció Social i Ciutadania, en consonància amb les prioritats assenyalades i el paper rellevant que els correspon en matèria de polítiques d'ocupació i de protecció social. Per contra, alguns departaments de caràcter més transversal i de suport a l'activitat del Govern, com són els de Presidència, Vicepresidència i Economia i Finances, experimenten variacions negatives de la despesa no financera dels capítols I a VII.

Fins aquí l'anàlisi de les principals magnituds dels estats d'ingressos i despeses. Ara voldria destacar les línies bàsiques en què aquests pressupostos es fonamenten i a les quals més m'he referit abans.

La primera de les prioritats d'aquest pressupost és mantenir i reforçar la cohesió social, com a eix bàsic de l'acció de govern. Si aquest ha estat sempre un objectiu bàsic del Govern, més ho ha de ser en temps de crisi, en què els riscos de desvertebració, fragmentació i precarietat social estan especialment presents.

El nostre país ha estat capaç d'integrar més d'1 milió de persones procedents d'altres països en un temps excepcionalment curt, i de fer-ho en un clima de pau social i sense conflictes socials apreciables. Això ha estat possible –és evident– perquè hi havia ocupació; també per la maduresa i la capacitat d'integració del nostre poble, que ha tingut un comportament exemplar, però també –crec que cal subratllar-ho– perquè el Govern ha estat en condicions d'oferir les xarxes d'integració social necessàries, que són les polítiques bàsiques de l'estat del benestar: l'educació, la salut i els serveis socials.

El nostre sistema d'estat del benestar ha estat posat a prova durant aquests anys, de vegades posant al límit les seves costures, i sense cofoismes de cap mena cal dir-ho: el Govern ha estat a l'alçada. I ara ens toca una segona prova, molt dura, que és la de fer front a aquesta situació en un marc de crisi i desocupació que colpeja molt especialment aquest col·lectiu d'immigrants, on l'atur dobla el de la resta de la població. De manera que

si hi ha algun moment en què no podem permetre que aquestes polítiques socials s'afebleixin, que es degradi, aquest moment és precisament ara.

Per això els pressupostos del 2010 inclouen un augment de despesa social d'1,2 punts, fins a representar el 54,7 per cent del total; en conjunt, s'incrementa la seva dotació en 1.275 milions d'euros, xifra que representa un creixement molt significatiu, del 6,7, per cent respecte al pressupost del 2009.

Més concretament, la despesa en salut augmenta en 506,8 milions d'euros, fins a un total de 9.883,1, un increment que la reforça com la partida més important del pressupost, amb un pes del 26,8 per cent de la despesa consolidada.

En l'àmbit educatiu, que és la segona partida amb més pes, l'esforç pressupostari també és especialment rellevant, amb un increment de la despesa de 281,8 milions d'euros.

Pel que fa als serveis socials, cal destacar que el Govern continuarà desplegant la Llei de la dependència, amb un importantíssim increment de recursos respecte al pressupost d'aquest any, del 52,7 per cent, que representen, que suposen 392,7 milions d'euros i signifiquen situar entorn dels 900 milions els recursos aportats per la Generalitat en aquesta matèria. Cal també destacar l'augment dels recursos destinats a la renda mínima d'inserció, 31 milions d'euros, que representen un increment del 45,2 per cent respecte al 2009.

És evident que en el context de crisi actual esdevenen de vital importància totes les actuacions encaminades a lluitar contra l'atur. En aquest sentit, el pressupost del 2010 conté un increment de 15,8 milions d'euros dels recursos destinats a donar suport als autònoms i a la formació d'emprenedors; 80 milions d'euros més que el 2009 a plans d'ocupació local anticrisi, actuació de gran importància que gestionarà conjuntament amb els ajuntaments; 40 milions d'euros a formació complementària Prodi per a les persones que es queden sense prestació d'atur i solliciten els 420 euros d'ajuda als quals tenen dret, i 5,2 milions d'euros per dotar l'equip d'orientadors laborals.

En definitiva, aquests pressupostos donen màxima prioritat a totes les polítiques de reforç a la cohesió social, perquè així ho exigeix el context econòmic de recessió i perquè pensem que fer polítiques de cohesió social i garantir la igualtat d'oportunitats és també contribuir a la competitivitat de la nostra economia.

Precisament, la segona gran prioritat d'aquest pressupost és impulsar l'economia cap a la recuperació i fer possible la millora de la productivitat i de la competitivitat. Els pressupostos signifiquen un notable reforç de les polítiques de foment de l'ocupació, amb una dotació addicional de 121 milions d'euros i un creixement del 23,7 per cent de les polítiques actives.

Cal subratllar els 407 milions destinats a potenciar els instruments crediticis al servei del finançament de l'economia. D'aquests recursos, 260 milions van destinats a reforçar el capital de l'ICF, que se situarà d'aquesta

manera en 681 milions d'euros i podrà gaudir de ràtios de capital i solvència molt satisfactòries.

La crisi requereix aprofundir en els esforços per impulsar la transformació del nostre model de competitivitat. Com ja hem assenyalat en altres ocasions, la crisi ens obliga a actuar en una doble direcció: per una banda, és absolutament imprescindible afrontar les prioritats a curt termini derivades de l'atur i la precarietat social, de la reactivació de l'economia i de les dificultats de finançament i liquiditat; però, per una altra banda, cal actuar també amb mesures a mitjà i a llarg termini, que contribueixin a l'imprescindible transformació del nostre model de competitivitat, sense la qual no estarem realment en condicions de sortir de la crisi.

És precisament per continuar avançant en aquest procés que disposem d'un marc de concertació privilegiat, com és l'acord estratègic. Ho vull subratllar, perquè en un context en què tan sovint es revela tan difícil arribar a acords entre empresaris i treballadors, a Catalunya disposem de l'acord estratègic, que és un exercici de concertació social enormement important. Es tracta d'un compromís de responsabilitat compartida entre empresaris, sindicats i Govern, per tal de formular les polítiques que necessita la nostra economia per assolir una competitivitat real. Les mesures previstes a l'acord estratègic compten amb un pressupost per a l'any 2010 de 6.722,1 milions d'euros, amb actuacions en àmbits tan significatius com la innovació, la qualificació de les persones, les infraestructures, el medi ambient i la cohesió social.

En aquest context voldria destacar també els incentius fiscals destinats a afavorir l'emprenedoria que introdueix la Llei de mesures fiscals i financeres, consistentes en una deducció del 20 per cent a l'IRPF per als ciutadans que inverteixin en empreses catalanes que surtin a cotitzar al mercat borsari alternatiu o que subscriguin participacions en la constitució de companyies catalanes o en les operacions d'ampliació de capital dins dels tres primers anys de vida de l'empresa.

L'aposta decidida per seguir aprofundint en el canvi de model de competitivitat es manifesta també en un esforç molt important en el camp de l'R+D+I i les polítiques per incrementar la productivitat. El pressupost d'aquest any preveu una despesa de 608,3 milions d'euros per a R+D+I, que suposa un augment de 108,4 milions, un 21,7 per cent, respecte a la xifra de l'any 2009. En aquest aspecte destaca la partida de 172,7 milions destinada a la innovació de l'empresa catalana.

Vull destacar també altres iniciatives, com la posada en funcionament del sincrotró Alba, que aquest any implica una inversió de 7,8 milions d'euros i que és la culminació, aquesta inversió, d'una inversió de més de 200 milions, aproximadament la meitat dels quals ha estat finançada per la Generalitat i l'altra meitat per l'Estat. O també el programa d'R+D+I biomèdic, en ciències de la salut, per import de 189,7 milions d'euros. En l'àmbit de l'agricultura, s'actuarà de forma decidida per impulsar la innovació i la modernització, amb 262,1 milions d'euros, destinats a infraestructures agràries i rurals i actuacions de modernització de cooperati-

ves i de suport a l'agroindústria catalana i a la qualitat alimentària, entre d'altres mesures.

Quan parlem del paper que li correspon al pressupost de la Generalitat per fer front a la crisi econòmica i contribuir al sosteniment de l'activitat i a la recuperació, cal que ens referim amb un capítol especial a l'esforç inversor. En un context de crisi, aquest esforç inversor no només contribueix a sostenir l'economia, sinó que esdevé un factor clau per establir les bases de la competitivitat futura.

La inversió total, incloent-hi els finançaments específics, assoleix la xifra de 6.177,1 milions d'euros, la segona més alta de la història pressupostària de la Generalitat, i suposa mantenir un gran esforç inversor, per sobre de la cota dels 6.000 milions. Mantenim, doncs, aquest esforç, malgrat les dificultats pressupostàries, precisament perquè és necessària aquesta inversió per a la recuperació de l'economia.

La inversió estrictament finançada amb càrrec al pressupost, a part dels finançaments específics, se situa en 5.128,8 milions d'euros, la qual cosa suposa un 2,46 per cent del PIB i 682 euros per habitant, xifra que consolida els forts augments dels darrers anys i que contrasta..., el que es va produir l'any 2005, quan es fa el salt, i que contrasta amb els 365 euros per habitant –és a dir, gairebé la meitat– del 2003.

Voldria afegir dos punts addicionals, que, tot i que no fan referència estrictament al pressupost de l'any 2010, són demostratius també de l'esforç inversor que estem realitzant.

El primer és la inversió executada, que l'any 2008 –últim del qual disposem, lògicament, de dades definitives– se situa en el 114,3 per cent. En contra del que de vegades s'afirma, la taxa d'execució de les inversions de la Generalitat és molt i molt elevada. Només cal examinar les dades: d'aquest 114,3 per cent l'any 2008, 89,9 per cent el període 2004-2008, deu punts per sobre que en el període 98-2003, que es va situar en el 79,1 per cent.

El segon punt es refereix a la inversió pressupostada per l'Estat en compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut. Cal subratllar que la disposició addicional tercera de l'Estatut s'està complint escrupolosament. Per a l'any 2010 està prevista una inversió total de 4.447 milions d'euros, que es distribuirà, a l'espera de l'aprovació definitiva del pressupost –encara està en tràmit pressupostari a les Corts Generals–, en 3.460 milions en projectes ja determinats, 325 milions en transferències de capital, 81 en compensacions de peatges i 581 a determinar via conveni, com he fet aquest any ja per als pressupostos..., per a la inversió de l'any 2009. Malgrat la crisi, doncs, cal consignar que l'Estat manté un nivell molt elevat d'inversió a Catalunya.

Tot això significa que, comptant amb l'esforç inversor de les administracions central, autonòmica i local, la inversió total estimada de totes les administracions públiques de Catalunya pot arribar el 2010 a una xifra per sobre dels 14.000 milions d'euros. Aquest import suposa un 7,2 per cent del PIB de Catalunya, un percentatge molt i molt elevat, que difícilment podria trobar comparació en qualsevol altre país o territori de l'OCDE.

Senyores i senyors diputats, com abans he volgut destacar, la tercera línia bàsica que ha marcat l'elaboració d'aquests pressupostos és la voluntat del Govern de mantenir el rigor en la gestió de les finances públiques i l'austeritat en la despesa, i no només per les restriccions financeres fruit de la dràstica caiguda dels ingressos tributaris, sinó també per la necessitat de donar exemple, perquè és ara, en moments de dificultats econòmiques, quan les administracions públiques tenen precisament un plus de responsabilitat. Les crisis converteixen en inajornable allò que en altres circumstàncies és el més convenient.

És per això que a l'hora d'elaborar els comptes per al 2010 el Govern ha estat més exigent que mai per estalviar on cal estalviar. És per això que els comptes per al 2010 apliquen un ajust molt sever en moltes partides, per tal de poder concentrar la despesa en aquelles polítiques necessàries per estimular l'economia i preservar la cohesió social. Aquesta política d'austeritat i contenció de la despesa es tradueix en tres línies d'actuació essencials.

En primer lloc, en la contenció de la despesa global, que de fet, com he assenyalat, es redueix en un 0,4 per cent, si la comparem en termes homogenis amb la previsió de despesa liquidada de l'exercici 2009. De fet, sense les mesures de contenció de la despesa que s'han adoptat, el dèficit tendencial per al proper exercici hauria resultat un 15 per cent superior al que preveiem, definint com a dèficit tendencial el que resultaria de sumar el previst per a l'exercici en curs, és a dir, l'exercici 2009, més el que es derivaria de la caiguda d'ingressos prevista per a l'any que ve.

En segon lloc, en la congelació del sou, per segon any consecutiu, dels alts càrrecs i del personal directiu de les empreses públiques, mesura a la qual caldria afegir que l'augment de les retribucions per al conjunt de personal de l'Administració serà d'un 0,3 per cent, exactament el mateix percentatge que el previst en els pressupostos generals de l'Estat.

La tercera línia d'actuació en aquest camp es manifesta en la contenció de plantilles, que es tradueix en una disminució de 1.021 llocs de treball de les plantilles d'administració general i serveis.

Aquestes mesures es tradueixen en la reducció de 46,5 milions d'euros en la despesa d'administració i serveis generals, a la qual cal afegir el manteniment de la retallada de diverses partides no prioritàries, com les d'estudis i dictàmens o protocol, ja acordada i iniciada l'any 2008.

No voldria concloure la meua intervenció sense fer referència a dues qüestions cabdals que estan íntimament lligades al pressupost: la reforma de l'impost sobre successions i el nou model de finançament de la Generalitat.

El Govern s'ha compromès a una reforma, i a fons, de l'impost sobre successions i donacions, i així es farà. Serà una reforma que tindrà entrada en el Parlament coincidint amb el tràmit del pressupost i que haurà d'entrar en vigor de manera immediata. La reforma pot realitzar-se per dues vies: a través de les esmenes apropiades a la Llei de mesures i/o per la via d'un projecte

de llei específic de reforma d'aquest impost. He utilitzat l'expressió «i/o» no de forma involuntària, perquè aquestes dues vies no necessàriament són excloents, sinó que poden ser perfectament complementàries. El que cal fer és valorar detingudament pros i contres de les dues alternatives i adoptar de manera pragmàtica la que sigui més indicada.

En la decisió sobre aquesta qüestió, el pragmatisme ha de prevaldre sobre el dogmatisme. Espero que tothom ho vegi així i actuï en conseqüència, sabent, en tot cas, que això no haurà d'afectar ni els ritmes de la reforma i de la seva entrada en vigor ni, per descomptat, els seus continguts. Perquè el que realment és important són els continguts, i sobre aquests hi ha una àmplia coincidència entre els membres del Govern i dels partits que li donen suport, i a mi m'agradaria que aquesta coincidència es pogués estendre als altres grups de la cambra.

Es tracta de fer una reforma de fons, molt potent, d'aquest impost, que deixi fora de la tributació una part molt important dels contribuents actuals i, especialment, que signifiqui la pràctica desaparició de la càrrega fiscal per les herències de pares a fills i entre cònjuges, llevat d'aquells casos en què el patrimoni heretat sigui realment molt elevat. També es tracta d'evitar la tributació del patrimoni familiar realment afectat a l'activitat productiva en aquells casos en què, malgrat la bonificació genèrica del 95 per cent, es manté actualment la tributació en determinats supòsits.

En definitiva, es tracta de fer una reforma que eviti totes aquelles situacions injustes que es deriven de l'actual configuració de l'impost i que han generat un evident clima de greuge i de preocupació en amplis sectors de la nostra societat. Però es tracta de reformar l'impost, no d'eliminar-lo; és a dir, d'anar en la línia en què van la gran majoria –per no dir tots– dels països del món.

Abans he dit que ens agradaria que la coincidència i el consens poguessin estendre's al conjunt de la cambra i que amb això tots plegats poguéssim donar a la societat catalana un missatge compartit amb relació a la fiscalitat. Perquè els impostos són necessaris. Sense impostos no hi ha estat del benestar, ni serveis públics, ni cohesió social, ni pau social. «Sense impostos no hi ha civilització», podria dir citant el clàssic. I és així. I per això tots plegats hem d'evitar, quan debatem sobre els impostos, creuar la línia invisible però tangible que separa el debat seriós, rigorós, fonamentat en arguments, de la demagògia. Perquè aquesta és una qüestió en què és molt fàcil encendre els ànims i aixecar les emocions. En definitiva, a qui li agrada pagar impostos? Però per aquesta via avui eliminaríem l'impost sobre successions, molt bé; i demà, per què no un altre? Pensin vostès, i veuran fins a quin punt molts dels arguments que ara s'han fet servir, alguns tan a la lleugera, no podrien aplicar-se, i encara més, amb més raó, a alguns dels impostos més emblemàtics i essencials del nostre sistema fiscal; però suposo que tots estarem d'acord, tots, que aquest camí no convé, no és bo, i ningú no el vol.

És per això que, a l'hora de convidar-los a participar en un ampli consens sobre aquesta reforma, m'agradaria que aquest consens poguéssim estendre'l una mica més

enllà i que amb els ritmes i els temps apropiats –que no són els d'aquesta reforma– fos possible arribar a un ampli pacte de país sobre l'estat del benestar i la fiscalitat, perquè seria la manera de recordar fins a quin punt una cosa no és possible sense l'altra.

Senyores i senyors diputats, em permetran ara, i abans de concloure la meua intervenció, que dediqui uns comentaris al nou model de finançament de la Generalitat. Cada any, en ocasions com la que avui ens convoca, ens hem hagut de referir a aquesta qüestió, per recordar la seva importància i la seva incidència financera, per deixar clara quina era la posició del Govern i, l'any darrer, per denunciar l'incompliment que s'estava produint dels terminis previstos a l'Estatut. Cada any, doncs, hem hagut d'acabar el debat de pressupostos dient: «Aquest és un tema pendent.»

Avui, en canvi, podem dir: «Tenim nou model de finançament, i és un molt bon model de finançament.» Ha costat molt, hem hagut de treballar i de negociar a fons, però ens n'hem sortit.

Crec que ningú no pot discutir la fermesa del Govern en aquesta negociació. Negociació, sí, i, per tant, actitud dialogant i disposició al pacte –perquè no hi ha negociació si no s'està disposat al pacte i a l'acord–, però també fermesa per defensar el que és just, el que ens pertoca i el que es desprèn de l'Estatut, per saber sempre per sota de quin llistó l'acord no podia resultar possible i per tenir sempre present que en aquesta negociació nosaltres estàvem a un costat de la taula i el Govern de l'Estat a l'altre i que a nosaltres ens tocava estar a l'alçada dels interessos que representàvem, que són els dels ciutadans de Catalunya.

Al llarg d'aquesta negociació, que ha estat dura, difícil, complexa, el Govern ha dit, repetidament, en aquesta mateixa cambra d'una manera molt especial, que no acceptaria un mal acord. El Govern ho ha manifestat reiteradament: «No acceptarem un mal acord, defensarem un bon acord.» Ara podem dir alt i clar: «Aquesta vegada hem aconseguit l'objectiu que ens havíem fixat.» Ha valgut la pena. Quan mirem endarrere podrem dir –i aquesta, finalment, és en política i a la vida l'única cosa que compta–: «Vam fer el que havíem de fer.»

L'acord de finançament assolit el mes de juliol és plenament satisfactori, perquè permet desenvolupar l'Estatut en la seva potencialitat, perquè significa un autèntic canvi de model, no un mer retoc del que hi havia fins ara i perquè suposa un increment de recursos a l'alçada de les nostres aspiracions. En primer lloc, permet desenvolupar l'Estatut en la seva potencialitat. No és només que sigui respectuós amb l'Estatut, és que l'acord i el canvi de model només han estat possibles perquè hi havia l'Estatut.

Només per destacar-ne els aspectes essencials. Primer, la cistella d'impostos i la capacitat normativa en matèria tributària. Segon, el mecanisme d'anivellament parcial establert d'acord amb el percentatge que representen els serveis bàsics de l'estat del benestar, que determina, aquest mecanisme, la contribució de Catalunya a la solidaritat i que garanteix que després d'efectuar aquesta contribució Catalunya quedarà en la posició relativa que

li pertoca. Tercer, en la selecció dels indicadors utilitzats per a la determinació de les necessitats de despesa. Quart, en els criteris d'actualització, anuals en uns casos –població i capacitat fiscal– i quinquennals en altres. Cinquè, en els ritmes d'aplicació temporal fins arribar al seu ple desenvolupament. Sisè, en els elements de bilateralitat. Mai com en aquesta negociació havia estat tan evident el pes específic de Catalunya. Mai havia estat tan clar que qui negociaven eren Catalunya i l'Estat. I que va ser un cop assolir l'acord amb Catalunya que aquest es va portar al Consejo de Política Fiscal y Financiera i va ser adoptat amb caràcter general.

En segon lloc, he dit: «Es tracta d'un veritable canvi de model.» Ara disposem d'un model homologable si mirem els que tenen països amb estructures polítiques semblants a les nostres. Un model configurat per tres grans components. Primer, un bloc format pels recursos anivellats, que està integrat pel 75 per cent dels tributs, calculats, evidentment, amb criteris normatius, és a dir, tenint en compte la capacitat fiscal, no la recaptació real, per preservar precisament el major esforç fiscal que pugui realitzar la comunitat autònoma, com vol l'Estatut; més l'aportació addicional de l'Estat –75 per cent dels impostos més aportació addicional de l'Estat. Bloc que es distribueix segons l'indicador de necessitats, és a dir, la població ajustada. Segon, el 25 per cent dels tributs, que es distribueixen directament a cada comunitat autònoma d'acord amb la contribució fiscal dels seus ciutadans. I, tercer, dos fons complementaris, el Fons de suficiència i el Fons de competitivitat, que tenen una funció d'ajust.

El resultat final d'aquest model condueix a un model típic d'anivellament parcial, el que volia l'Estatut. La nostra hisenda es compon d'un gran pilar tributari i després existeix un mecanisme d'anivellament, molt potent, a nivell d'un 75 per cent; però no fins al punt, com succeïa fins ara, que després de contribuir a l'anivellament quedéssim per sota de la mitjana. Ara, després d'anivellar, ens situarem en una posició relativa de 105,6, és a dir, el 5,6 per cent per sobre de la mitjana. Aquesta és la contribució, que va de 20 a 5,6, a la solidaritat que es desprèn de l'Estatut, com a resultat de l'aplicació conjunta dels articles 206.1 i 206.3, que són aquells que ens donaven una força especial a l'hora de negociar. Per entendre'ns, els que situaven la negociació en el terreny més favorable als nostres interessos. I és aquesta posició relativa el que realment resulta vital per a nosaltres. I això ha estat possible gràcies a aquest acord de naturalesa bilateral per determinar la contribució de Catalunya a la solidaritat amb les altres comunitats autònomes, amb independència de quina pugui ser la posició relativa de les altres comunitats autònomes entre elles.

S'equivoquen, en conseqüència, tant aquells que sostenen en un extrem que amb el nou model Catalunya deixa de contribuir a la solidaritat, cosa que alguns diuen –el 75 per cent dels impostos que paguem per sobre de la mitjana..., contribuïm a la solidaritat–, com aquells altres que, en l'altre extrem, que també hi són, pretenen que no ha canviat res i que l'acord és poc més que un simple retoc del model anterior. Ni una cosa ni l'altra. Catalunya continuarà contribuint, i molt, a la solidaritat, amb un grau d'anivellament del 75 per cent. És a dir,

un 75 per cent dels impostos que paguem per sobre de la mitjana aniran destinats a la solidaritat. Però hi ha un canvi, i transcendental, del model: a partir d'ara, després de contribuir a la solidaritat, en la proporció que vol l'Estatut, no passarem a estar per sota de la mitjana, sinó que estarem cinc punts per sobre. I, si millora la nostra capacitat fiscal, el nostre PIB, més de cinc punts per sobre, naturalment.

I, en tercer lloc, l'acord representa un increment molt i molt important de la quantia de recursos, a l'alçada de les aspiracions que ens havíem marcat. El nou model aportarà 3.686 milions d'euros addicionals quan estigui en plena aplicació; significa, des d'aquest punt de vista, un canvi qualitatiu, un canvi de nivell, que situarà els nostres recursos, un cop plenament consolidat el model, gairebé un vint per sobre del nivell actual, tendencialment.

Crec, doncs, que podem dir amb ple convenciment que aquesta vegada hem aconseguit els objectius. Hem de dir-ho sense cofoïsmes de cap mena, hem complert amb la nostra obligació, però traient totes les lliçons d'una experiència que ens hauria de dir molt sobre com hem d'enfocar les relacions entre Catalunya i Espanya, i de com hem d'enfocar unes negociacions, que han de ser realment de govern a govern. Aquesta experiència ens hauria de fer créixer a tots plegats, aprenent d'allò que hem fet bé i també d'allò que ha posat en relleu les nostres febleses i limitacions. Perquè, quan es donin circumstàncies similars, puguem repetir allò que ha funcionat i puguem evitar, uns i altres, allò que hauríem de fer d'una altra manera.

Senyores i senyors diputats, aquestes són les línies bàsiques dels pressupostos de la Generalitat que avui presento davant d'aquesta cambra en nom del Govern i les principals qüestions, com aquestes dues a les quals m'acabo de referir, que hi estan relacionades. Sens dubte, aquests són uns pressupostos de temps de crisi, i és aquesta crisi la que n'ha de determinar les prioritats.

Avui la primera de les prioritats és atendre les situacions de més dificultat que provoca la recessió i contribuir a la recuperació econòmica, tornar a créixer com més aviat millor i de la forma més sòlida i sostenible possible. Aquesta és la millor contribució que podem fer al nostre país. Tenim les bases per fer-ho. Mai el nostre país, mai Catalunya havia hagut de fer front a una crisi amb uns fonaments tan sòlids. Hem de saber aprofitar-los. Podem afrontar el futur amb confiança en nosaltres mateixos i en les nostres possibilitats. Ara no és temps de fatalismes ni de resignació, és temps d'ambició de país, de donar el millor de nosaltres. És ara, en moments de dificultats, que cal fer-ho. És ara el moment d'estar a l'alçada del que els ciutadans tenen dret a exigir-nos.

Aquests són uns pressupostos al servei dels ciutadans de Catalunya, als quals ens devem i als quals representem; són uns pressupostos al seu servei, dels ciutadans de Catalunya, del seu progrés, del seu benestar i de la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. I passem a les esmenes a la totalitat. La primera, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula, per a la seva defensa, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa.)

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor conseller, darrer debat de pressupostos d'aquesta legislatura. I, de fet, no tenim massa temps avui, si m'ho permet, per perdre'ns en el bosc d'un munt d'arguments prou interessants com el que avui ens ha presentat. Si vostè m'ho permet, anirem al cor dels assumptes. I vol dir: debat de la legislatura, balanç d'una política, que vostè naturalment ha fet aquí una valoració extraordinària del que la política econòmica del Govern ha significat per a Catalunya.

En discrepem. Per nosaltres –per nosaltres–, aquest darrer debat, aquest darrer pressupost és l'expressió acabada d'un fracàs que es tradueix justament en la situació que viu el país. I vostès poden interpretar aquesta situació com vulguin. Però jo crec que hi ha una dada o unes dades objectives que ajudaran a entendre en quina situació ens trobem.

De fet, hi ha una diagnòsi d'urgència. El conseller Castells s'ha escarrassat, una i una altra vegada, per dir-nos que aquests pressupostos combaten la crisi. I l'argument del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és clar i rotund des del primer moment: no serveixen per combatre la crisi. I, per què som tan contundents?, per què diem que no serveixen per combatre la crisi? A això dedicaré, conseller, tota la meua intervenció; però voldria que no perdéssim de vista que no serveixen per combatre la crisi. Punt. I que la diagnòsi que fem de la situació és greu, «d'emergència», diria jo. I el que correspon és: u, presentar aquesta esmena a la totalitat, i, dos, que vostès retirin aquests pressupostos de la cambra. El que senten: els retiren.

Crisi i pressupostos. Ens ha parlat de la situació genèrica, sense entrar-hi amb massa detall, perquè s'ha centrat, vostè, en la qüestió macroeconòmica, i nosaltres qualifiquem, com li he dit altres vegades, no avui, eh...?, sempre ens diu que..., sempre introduïm aquest toc d'alarmisme. Li ho hem dit un munt de vegades durant aquests dos, tres, quatre darrers anys. Sense voluntat de ser exhaustius, conseller, algunes dades, no tant per a vostè, que les coneix, no tant per als diputats i les diputades, que les coneixen, sinó per a la gent que segueix aquest debat.

Aturats, EPA –les ha dites vostè–, 607.200 persones aturades. Cada dia del mes d'octubre 395 persones perdien el lloc de treball, 395 treballadors a casa. Taxa d'atur entre els joves, duplicat, 37,5 per cent –duplicat respecte a l'any passat, triplicat respecte a fa dos anys. A Catalunya –a Catalunya–, la meitat dels demandants d'ocupació tenen una probabilitat molt baixa de ser ocupats, concretament 50,3, davant del 39,5 d'aquesta economia tan poc competitiva que és l'espanyola. Pres-

tacions per desocupació: 114.000 aturats no cobren cap tipus de prestació a Catalunya. Expedients de regulació d'ocupació: en un any, multiplicats per tretze; persones afectades?, 114.002. Procediments concursals: deutors concursals, increment del 50,3 per cent. Catalunya aca-para el 23 per cent dels deutors concursals de tot l'Estat espanyol. Accés de les pimes al finançament aliè: al voltant del 74 per cent de les pimes catalanes han buscat finançament durant aquests darrers tres mesos; el 80 per cent han tingut problemes per aconseguir-ho. El volum de finançament de les pimes s'ha reduït un 40 per cent; el cost de finançament s'ha incrementat en un 61,5 per cent. Les pimes de la província de Barcelona –només les de Barcelona– acumulen impagats per valor de 1.964 milions d'euros. De quelcom més que les pimes, que els treballadors i que els empresaris, persones que han de recórrer directament a l'ajut públic –a l'ajut, per exemple, de Càritas–, al voltant d'un increment de 200.000 persones. De gent –compte!– que ha d'anar, senzillament, a demanar ajut, un 41 per cent d'increment. La majoria dels sol·licitants: aturats sense subsidi, empresaris arruinats, avalistes de pisos i dones.

Crisi de confiança? Doncs, sí, conseller. Vostè a això ha fet un esment. L'entenc en la dinàmica que vostè intervén en aquesta sala, aquest Parlament. Diu: «No expliquem el conjunt de la realitat perquè podria incidir en una pèrdua de confiança encara més gran que la que tenim».

El conjunt de les dades que jo els he expressat haurien, senzillament, consellers, de remoure la consciència; no sé si remoure la intel·ligència, no ho sé, però remoure la consciència. Aquest és el quadre que vostès ens presenten quan porten aquests pressupostos a aquesta casa. I ens plantegen un quadre macroeconòmic al qual, veritablement, nosaltres dedicarem, senyor conseller, molt poc temps, al quadre macroeconòmic.

Per què? L'any passat, divuit previsions macroeconòmiques, conseller Castells, divuit. (*Veus de fons.*) Com que no? Divuit previsions macroeconòmiques presentades a aquest Parlament. Divuit errors, ni un encert; ni una previsió encertada. Vostè comprendrà que amb aquest antecedent, que no és nou, tinguem la tranquil·litat de dir: no val la pena que discutim de les previsions macroeconòmiques que ens presenta el Govern. Només li faré un parell o tres consideracions. De divuit, divuit.

Encara vaig més enllà. Recordo encara aquí –i l'altre dia tenia l'oportunitat de consultar el document– quan vostè deia, a aquesta cambra, deia: «És veritat que els ingressos han baixat de manera sorprenent, de manera intensa, durant l'any 2008» –quan parlàvem el 2009, per al pressupost del 2009–, «és veritat», ens deia, u. «I és veritat que l'increment del dèficit previst va més enllà del que nosaltres podíem tenir pensat» –textual–, «però no hi hauran més sorpreses», *sic* –*sic*. O sigui, amb les dades de dèficit que vostè va plantejar aquí el 2009, les que va plantejar aquí des del punt de vista macroeconòmic, i des del punt de vista de la recaptació tributària, les que va presentar aquí, veiem la liquidació i *sic*... No, em dirà que no. Doncs, justament no sé què reflecteixen les seves dades macroeconòmiques amb el plantejament

d'aquest any, si em diu que no. Vostè ens va dir: «No hi hauran més sorpreses.» Desagradables i a dojo.

A algunes consideracions més breus vostè ha dedicat temps, jo no en tindrè tant, però deixi'm que li faci algunes consideracions.

Sobre quina base creu vostè que es pot sostenir un creixement negatiu del 0,5 per cent, quan portem exactament la tendència que portem a hores d'ara? Hi haurà alguna cosa que fonamenti el seu optimisme? L'optimisme de la raó? Deu ser optimisme de la voluntat, perquè no veig possible optimisme de la raó amb una previsió d'aquestes característiques, que tothom impugna, i només cal que hàgim de fer una ullada als països que ens envolten.

Ens diu: «No, no, creixerem» –ens ho ha recordat avui– «a partir del tercer trimestre.» En què es basa? Digui'm en què es basa. Fixi's bé, ha parlat vostè de la recuperació dels altres; és veritat –és veritat–, ha parlat vostè de la recuperació dels altres. Però i la nostra? Avui no li hem sentit dir «bros verds», brots verds per als altres; i els nostres? «No, no, potser el tercer trimestre començarem a créixer, i potser creixerem una mica més que l'economia espanyola.» Això em sembla un acudit. En què es basa? Això són les previsions com vostè ens les planteja.

«Hem superat el pitjor.» Com ho pot dir? Quina seguretat en tenim, amb el quadre que avui plantejem? Hem de fer una constatació que sí que és empírica, real: els altres creixen, segon, tercer i quart trimestre de les economies que ens envolten i de l'economia nord-americana –no cal dir del Japó. Nosaltres, no, Espanya i Catalunya. I hauré d'explicar-nos la raó. No ens haurà de dir vostè: «El tercer trimestre potser creixerem.» Expliqui'ns per què a hores d'ara no creixem. I la xifra d'atur és el doble de la que tenen qualsevol d'aquests països; això és el que ens ha d'explicar. No ens consoli que creixerem el tercer trimestre, expliqui'ns per què no hem crescut fins ara.

Atur. Diu: «L'atur creixerà al voltant d'un 18,2 per cent.» Només? Jo recordo que quan vostè va venir a la presentació a la comissió, molt amablement, ens va dir: «El 2010 no serà el pitjor any. El 2011 serà un pitjor.» Aquest 18,2... –eh que sí, conseller?, serà pitjor–, el 18,2 del 2010 no és la pitjor xifra que tindrem, ens atansarem al 20; i estem parlant del 18,2. Algun motiu d'optimisme? Parlem d'aturats, una cosa tan important com aturats.

Si vostès són tan amables... Vaig veure l'altre dia una informació en un diari econòmic: «Pòdium del desempleo» –pòdium del desempleo–: «Cataluña», al pòdium. Qui està al *pòdium del desempleo*? Letònia, 19,7; Espanya –segon lloc–, 19,3; Catalunya –tercer lloc, al pòdium–, 18,2; la resta, fins a Holanda, amb un 3,6, no tenen el dubtós honor d'estar al pòdium. Catalunya al tercer lloc, al pòdium, de tots aquests països, des d'Holanda, amb el 3,6, a Letònia, el 19,7, per davant de Portugal, Grècia, Hongria, França, Eslovàquia... No cal ni dir-ho, Catalunya el 18,2, al pòdium.

I, per agreujar-ho encara més, deixi'm que li digui una cosa: hi han deu punts menys de possibilitats que un

treballador trobi feina a Catalunya que a Espanya, en enquestes plantejades per vostès, amb dades que vostès mateixos ens proporcionen. No seria raonable, conseller, demanar-se què li passa a l'economia espanyola, què li passa a l'economia catalana, per què tenim el doble d'atur? I no seríem jo crec que flexibles i dedicats complint amb la nostra exigència de tractar de buscar-hi solucions?

Pregunta: hi ha alguna sola mesura –alguna sola mesura– en el seu pressupost que plantegi alguna solució en aquest àmbit? Diu: «No, és que això té molt a veure amb l'economia espanyola.» D'acord. Marge de maniobra seu? Jo crec que ben escàs.

Vostè ens ha parlat aquí i ha volgut insistir sobre un punt, inclús li ha dedicat temps i ja li ho he sentit un parell de vegades, de dir: «Escolta'm, aquest exactament és un pressupost expansiu», eh?, *ma non troppo*, moderat. Tan expansiu que és, que jo diria, conseller, que és suïcida. Més que expansiu. El que sent.

Fixi's bé: de 36.985 milions d'euros a 39.699, un increment del 7,3. No, no, no, ja li ho he explicat, ja li he explicat que és el 0,4 per cent. Que ho entengui tothom, no els diputats i les diputades i els membres del Govern, que vostès segur que ho entenen, que ens entenguin fora: què fa el conseller Castells? No compara pressupost del 2009 amb el pressupost del 2010; raonable, no? Agafa el 2009, agafa el 2010 i diu: «Hem crescut un 7,3.» No, hem tingut un any tan catastròfic que agafa la liquidació del 2009, la compara amb el pressupost del 2010 i diu: «Només tenim un 0,4 per cent menys de creixement.» (*Veus de fons.*) Sí, Castells... Bé, a vostè això li deu semblar normal; a mi em sembla absolutament improcedent. Vostè compari'm pressupost amb pressupost per veure si creix o no creix el pressupost, i aquest pressupost creix el 7,3 per cent, excepte que vostè s'entesti a verificar el contrast entre liquidat i pressupost de l'any.

De totes maneres, fins ara només hem tingut aquí un petit entremès. Anem, si vostè m'ho permet, a la qüestió fonamental: serveixen o no aquests pressupostos per sortir de la crisi? Anem a veure-ho. Jo hi passaré molt ràpidament, en totes aquelles coses que vostè ja ha dit, no val la pena que hi insistim.

Caiguda d'ingressos tributaris, sense precedents, ho ha dit vostè: el 24,4 per cent. Per cert, en impostos directes, el 28,5 per cent; en impostos indirectes, el 23,5 per cent. Despesa total, creixement: un 7,3 per cent. Duen: «Home, sigui vostè tan amable d'interpretar aquests números» –ja li ho he sentit a dir algun cop– «en termes homogenis; sigui tan amable de fer-ho en termes homogenis.» Anem a fer-ho.

El pressupost consolidat del sector públic per a l'exercici 2010 ascendeix a un import de 39.699 milions. Respecte al pressupost per al 2009, aquest import suposa un increment de 2.714 milions i un augment relatiu –és la seva memòria– del 7,3 per cent. Bé, anem a buscar l'homogeneïtzació. Com s'esmentava, per fer-lo homogeni, caldria eliminar –ens ho ha recordat vostè–..., de la base de l'exercici 2009, què cal eliminar, conseller? Les entitats no majoritàries classificades dintre el

sector de l'Administració pública de la Generalitat en termes SEC. I què més? Excloure de l'exercici 2010 aquelles entitats que s'hi han incorporat per primera vegada. Raonable. Mesurat d'aquesta manera, l'increment del pressupost del sector públic de la Generalitat per al 2010, respecte al 2009, és: 2.672 milions; és a dir, el 7,2 per cent.

És la seva memòria, conseller. És a dir, tota la consolidació, tota l'homogeneïtat, el que entra, el que surt, el que ens ha explicat, passa –memòria seva, pàgina 123– del 7,3 al 7,2. Per tant, la despesa ens creix, digui el que vostè digui, en el 7,3; li concedim que si vostè vol parlar de despesa homogènia passi al 7,2 per cent.

Dèficit? Diu: «Home, hi ha gent que parla que tripliquem el dèficit.» Home, amb relació a què? Creixement: 199,3 per cent, 6.370 milions d'euros. I aleshores ens explica aquella història que jo ja comprenc perfectament, de dir: «Home, hem de tenir polítiques contracíclicues.» D'acord. Creix el dèficit al nivell del 199,3 per cent, sí o no? És raonable que creixi aquest import, sí o no? Amb uns ingressos que baixen estrepitosament, podem mantenir aquest 7,3, sí o no? No, no i no. I aleshores, perquè al conseller li quedi clar i al Govern també, quan parlem de dèficit, parlem exactament d'una gràfica d'aquestes característiques –seva, no nostra–: 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, blanc el 2009 –Déu proveirà–, i 2010, verd –i no és un brot; és el mateix color, però no és de brot. Aquest dèficit justament és el que vostè ens presenta a aquesta cambra. Vostè creu que és raonable; nosaltres, no.

Però encara ha dit, diu: «No, no, perquè tenim un nivell del 3,025 per cent del PIB.» Havia sentit que en el Consell de Política Fiscal aquest màxim nivell era el 2,5, més el 0,25. Sobrepassem el nivell marcat pel Consell de Política Fiscal? Doncs, sí. (*Veus de fons.*) Sí, del 3 més 0,25, més el 2... Si ho reconeixen vostès! No només ho reconeixen vostès, sinó que diu a la cambra, i que se n'assabenti tothom, que estan obligats a presentar un pla economicofinancer de reequilibri per al 2011, 2012 i 2013. Normal, no s'havia fet mai, normal, però ho expliqui. Ho expliqui, conseller Castells, per què aquest dèficit vostè el passa justament al 3 més el 0,25 i haurà de presentar aquest pla.

Un endeutament que el conseller diu: «Bé, és un endeutament raonable. Si vostè mira el que hi ha al voltant...» Insuportable, conseller Castells, és l'endeutament. Deixi'm que li digui una cosa: estem parlant d'un endeutament, en un any, de 7.761 milions d'euros. Tancarem aquest any, diputades i diputats, amb 29.052 milions d'euros; creixement del 36 per cent. Petit càlcul –petit càlcul–, allò, sap?, un mira el passat i sent la necessitat de fer càlculs: 2003, un ciutadà de Catalunya –Govern de Convergència i Unió–, a quant estava endeutat?, 1.562 euros –Déu n'hi do; no era per estar satisfet, 1.562 euros–; avui, 2010 –tripartit–, un ciutadà de Catalunya, 4.166 euros per persona. De 1.562 a 4.166. Tan senzill com dèficit i població, aquí sí que no hi ha cap tipus de dificultat a veure el quocient.

Hem parlat, doncs, dels ingressos, de les despeses, del dèficit i de l'endeutament. Jo tenia col·locat aquí –després el conseller ha fet un canvi, doncs, que ara l'expli-

caré– el finançament. Em semblava raonable col·locar-lo aquí, perquè si estem parlant d'ingressos, estem parlant de despesa, estem parlant de dèficit i estem parlant d'endeutament, el finançament suposa un alleujament, ens ha permès respirar. Però no ha fet això, el conseller Castells. El conseller Castells l'ha presentat solemnement repetint-nos-el al final de la seva intervenció. (*Veus de fons.*) Sí, sí, Castells.

Vostè, aquest pressupost que presenta, des del meu punt de vista, ja m'ho permetrà, és tan absolutament fràgil, és tan, tan absolutament poca cosa, que vostè en el que creu que és bo –que hi discrepem– ens presenta aquí el finançament, la gran conquesta d'aquest exercici: «el nostre finançament». Un finançament que representa exactament el que vostè ens va dir: 2.613 milions d'euros; paper precisament del Govern de 19 de juliol de l'any 2009. D'acord.

Nosaltres diem que sort n'hem tingut, d'aquest finançament, però que és clarament insuficient, conseller Castells, és clarament insuficient. Un càlcul que entendran totes les seves senyories, totes: si nosaltres agaféssim la cistella d'impostos, amb les dades darreres, i la dividís per la meitat del fons de suficiència financera, com a mínim ens tocarien, com a mínim estaríem parlant de 591 milions d'euros més, que no vindrien malament. Sí, li ho repeteixo: agafi vostè la cistella, agafi el fons de suficiència financera, el divideix per dos i li sortiran –que és el que podríem tenir, que era el nostre càlcul, no els mils i mils i mils que vostè aquí ha dit una altra vegada, era el nostre càlcul– 591 milions d'euros més. El conseller Castells posa una cara dient: «Vols dir?, vols dir?, vols dir?»

Bé, oblidí's d'aquest argument; anem a un argument més especial. Per què no ens parla, conseller, de la lleialtat institucional? Ara, això no ho ha dit, vostè –això no ho ha dit, vostè, avui. Per què no ens parla d'això, conseller? Hi ha un informe –és seu, no és nostre–, avui apareix en un mitjà de comunicació –se n'ha oblidat, d'això, eh?; és un informe seu, de la seva conselleria–, que fa un càlcul que ve a dir aproximadament, diu: «Per la lleialtat institucional a Catalunya, al voltant del 5 per cent» –quan parlen de tots els departaments: Salut, Medi Ambient, Educació, Economia, Universitats, Justícia, Política Territorial–, «1.084 milions, aproximadament.» Això és, aproximadament, un 5 per cent. Un 5 per cent que vindria a ser –vindria a ser–, acumulats pels anys, al voltant de 8.000 milions d'euros que se'ns deuen.

O sigui, jo li demano, senyor Castells, que vostè ens digui, aquí, si això és veritat o no. Vostè ens ha de dir aquí..., no hi doni cap interpretació, jo només vull saber, el nostre grup parlamentari vol saber si aquests 8.000 milions que els seus informes calculen se'ns deuen o no. I vostè, si és sincer, ens dirà: «No. –Com que no? Si ho diuen els seus propis estudis! –No, ja no ens els deuen. –Com que ja no ens els deuen? –Perquè la LOFCA, justament, posa el comptador a zero.»

Gran negoci, gran conquesta, intervenció final del conseller Castells, gran solemnitat: 8.000 milions que han volat. Gran intervenció al final: 8.000 milions de Catalunya que han volat. Com? Amb una negociació de la

qual estem tan extraordinàriament orgullosos que cloem l'informe de pressupostos d'aquest any explicant-la una altra vegada, però amagant la major: 8.000 milions que marxem. Perquè el Govern –aquí, al diari, que ja saben vostès que són aquests titulars que a vegades persegueixen molestar– li ve a dir: «El as en la manga de Salgado.» No em preocupa l'«as en la manga de Salgado», em preocupa justament la butxaca buida del conseller Castells.

Anem als elements clau –anem als elements clau–, amb els quals jo li voldria anar al cor de la meua intervenció. Diu: «Aquests pressupostos serveixen per impulsar l'economia productiva.» Encara bo. Ens diu una cosa amb la qual estem absolutament d'acord, que quedi clar: «Són contracíclics.» Només faltaria! Clar que són contracíclics! Anem a veure si són tan contracíclics com el conseller Castells diu. Com impulsàrem l'economia productiva? La impulsàrem amb les inversions i amb l'impuls pròpiament de l'economia productiva, veritat? Les inversions davallen –les inversions davallen: any 2009, 6.581 milions d'euros; any 2010, 6.177. Ho vol en percentatge de PIB? 2,63 contra 2,46. Ho vol per habitant? 7,38 contra 6,82. Conjunt de les inversions: el 6,1 per cent. Contracíclic vol dir com més inversions millor. Ho acceptaria tothom: els keynesians, els hayekians, uns i els altres. Contracíclic vol dir justament més inversió, el 6,1 per cent menys.

Però a mi em sembla encara –encara, encara– absolutament més determinant aquesta referència que el conseller Castells ha fet sobre la «columna vertebral de l'Acord per a la competitivitat». Aquí sí que és important. Aquesta «columna vertebral» per impulsar l'economia catalana. N'hem parlat i parlat –i parlat, i parlat. Hem anat a esmorzar... –avui n'hi havia un, per cert; hem excusat la nostra presència, com és ben obvi.

Però –però–, senyor conseller... –miro jo els meus papers aquí, atentament, buscant els papers una i altra vegada–, mesures del pressupost, que afecten justament línies d'impuls de l'activitat econòmica. De les cent dues, vint-i-cinc. Diu: «–Han fet vostès un seguiment buscant totes i cadascuna de les mesures? –No. Ens han donat vostès el document.» Vint-i-cinc de cent dues; de la resta, ens n'oblidem.

I encara més, conseller: any 2009, 9.061 milions; any 2010, 6.722 milions. I aquesta, justament aquesta –justament aquesta–, és una xifra que vostè diu la importància que té, però no ens la compara en la seva intervenció, i no ens explica la davallada absolutament brutal que es produeix, justament –justament–, d'un 25,8 per cent per a l'impuls de l'activitat econòmica.

Què és necessari per impulsar l'activitat econòmica? Les infraestructures. Molt bé. De 3.880 milions a 1.706. Què és important? La competitivitat empresarial, de 1.600 a 927. I la qualitat d'ocupació? Dels 132 a 102. Per tant, vostè ja em permetrà, senyor conseller, que quan parlem d'això un tingui la sensació que parlem de retòrica per part del Govern una i una altra vegada.

Només un mot..., només un mot sobre reformes. Vostè n'ha fet un esment en positiu; jo li ho agraeixo, jo ho valoro. La veritat és que m'ha sorprès llegir aquesta

frase: «Aquesta crisi ha posat de manifest més que mai els dos grans reptes que afronta l'economia espanyola» –i la catalana–, «que són, en primer lloc, contenir la caiguda d'activitat, i, en segon lloc, posar en marxa reformes estructurals. Aquestes mesures passen per introduir canvis» –senyors d'Iniciativa, canvis– «en el mercat laboral, canvis que flexibilitzin el mercat laboral, millorar les infraestructures, liberalitzar determinats mercats de serveis i millorar els resultats educatius» –pàgina 114 de la memòria explicativa. En què es tradueix això, senyor conseller, més enllà d'una valoració general que compartim?

Pressupostos socials, aquest és el debat inacabable. Jo tinc aquí un llistat d'exemples que no em resisteixo a llegir. Perquè fan vostès aquesta idea: «No, els nostres pressupostos són molt, molt, molt socials», però llavors ve l'oposició i li fa tot el llistat, que no em resisteixo a llegir; és la meua obligació, va dins del..., sap?, va al cànon de la intervenció parlamentària. Jo sé, jo ho sé, que això sempre té un punt discutible, deixi'm que li ho llegeixi: «Ajuts per a les famílies de fills de zero a tres anys, cap augment. Ajuts complementaris per a les persones vídues» –aquesta era una xifra que esperàvem per a aquest any–, «increment, zero euros» –fatal, l'any passat en vam incrementar un, aquest any, zero euros. «L'indicador de la renda de suficiència, un 1 per cent» –i vostè n'ha presumit aquí com una de les coses elementals a l'hora de presentar els pressupostos socials. «Programa d'atenció primària, la salut; reducció, l'1,6 per cent.»

Vaig sentir al Govern que ara no era segurament el moment de desplegar la Llei d'Educació –ho vaig sentir, eh?, vostès també ho recullen en la seva pròpia memòria. Podríem aquí parlar de: any 2008, 2.339 centres docents de règim general; any 2010, dos anys després, 2.340, un centre més; any 2010, places previstes en residències, 1.670 menys que l'any passat. I podríem seguir un llistat que, li ho prometo, conseller, està a la seva disposició. És llarg –llarg–, i està a..., miri, perquè vostè vegi com funciona això, li ho prometo. És un conjunt, un darrere un altre, de mesures seves, i jo he tingut la paciència d'anar-ne agafant algunes, totes, avorriríem els que estem aquí i els que estan fora; però, veritablement llasten, i molt, les persones que estan esperant d'aquest pressupost un ajut en els termes que vostè ho ha plantejat.

Si analitzem departaments, Sala, el Departament d'Habitatge –vostè hi feia referència–, un 21,1 per cent menys. L'habitatge! Tovallola llançada. Si parlem de dependència, escoles bressol, el que vulguin... –el que vulguin. Jo crec, conseller, que més val que tinguem un altre tipus de debat, però no tracti de convèncer aquesta cambra que aquests pressupostos són més socials que els anteriors. Aquesta cambra no ho creu, però a fora tampoc.

Pressupostos austers? Bé. Pressupostos austers. Jo aquí em veig obligat, senyor conseller..., a vostè li he de dir que a temps s'ha posat la bena abans... –abans, eh?– de la ferida. M'ha explicat tot allò de com anaven les recurrències, etcètera. Papers del Govern, memòria explicativa: «Així, l'increment de les despeses de personal

calculat amb un perímetre de consolidació homogeni...» —«despeses de personal», «perímetre de consolidació homogeni»... Un cop escloues..., tornem-hi, les entitats donades de baixa, les entitats que s'han donat d'alta aquest any..., és de 539,8 milions d'euros, un increment del 5,8 per cent.

Com ens fa creure el conseller Castells que no hi ha un increment? Diu: «L'Estat, 0,3 de personal -0,3 de personal; nosaltres, amb els nostres sous, 0,3...» —un 0,3. No és veritat —no és veritat. L'increment de despeses de personal reconegut per vostè, el 5,8 per cent. I quan estem parlant de personal, de personal pròpiament dit, vostès incrementen amb un 2,2 per cent el nombre de funcionaris. (*Veus de fons.*) No, no..., és veritat —és veritat. No pot sortir aquí, conseller, a dir que no incrementen els números dels funcionaris. Pàgina 134, pressupostos de la Generalitat: total de persones que incrementen justament tots els serveis de la Generalitat, 6.922. Homogenis?, 4.917. Són els seus papers, conseller. Diu: «No, hi ha les recurrències...» Com si les recurrències que vostès paguen no fossin personal i més funcionaris al capdavant.

M'allargaria sobre el tema de l'austeritat. No dona temps a entrar en altres partides que demostrin que d'austeritat, poca.

Impostos. Sorprenentment el conseller Castells ens ha parlat, avui, força d'impostos. Jo hauria preferit que vostè ens hagués explicat una altra cosa. És a dir, aquests impostos baixen la pressió fiscal a Catalunya, conseller, sí o no? No. Per què no? Molt senzill, perquè aquí tindrem una part... —cosa que han de saber els contribuents d'aquest país—, una part importantíssima d'increment d'impostos que ens ve de..., l'increment d'impostos, del Govern espanyol, explicat en els pressupostos generals de l'Estat. Bé. Diu: «Quina culpa en tenim nosaltres?» Home, Déu n'hi do, si en tenen, de culpa, tenint vint-i-cinc diputats com tenen vostès sols, només el Partit Socialista, a Madrid!

Però jo vaig a un altre lloc... —això vostès hi han pogut fer poc, i en fan poc—, vaig a un altre lloc que em sembla més significatiu. Vostès han pres alguna mesura de reducció significativa més enllà dels *business angels* de la pressió fiscal en aquest país? Cap ni una. Diu: «Home, amb aquest marge de maniobra, vostè què ens demana?» Els demano exactament el que sis comunitats —sis comunitats— espanyoles han estat capaces de fer —sis, ja fos Galícia, ja fos Madrid, ja fos Andalusia, ja fos Comunitat Valenciana, ja fos Balears, ja fos Navarra—: reducció d'aquella part dels impostos que el Govern pot, amb la seva capacitat i la seva competència, reduir. Per animar què? Home, per animar justament l'activitat. Vostès han fet alguna cosa en aquest sentit? No.

Ens han fet, això sí, avui, una mica de propaganda. Per parlar de què? De successions i donacions. Vostè estava parlant, conseller, tan animat, sobre el tema de l'impost de successions i donacions, i al mateix temps apareixia aquí, al mòbil, un missatge de l'ACN, concretament, si vostè m'ho permet, a les 11.06.32. Vostè estava parlant sobre les successions. Què surt al missatge de l'ACN? Anem a llegir, Castells, el missatge que surt a l'ACN: «Castells

anuncia la pràctica desaparició de l'impost de successions i donacions i demana, això sí, que no prevalgui el dogmatisme.» Li asseguro que aquest missatge no l'hem enviat nosaltres a l'ACN. (*Veus de fons.*) Vostè tampoc, ja ho sé —ja ho sé, ja ho sé. (*Rialles.*)

El senyor Castells ens ha parlat aquí..., pragmatisme. Aquí ha volgut parlar de pragmatisme, conseller Castells. Home, si vostè m'ho permet, jo estava l'altre dia donant tómb a això, i recordo les seves paraules: «Els pragmàtics...» Aquí, senyor Puigcercós, també hi entra vostè..., en el tema dels pragmàtics. I un finalment tenia la sensació de «vodevil de pragmàtics». «Home, Teixidó, no és una expressió una mica forta, això del «vodevil de pragmàtics»?» (*Veus de fons.*) Anem a veure..., ah!, ampli acord. Diu: «La pretesa...» —conseller Castells— «no hi ha tensions en el si del Govern en la qüestió de successions i donacions», diu el conseller Nadal. No..., conseller, ja desconfiem. (*Veus de fons.*) Ens ho diu vostè? Ja desconfiem. (*Veus de fons.*) «No hi ha tensions en el Govern.» D'acord. I ens anuncia, solemne, el conseller Castells, diu: «No es preocupin, farem la reforma» —i ha sortit aquí— «la veritat és i/o esmenes o projecte de llei, en farem una mica, després parlarem de més.»

I vostè demanarà aquí..., i jo faré un esforç per creure'l, eh?, però sóc molt escèptic, perquè quan li parlava del «vodevil dels pragmàtics...» Deixi'm, si us plau, que animi una mica els nostres diputats i diputades si estan un pèl avorrits. 29 del X: «Puigcercós ultima amb Castells la reforma de l'impost de successions.» Oi que sí, Puigcercós? 30 del X: «ERC evita suprimir junto a CiU y PP el impuesto de sucesiones.» Va ser quan van votar aquí..., vostès això no ho van tenir a bé, votar amb nosaltres, perquè els semblava quasi una grolleria..., per tant, van decidir senzillament mantenir com mantenien la seva posició. 30 del X: «ERC da marcha atrás para impedir la supresión del impuesto de sucesiones.» Vés què s'ha de fer! 8 de l'XI: «El PSC i Esquerra Republicana de Catalunya... pacten la rebaixa el 2010 de l'impost de successions.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Vaig acabant, president. 8 de l'XI: «ERC se adelanta al Govern y anuncia el pacto para reducir las sucesiones. ERC confía en la palabra dada por Castells a Puigcercós. Castells s'avé a parlar de la doble via per reformar l'impost. El tripartit dona tres versions diferents de la reforma de successions. Castells lidia para contentar a ERC e ICV sobre sucesiones.» I la final, dedicada a vostè, Nadal: «Nadal niega el acuerdo sobre la reforma de sucesiones.» (*Rialles i alguns aplaudiments.*)

Déu n'hi do, amics del Govern, Déu n'hi do el paper. Deixi'm, senyor president, que acabi..., si vostè és tan amable, que acabi amb un parell de consideracions.

El president

Té un minut, senyor diputat, perquè ja se n'ha passat quatre.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, president. Només amb un parell de consideracions, les altres les farem al final. Una, només voldria ensenyar una cosa, tinc totes les dades que, si vostè m'entra en el debat, jo a la rèplica li prometo que les hi ensenyo totes... Un mapa... (*veus de fons*), si vostè entra en el debat, les hi ensenyo totes. Desequilibri territorial, Castells. Un mapa val més que mil paraules... (*Remor de veus.*) Alt Pirineu i Aran, 1,9; àmbit de Ponent, 9,5; comarques centrals, 5,9; Camp de Tarragona, 4,8; Terres de l'Ebre, 3,8; comarques gironines, 6,6; àmbit metropolità, 67,6... (*Remor de veus.*) No, no, no..., això és la línia 9... (*veus de fons*), és la línia 9. De la línia 9, vostès van fer, conseller, l'any 2004 una auditoria. Ens van dir que de 2.500 a 3.600. Quants en porten? (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí; si està públicament dit pel conseller Castells en aquest debat...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Fernández Teixidó

No s'estalviï... Acabo, senyor president, i ara ho faig de manera definitiva. (*Rialles.*)

Dir-li tres coses, conseller Castells. Una, a diferència d'altres anys, conseller, no hem perdut el temps a fer una cosa que jo sempre creia que era la meva obligació: proposar-li a vostè un consens. Això és impossible –això és impossible. Vostè ens parla i ens parla de fer-ho junts, de fer-ho plegats, etcètera. Ho farem, perquè és la nostra obligació, via esmenes; ja ho faran els nostres companys i companyes. Però fer-li a vostè un paquet de mesures com vam fer l'any passat, que vam tenir aquell debat, perquè vostè no en consideri ni una, a aquest diputat no li tornarà a passar això. Per tant, hem defugit aquesta qüestió.

Però volem dir-li una cosa. Un pressupost amb aquestes característiques –menys ingressos, més despesa, més dèficit, més deute, menys inversions, sense impulsar l'economia, sense combatre l'atur– no l'haurien de retirar?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Alçada de mires, president –és una expressió molt recurrent del conseller Castells–, alçada de mires. L'alçada de mires vol dir, conseller Castells, vol dir, posar els interessos dels treballadors, dels autònoms, dels empresaris i de les famílies per davant del tripartit. Sí, vostè abaixa el cap volent dir: «Home, això és molt difícil», però no és impossible.

Una darrera paraula per...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Fernández Teixidó

...una darrera paraula, president.

El president

Senyor diputat!

(*Remor de veus.*)

El Sr. Fernández Teixidó

La deixem per a l'altra intervenció.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat, senyores i senyors diputats..., vostè ha començat el seu discurs i jo em temia que acabaríem aquí sortint tots amb una depressió realment profunda, no?, perquè el recull de dades negatives que vostè ha anat acumulant realment feia goig –feia goig.

És clar, aquest és un recurs fàcil, impropï d'un diputat com vostè, que té tanta experiència parlamentària i que té tant interès a mirar més enllà, més endavant, de poder parlar de les coses realment importants, de transmetre als ciutadans el missatge que aquí parlem de les coses tractant d'arribar-hi al fons, no de recórrer als recursos escènics de tirar pells de plàtan a veure si ensopeguem i caiem, perquè això és tan fàcil! És tan fàcil començar a agafar *El Caso* –sap que abans hi havia un revista que es deia *El Caso*, no?–, i: «Un crim en aquest lloc, una violació en aquest altre, un atracament a mà armada en aquell... Quin desastre! Quin desastre aquest país! Ja no es pot anar segur per enlloc.» Escolti'm, ho entén? «Aturats? No sé quants! Procediments concursals? No sé quants! Empreses que han presentat ERE? No sé quantes! Treballadors que resulta que se'ls acaba l'atur...» Escolti'm!

Però és que a més sap què passa?, sap què és el pitjor de tot això? Que és una instrumentalització, que no hauríem de fer, de situacions molt serioses. M'entén? (*Remor de veus.*) No ho hauríem de fer. Perquè aquests problemes són problemes molt seriosos i cada un d'ells es mereix que l'abordem seriosament, no que en fem demagògia, és a dir que en tinguem una visió ponderada. I quan vostè fa el que fa els relativitza, els devalua; són un recurs escènic. I després ens estranyem que els ciutadans diguin: «Home, potser hauríem d'esperar una altra cosa dels polítics.» Després ens n'estranyem? Si aquí s'hi val tot! Escolti'm, que ens serveixen els expedients de regulació? Posi-me'n tres. Que les empreses i sucursals no sé quants? Posi-me'n unes quantes. I llavors farem aquí una llista que ja veurà vostè quin clima que crearem: «Quin desastre de país!»; per tant,

«quin desastre de Govern!», que és la segona. O sigui, tot això, a més, és culpa del Govern.

O sigui, primera, «quin desastre de país»... Perdoni, no és veritat, m'entén?, no és veritat. No és un desastre de país; és un país amb uns fonaments solidíssims, és un país que tira endavant, és un país que està lluitant contra la crisi, és un país que s'està esforçant per fer-ho. No ho hem d'explicar tot això? No hem de posar-ho a la balança, senyor Fernández Teixidó? Què li sembla, no ho hem de posar a la balança? O és que el país només és aquesta part que ens ha explicat vostè? Aquesta és la realitat del país?

Pensi en el país no en el Govern, expliqui-ho, i després digui: «No és gràcies al Govern.» Jo ja li ho diré: «No és gràcies al Govern», miri. Igual que li dic: «Això tampoc és culpa del Govern»; la part de la balança que resta, el passiu, tampoc és culpa del Govern. Escolti'm, el Govern se'n sent responsable, eh?, per descomptat, però oi que m'acceptarà que no és culpa del Govern?

Però posi'm l'actiu, home, posi-me'l. Ja li ho diré: «És gràcies a vostès, miri; gràcies al que van fer durant vint-i-tres anys.» Ja li ho diré, home! Escolti'm, però posi-ho a l'actiu, perquè es vegi, perquè llueixi, perquè sapiguem on som, perquè tinguem el saldo; el saldo patrimonial net és positiu. Hi ha passius? És clar que n'hi han. I han augmentat aquests últims anys? Han augmentat. Però tenim actius, m'entén?, i que pesen molt més que els passius. I potser valdria la pena, m'entén?, que ho diguéssim, perquè els ciutadans ho sàpiguem, i que puguem dir: «I el saldo patrimonial net és molt positiu.»

I mirin, i sí, hi ha aquest Govern, i potser ara sortirà el Govern i dirà: «Això és gràcies a nosaltres.» Tractarem d'evitar-ho, perquè no és bo. Però no faci cap de les dues coses; no faci només un balanç incomplet i després no digui «i tot el negatiu és només culpa del Govern», perquè no és veritat i perquè no ajuda el país, i per tant tampoc els ajuda a vostès; crec –crec– que tampoc els deu ajudar a vostès.

Previsions? També, dramàtic: divuit previsions. No, home, no, si jo no en faig divuit, de previsions. Si nosaltres precisament l'any passat vam dir: «Miri, previsions en farem poques.» I en vam fer una el mes de març, i aquí em vaig quedar, i després, el mes de juny, em sembla recordar, l'Idescat la va posar al dia per a tot l'any. I s'ha acabat! I vam dir: «No volem anar donant previsions.» Primera –primera–, perquè acabem entrant en una cosa una mica obsessiva. Segona, perquè ens equivoquem. De manera que no en donarem, escolti, no en donarem. De vegades ens equivoquem, i s'equivoca tot el món, eh? Vagi repassant vostè...

Vostè faci ara l'exercici següent –jo l'hi recomano. Els organismes internacionals, aquests, ho tenen pautat –Comissió Europea, Fons Monetari, OCDE–; en fan tres l'any, em sembla, o quatre: a l'abril en van fer una, al juliol en van fer una altra, després una altra. Totes es van equivocar, totes; les van anant corregint, per sort a millor; aquests, a millor. És una de les raons que ens permeten dir: «Les coses han millorat.» Les previsions

de tots aquests organismes són millors, també les de l'any 2010.

I nosaltres, com que vam arribar a aquesta conclusió, vam dir: «Ara previsions no en donem més, ja.» A l'última em sembla que vam dir: «El creixement d'aquest any estarà entorn del 3,5-3,6 negatiu.» I ara diem: «4,1, negatiu.» I vam dir: «I el que farem, això sí, és, quan hi hagi les dades, ja, d'estimació de l'Idescat, les donarem», que és el que fem; tan bon punt la tenim –ara hem donat la del tercer trimestre– diem: «Miri, escolti, l'Idescat diu això.» Per aquesta raó.

De manera que, escolti'm, es pot fer tota la demagògia que vulgui, però no, no n'hem donat divuit, de previsions; no hem donat divuit previsions. I, per descomptat, equivocar-se, li haig de dir, sí, ens hem equivocat tots; també vostès. M'han passat ara una nota..., que no la llegiré perquè no m'agrada dir: «Vostès ho van fer pitjor.» No, home, no; vostès van fer el que van poder, com tots, però també es van equivocar, m'entén? Me l'han passada ara! «Divuit!», me'n diuen. No divuit, vint-i-quatre!, em sembla, o no sé quantes, me'n diuen, perquè volen que... No les hi donaré. O si vol les hi dono, després; si s'anima, les hi dono. (*Remor de veus.*) No sé quantes; vint-i-quatre, em sembla... Bé, és igual, perquè ja sap vostè que els meus col·laboradors en això estan al dia; no tant com vostè, que tenia el discurs escrit ja d'aquestes coses... Jo és que en això sóc menys manetes que vostè. Vostè ja tenia el comunicat de no sé quin mitjà, no? Jo, això, la veritat és que no..., des de l'escó..., jo, mentre parlo, no sóc capaç d'enviar comunicats a l'ACN, francament; tampoc a la CNN. No ho sé fer, això, jo.

I vostè diu: «Liquidació del dèficit; van dir que no sé què i que ja està, que eren dades definitives.» No, a veure, perdoni, nosaltres vam explicar quina era la caiguda de recaptació allà cap al mes de març, si no m'equivoco, i quan vam tenir les dades de despesa, la previsió de la liquidació de la despesa de l'any 2008, que va ser un parell de mesos després, vam dir el dèficit del 2008, i vam dir: «I és aquest.» I aquí no ens vam equivocar en absolut; vam dir: «4.800 milions d'euros.»

Després, quan arriba la Intervenció General de l'Estat, com cada any, i fa el seu càlcul harmonitzat per a tot Espanya, fa considerar com a dèficit coses que abans no s'hi consideraven. Això ens passa des de fa uns quants anys, ja, com vostè deu saber. I aquest any ens va tocar incloure dins del perímetre que compta a efectes de dèficit l'ICF Equipaments, efectivament. I a aquests efectes en lloc de 4.800 són 5.200, però no perquè ens equivoquéssim; són els 4.800 més els que tocaven per l'ICF Equipaments. La vam clavar. Clar, lògicament la vam clavar perquè tenim les dades, no?, no té massa mèrit; sí, clavar-la *ex post*, doncs, bé. És clar, de fer previsions *ex post*, ja sap vostè el que en diuen, no?, diu: «El que és difícil és fer previsions sobretot respecte el futur, no?» Clar, si es fan respecte al passat és molt més senzill. M'entén? Les que vam fer respecte al passat les vam encertar, miri, perquè això sí, fer els comptes els sabem fer, de manera que tampoc és exacte això.

I després vostè ha estat en un exercici aquí d'animar-se respecte a les previsions que fem per a l'any que ve:

«0,5», i «on es basen, vostès?», i «sembla mentida!», i «això serà molt pitjor, molt pitjor!» Home, nosaltres voldríem que fos molt millor, francament; 0,5 per cent és una xifra que no ens ha de fer estar contents, eh?, perquè a Europa les xifres són positives i nosaltres la tenim negativa. M'entén?

I jo li he dit: «Segons les nostres estimacions, el primer trimestre, segur, i potser el segon, encara estarem en recessió.» Vostè ja la dona per descomptat, perquè, com que era una previsió negativa, possible, vostè ja la vol donar per segura, no? Vostè pel que veig ja..., no vull dir que ho prefereix, no?, però a l'hora d'escollir, entre posar en el sac..., i dir que sortirem de la recessió el segon trimestre o el tercer..., ja compta que ha de ser el tercer. Jo miraré que sigui el segon, i si pot ser el primer, el primer. M'entén? Vostè també, suposo, però, bé, no ha quedat clar quan ho ha explicat.

I després, respecte l'atur. Diu: «No, vostè ens va dir que el pitjor moment seria el 2011!» I li ho continuo dient; no, no, i li ho continuo dient. És a dir, per a l'any que ve fem la previsió que hem fet, que arribarem al 18, de mitjana anual –mitjana anual–, compte!, que vol dir que l'acabarem pitjor –l'acabarem pitjor. I el pitjor moment de l'atur ens diu l'experiència que és: u, un any després del pitjor moment de la recessió, de manera que, si continuen tenint creixement negatiu fins al primer o el segon trimestre, vol dir que serà el moment pitjor, és quan arribarem a baix, un any després, compti un any després; dos, ens diu l'experiència: «Fins que no creixem el 2 per cent no creem ocupació.» Això és el que ens diu l'experiència.

De manera que jo, amb aquestes dues dades que ens diu l'experiència, fruit de l'experiència, sense..., naturalment, i amb un risc gran d'equivocar-me, dic: «Doncs, probablement –probablement– el pitjor moment d'atur serà un any després, és a dir, cap a la meitat de l'any 2011.» Escolti'm, em puc equivocar?, per descomptat que sí. M'agradaria equivocar-me per bé, m'entén?; m'agradaria equivocar-me perquè a partir d'ara l'atur comencés a disminuir, però si ara li hagués de fer un petit pronòstic li faria el que li acabo de fer.

I després ja vostè ha entrat, també, en una comparació extraordinàriament precisa, no?, quan ens ha comparat la situació de Catalunya amb la dels països europeus. Sí, home!, si ja ho sabem. Que Espanya està molt malament ho he dit jo moltes vegades. Que Catalunya, desgraciadament, com li ho diria?, per mi és més important que estigui pitjor que tots els altres països que no millor que Espanya. M'entén? Estem millor que Espanya, sí; però molt pitjor que aquests països, també. O és que no m'ho ha escoltat, això, a mi?

Ara, si em compara territoris, compari'm territoris de tot arreu, perquè jo li portaré aquí una llista de territoris europeus, és a dir de regions de França, d'Itàlia, d'Alemanya, de Polònia, de Txèquia, de..., que estan pitjor que Catalunya. M'entén? Però, és clar, vostè em compara vint-i-set països i Catalunya. Clar, la majoria estan millor. Però aquests països tenen uns quants NUTS 2, eh?, uns quants, eh?, o sigui equivalents a nivell comunitari, estadísticament, al que és Catalunya. I aquí ja, sí que li ho he de dir, la comparació no és del tot correcta.

Deixi'm que li ho digui així. I em temo que vostè ho sabia quan ho feia, perquè el tinc per una persona coneixedora d'aquests fets.

De nou, és allò que dèiem: per què hem d'utilitzar aquests «artilugis» en el debat? Després ens estranyem que la gent digui: «Mirin, d'aquests no me'n puc fiar.» Per què? Perquè vostè ho sap, que no era una comparació correcta, m'entén?, però la fa. Per què? Perquè s'hi val tot!, perquè ja ho sabem, aquí, no sé què, escolti, els polítics... No, m'entén?, no! Senyor Fernández Teixidó, en aquest debat que fem vostè i jo no ho fem, això, home! Mirem de posar les cartes per davant com he fet jo –vostè m'ho critica–, com he fet jo quan he parlat del 7,3 i del 0,4. Que l'he amagat, el 7,3? Però si he començat aquest apartat dient «7,3 per cent». Miri, he posat les cartes. Hauria pogut fer una altra cosa, jo; hauria pogut mirar de passar-hi de «canto», no dir-ho... Dic: «No; el pressupost vostès veuran que diu això.» I a continuació he afegit, per no enganyar ningú: «Aquesta és una xifra enganyosa.» I he donat arguments, jo, eh? Discuteixi'm els arguments, si vol. Però he donat arguments, i jo crec que bastant convincents.

Si volem tenir una idea cabal de quant creixerà la despesa aquest any respecte a la que hem fet..., l'any 2010, evidentment, respecte a la que hem fet el 2009, la resposta correcta és: «Disminuirà un 0,4 per cent.» M'entén? No pujarà un 7,3. Clar, vostè a partir d'aquí ha fet tot el seu discurs, s'ha anat embulant, no? Oh!, 7,3..., no sé què..., tal..., però és que la base està malament, és de fang, no s'aguanta. No és cert, no pujarà al 7,3; si fem la comparació ben feta, baixarà al 0,4.

Què vol dir fer-la ben feta? Home, una cosa tan elemental com: punt 1, restar d'aquí el que té a veure amb el..., sobretot, el calendari d'amortitzacions del deute, que té un efecte totalment aleatori, i que quan es produeix augmenta, infla artificialment tant la part de despeses com la d'ingressos. T'endeutes per pagar el deute. Bé. D'acord, sí. I, per tant, puja el pressupost. Però, escolti..., la situació és la mateixa. Punt 2, les entitats noves que s'incorporen. Que existien ja, però que no les havíem posades. Perquè això és un procés que hem anat fent poc a poc, i ara culmina. Punt 3, evidentment que sí, la despesa liquidada. Sap per què? Doncs, miri, li diré per què: perquè aquest any la despesa s'ha liquidat per sobre de la previsió perquè hi ha hagut una aportació addicional, no pressupostada al principi –perquè no ho podien fer– de 2.200 milions procedents de la millora del finançament, i, per tant, ho hem de posar. Com l'any que ve posarem els 2.600. M'explico?

De manera que és clar que, si volem fer bé la comparació, hem de tenir-ho en compte. Senyor Fernández Teixidó, vostè tindrà raó si l'any que ve resulta que ens desviem sense haver-ho de fer. Aleshores sí, aleshores li diré: «Miri, ara sí. Ara comparem la liquidada amb aquella de l'any passat. I vostè tenia raó.» Però ara no, no en té! De manera que jo li he posat les cartes sobre la taula. Jo tracto de jugar net. Escolti, jugui-hi vostè també, home! I digui'm: «Miri, és veritat, vostès, de moment, presenten un pressupost en què preveuen baixar al 0,4.» Ara veurem si se'n surten. Bé. Ho entendre. Jo, ho pot comprendre, com a conseller d'Economia i

Finances, treball per això... (*l'orador riu*), de vegades, amb dificultats, no?, però treball per això. De manera que si vostè em pot ajudar a aconseguir-ho, fantàstic. Però posem les cartes sobre la taula. No vulguem fer jocs de màgia amb les cartes, perquè es veuen. Quan no s'és professional del tot, es veuen. I vostè encara que..., jo crec que pot aspirar, eh?, excel·leix en aquesta qüestió. (*Veus de fons.*) De moment, professional –profesional–, encara no ho és. De manera que..., i a més sé que amb això vostè dóna importància al rigor, a fer les coses ben fetes, fonamentades. Li prego, també que en aquest camp ens poguéssim entendre.

Pressupost expansiu. Miri, aquí sí que em permetrà que li faci una petita precisió. El que caracteritza si un pressupost és expansiu o no no és la despesa, és el saldo. Si un pressupost amb un creixement de la despesa del 10 per cent pot no ser expansiu si els ingressos creixen el 15 per cent. És el dèficit el que el caracteritza. I, per tant, un pressupost amb un dèficit com el nostre, pot ser expansiu fins i tot baixant la despesa, si els ingressos baixen encara més.

Com que els ingressos ens han baixat molt –molt, molt, molt–, desgraciadament molt més del que ens hauria agradat a tots. No per culpa del Govern, com vostè sap –o també es culpa del Govern això?–, no és culpa del Govern... –ha fet «que no» amb el cap, que consti, ho dic per aquells que s'havien de tombar i no l'han vist, ha fet «que no» amb el cap–, no és culpa del Govern, gran notícia, l'ensorrament dels ingressos, senyores i senyors diputats. Molt bé.

Doncs, com que els ingressos s'han ensorrat, nosaltres el que hem de fer és un pressupost expansiu, però tractant de reduir la despesa. Vés per on. I això és el que hem fet. Però expansiu... Sí, té dèficit, sí... I això li demano també que ho precisem, perquè, de vegades, i és lògic, no? Són coses que es barregen els conceptes. Es tendeix a confondre les dues coses. Oh!, és expansiu perquè hi ha molta despesa. No necessàriament. Efectivament, és expansiu perquè hi ha dèficit. És a dir, perquè el que detraïem de l'economia és menys que el que hi aportem, la demanda que generem. I quan l'economia té una demanda per sota del nivell potencial de producció, ens diu, en Keynes –i ara ho hem après tots–: «Hem d'ajudar des del sector públic a estimular la demanda.» Això fins i tot un hayekià com vostè ho accepta. Ja sap que es respectaven enormement, Hayek i Keynes, mútuament, d'altra banda, no? Vostè ja sap que en això hi ha sorpreses. Sap que a Milton Friedman, quan li van preguntar «qui és l'economista més important de la història?», sap qui va dir? Keynes, va dir Keynes, no? De manera que..., Keynes ens va ensenyar això. I els errors ens ho van ensenyar. I allò que van fer malament als anys trenta, no? Sobre això podem estar d'acord, també. De manera que cal incórrer en dèficit. Cal incórrer en dèficit aquest any.

Llavors, a partir d'aquí ja la qüestió és: «És molt alt aquest dèficit? És realment desproporcionat? És un dèficit que no podem atendre?» No, no ho és. Un dèficit perfectament..., resisteix perfectament la comparació amb altres economies d'altres llocs, amb l'espanyola, per descomptat, escolti'm!

Miri, nosaltres tenim aproximadament el 35, 37 per cent de la despesa pública total. L'Estat deu tenir el 55..., 50..., no hi arriba: 53. Nosaltres tenim un dèficit del 3,25. L'Estat el tindrà del 9, eh?, del 9! Els Estats Units, del 10 o el 12; Anglaterra, del 10 o del 12, nosaltres del 3,25. El podem fer? Sí, el podem fer. Estem en condicions d'atendre'l? Estem en condicions d'atendre'l.

Ara, vostè em diu: estan incomplint... No, no, perdón... Miri, tot dèficit per sobre de l'1 per cent obliga a la presentació d'un pla d'equilibri econòmicofinancer, que és com ara es diu el Pla de sanejament. Ara li diem així: Pla d'equilibri econòmicofinancer. De manera que nosaltres hem hagut de presentar plans d'equilibri econòmicofinancer des del primer dia que vam arribar. Sap per què? –sap per què? (*Veus de fons.*) Em sorprèn que vostè se sorprengui d'això, perquè és una cosa pública i coneguda.

«Oh, és el primer que han de presentar!» El primer? Ja m'agradaria a mi! –ja m'agradaria. Des del primer dia, se'n recordaran els que en aquell moment ens va tocar fer-ho. Sap per què? Perquè vam fer un informe econòmicofinancer de la situació que ens trobàvem. I, vet-ho aquí que va resultar que l'any 2003, en contra del que deien els comptes que ens explicaven els polítics de Convergència, enlloc de tancar-lo amb un superàvit l'havíem tancat amb un dèficit..., crec recordar-ho –perquè aquesta xifra ara ja..., en aquell moment semblava molt alta, ara ja no–, de 1.160 milions d'euros –em sembla recordar-ho. I això ens obligava a fer un pla de sanejament, que en aquella època es deia «Pla de sanejament». De manera que, des del primer dia que ho estem fent! Ho entén? I qualsevol dèficit per sobre de l'1 per cent, t'obliga a presentar un pla d'equilibri econòmicofinancer –qualsevol dèficit per sobre de l'1 per cent.

Cert és que el *consejo* va adoptar una recomanació, un acord d'un dèficit de 2,5 més 0,25, i el mateix dia que el va adoptar nosaltres vam dir: «Serà difícilment complible.» I vam veure que, en aquest cas, no em vaig equivocar en el meu pronòstic. En aquest cas, no em vaig equivocar: no ha estat complible. Ara, és clar que el podem presentar, la limitació que tenim és que hem de fer un pla d'equilibri econòmicofinancer. Sí, i el farem. Com l'hauríem hagut de fer, altrament.

Nivell d'endeutament: 13,9 per cent. Quina barbaritat! 13,9 per cent és perfectament assolible. És un endeutament que no posa en qüestió, en cap moment, la nostra viabilitat i la solvència de les nostres finances. I de nou recorro a la comparació. Vostè, miri, nosaltres representem el 35 per cent del conjunt de la despesa. El nivell d'endeutament –deute públic total de l'Estat, avui a Espanya– se situarà –i és dels que el té baix, com vostè sap– entorn del 70 per cent. Si tinguéssim la part que ens toca, que més o menys, doncs, hauria d'estar en proporció de la despesa, hauríem d'estar al vint..., vint-i-tants més. De manera que no, no..., nosaltres estem en nivells d'endeutament perfectament raonables. I vostè em diu: «Mai havíem assolit...» Això és veritat. Mai havíem assolit el 13,9. Mai havíem tingut una recessió del 4,1, mai! Ni mai havíem estat en una situació de caiguda dels ingressos del 25 per cent, mai!

De manera que si vostè ho fa en termes comparatius... –jo no ho faré–, jo li diria..., jo crec que resisteix, i amb èxit, la comparació amb endeutaments del 9,7 per cent com els que hi va haver als anys 97 i 98. M'entén? Aquest és el segon més alt, però els anteriors són els d'aquest any que jo li he dit. I no li recordaré qui governava en aquells anys.

Lleialtat institucional i finançament. Home!, m'ha agradat molt que vostè..., doncs, ja la pròxima vegada li demanaré l'opinió abans de fer el meu discurs perquè em digui en quin moment haig de parlar del finançament. Disculpi'm, senyor Fernández Teixidó, que vostè s'esperava que ho fes en un moment determinat i ho ha fet al final. Em sap molt greu haver alterat el que eren les seves previsions en aquesta matèria.

Vostè, quan parli..., quan parla parli en l'ordre que li sembli, escolti'm, eh?, li toca a vostè decidir-lo, no a mi. (*Veus de fons.*) Però jo ja entenc que per a vostè això..., que això per a vostè és important i... Lleialtat institucional? Naturalment que és una qüestió important! Nosaltres vam fer un informe, l'any 2005, em sembla recordar, en plena negociació, perquè aquest és un tema molt important. I de l'informe es despenia que l'avaluació que podíem fer en aquell moment eren d'uns mil milions d'euros, que també li haig de dir que no em sembla una xifra exagerada. (*Veus de fons.*) Més aviat..., si filéssim prim igual sortiria més alta. I ens ha servit molt per a la negociació. Això ens ha servit molt per a la negociació.

Jo no sóc responsable... Aquest informe el van fer fa dos..., quatre anys, li estic parlant, que avui hagi sortit al diari, casualment coincidint amb el debat de pressupostos, li ho puc assegurar, com la notícia d'aquesta agència..., jo estava parlant aquí, jo no l'he enviat als mitjans, no? Però, bé, bé..., és veritat, aquest informe existeix; el que no existeix és l'extrapolació. Aquí ja..., vostè veig que abraça entusiàsticament l'extrapolació que es fa en aquest mitjà. Això ja és cosa seva i del qui ho ha fet en el mitjà. L'extrapolació ja és molt més delicat, ja són coses que s'han de fer ben fetes. No sé si aquesta extrapolació és del tot precisa. Jo no he tingut temps ni de mirar-me-la, ni de fer-ho examinar, naturalment, de manera que em permetrà que no opini tant com poden opinar vostès, ho veig, sobre aquesta qüestió.

Ara... (*l'orador pica amb el puny a la tribuna*), mil milions? És raonable. En l'actual acord de finançament..., ens ha servit per a l'actual? I tant que ens ha servit! L'actual acord ens permet dir: «Ens n'hem sortit bé?» I tant, són 3.700, imagini-ho vostè! Clar, i quan fas l'acord és evident que es diu: «Això serveix per posar les coses a zero.» Lògicament, és clar. I no sé de què s'estranya. (*Veus de fons.*) Evident, per això millora el finançament. Per què es pensa que millora el nostre finançament? Si no, a què es pensa que respon? Quan li hàgim de restablir l'equilibri, la suficiència, i no sé què..., i, a més..., són dues coses aquí. Un, quan ens pertoca en conjunt? Tant. Després, quina part d'això ens toca a nosaltres perquè estiguem en posició relativa millor? Tant altre. Són els dos canvis que hi ha hagut! Si són elementals! El que em sorprèn és que a vostè el sorprengui això, no?

Les inversions davallen? Doncs miri, les inversions davallen...? Home, les inversions se situen per segon any, el més alt de la història, per sobre de 6.000 milions –per sobre de 6.000 milions. Ja vostè sap perfectament, i jo li donaré aquí si vol algun pressupost dels anys de dificultats –any 92, l'any 93– de qui va pagar el pato de la recessió. I veurà el que va ser de l'arxiu una retallada d'inversions. Si vol li donaré dades.

Les inversions? Més de 6.000 milions. En la cota del 2,5 per cent del PIB: 2,46. D'acord. L'hi accepto, quatre centèsimes per sota d'aquesta cota, a la qual vam arribar l'any 2005, venint d'un 1,5. Vam fer un salt d'un 1 per cent del PIB. Miri..., i allà ens mantenim, amb moments de dificultat. Home, té un cert valor –té un cert valor. En moments de crisi, que les inversions són les primeres que paguen, de vegades, la conseqüència, nosaltres aguantem un esforç d'inversió de 6.200 milions, Déu n'hi do!; en la ratlla del 2,5 per cent del PIB, Déu n'hi do!; un punt per sobre del que estava tendencialment la inversió pública de la Generalitat, Déu n'hi do! Aquesta és la realitat.

La distribució territorial... –ho dic ja per relacionar amb aquest punt a què vostè ha fet referència–, doncs, no; jo, de la distribució territorial el que li puc dir és el següent... Deixi'm ara que faci com vostè, anar buscant entre els papers... Miri, la mitjana de Catalunya són 565, l'àmbit metropolità 433 *per capita*, és a dir, per sota, clarament per sota. I les tres comarques que estan a dalt, perquè vostè sembla que estigui dient «ningú té inversions, tots els territoris, queixeu-vos, tot va a l'àrea metropolitana...» Home!, és que l'àrea metropolitana és molt important, també, eh?, senyor Fernández Teixidó. O no hi ha d'haver inversió a l'àrea metropolitana? Potser sí, no?, que n'hi ha d'haver? Però, que quedi clar: primera, per sota de la mitjana de Catalunya; segona, per sota del pes que té en termes de PIB –67,6 de la inversió, 71,2 en termes de PIB–; tercera, els tres territoris que en tenen més, sap quins són? Per aquest ordre: àmbit de Ponent, Alt Pirineu i Aran i Terres de l'Ebre. Totes tres clarament per sobre de la mitjana. Això és el que li puc dir. També fem una imatge ponderada o no l'hem de fer? O aquí s'hi val tot, i posem a la balança només el que ens convé? Aquesta és la realitat. Àmbit metropolità? Aquest gran privilegiat segons vostè: per sota de la mitjana. Aquesta és la realitat, m'entén?

I, pel que fa a les plantilles de personal..., escolti'm, que li ho he explicat a bastament. Plantilles de personal... Per cert, avui m'ha semblat escoltar a l'il·lustre portaveu del seu grup que parlava d'una xifra de set mil persones de més. Jo els demano que no juguem amb les xifres –que no juguem amb les xifres. La realitat és exactament la següent: Administració de la Generalitat augmenta amb 1.930, que és el resultat d'un augment de 2.951, d'acord amb el desglossament que els he fet abans, i que ara no els repetiré –mestres, mossos d'esquadra, personal de l'Administració de Justícia i de presons, personal sanitari i de serveis socials–, i una disminució de 1.021 efectius en l'Administració general i de serveis. Aquest és el resultat.

I, després, hi ha 3.892..., d'entitats que s'incorporen i que porten el personal que ja tenien. Això no és aug-

ment, oi que no ho és? Jo els he posat l'exemple més clar: Sant Pau. És que no hi havia personal a Sant Pau l'any 2008? És clar que hi era! Però per què, quina necessitat tenim de forçar les dades, distorsionar-les per vendre un missatge tan profundament negatiu? Jo m'ho pregunto. Escolti, si són aquestes, les dades! Compartim les dades, ja que no podem compartir la seva valoració, però almenys les dades sí. Perquè, si no, el que aconseguirem finalment és que les persones que ens escolten no sàpiguin ben bé..., que potser és el que vostè persegueix. Dubto, per això, que sigui així, perquè em consta fins a quin punt vostè és partidari de l'objectivitat i que tothom disposi de tota la informació.

I finalment, amb relació a la pressió fiscal, bé, com sempre: «Apugem la pressió fiscal –apugem la pressió fiscal.» Aquest any li deu resultar difícil, perquè no té una trista taxa que posar-se al sarró, no?, que era el recurs habitual: «Aquesta taxa de no sé què...» –una taxa que al final no recapta res–, «apugen la pressió fiscal». Aquest any ni això. Bé, i aleshores vostè ens diu..., ara ja, com que no ens diu que l'apugem, ens diu que l'hauríem d'abaixar. Bé, molt bé; doncs, està bé.

Jo el que li puc dir és: mesures fiscals, doncs, sí, n'hi ha alguna de molt interessant; jo l'he comentada precisament, a la Llei de mesures: una bonificació important per tal de fomentar l'emprenedoria. D'això es tracta, si és del que es tracta, de fer operacions d'aquest tipus, per tal d'impulsar que les empreses puguin sortir al mercat borsari alternatiu i per tal d'estimular allò que se'n diu els *business angels*, és a dir, persones que poden posar el seu capital, i res més que el capital, perquè un emprenedor que vol tirar endavant una empresa i que li falta part d'aquest capital pugui tenir-lo. I això té una bonificació important. De manera que sí, hi ha alguna mesura fiscal, jo crec, francament interessant.

I de l'impost de successions, jo crec que he deixat les coses prou clares, no? Vostè m'ha sentit a mi...? Perquè ha fet una llista de declaracions, contradecaracions, opinions, realment, que també de nou, com en un principi, no?, posat així, fa molt efecte. Sí, home, si això ho podem fer tots, en tot i amb qualsevol grup, escolti. Si és molt fàcil anar espigolant d'aquí i d'allà, «i ara veurà vostè, el conjunt, quin efecte que fa». Jo he dit el que havia de dir i no m'haurà vist dir coses massa diferents, oi? I avui les he dit en seu parlamentària, la qual cosa per mi té un cert valor. Doncs, això és el que val, m'entén?, el que jo li he dit avui.

Jo el que sí que li vull preguntar és: vostè està de veritat per un pacte fiscal a Catalunya, per un pacte sobre l'estat del benestar i la fiscalitat, fent pedagogia sobre la fiscalitat, explicant als ciutadans que els impostos són necessaris, que no hi ha estat del benestar que funcioni sense fiscalitat, que sense impostos no hi ha civilització? Està disposat a fer-ho i a explicar les virtuts de la fiscalitat? Hi està disposat? Doncs, parlem-ne.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó..., sí, senyor Fernández Teixidó. (Pausa.) Senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats... Conseller Castells, sincerament, el veig malament, conseller. (Remor de veus.) O sigui, que vostè surti aquí..., vostè surt aquí –fixi's, anem a veure l'escena, si més no perquè vostè la pugui recordar–, surt aquí i ens renya per dir: «Quina mena de debat tenim aquí, quan hauríem de tenir un altre tipus de debat?, i com vostè gosa explicar els detalls més pèrfids de la realitat econòmica del nostre país?»; «pèrfid» no l'ha utilitzat, però els detalls més escabrosos, més complicats. Però, Castells, aquests detalls pèrfids són els detalls amb els quals conviu permanentment la societat catalana. Això que a vostè no li agrada que aquest Parlament ho discutim perquè baixa la moral de la gent és el pa de cada dia dels catalans i les catalanes d'aquest país. (Remor de veus.) Aquest és el que és.

Diu: «Home, hauríem de ser suficientment elegants per no insistir en aquesta cosa tan desagradable.» Doncs, miri, conseller, aquesta és la realitat del país. I el debat no és si l'hem de dir, si no l'hem de dir, si ens desanima o ens anima; el debat, del qual no podem fugir d'estudi, és: amb aquests pressupostos, conseller Castells, vostè lluita eficaçment contra la crisi, sí o no? Aquest és el debat. O sigui, el problema no és l'escenari ni el missatge, no és la gent que escolta aquest debat; és el Govern. Vostès tenen un programa eficaç per lluitar contra la crisi, sí o no? No. I aquest és el balanç del debat, com ho veiem.

Vostè ha apel·lat fins i tot, clar, que nosaltres fem una lectura com d'*El Caso*. Sort que la majoria de diputats i diputades no saben el que era *El Caso*. Vostè i jo sí –vostè i jo sí. (Rialles.) Però, la veritat, la darrera cosa que tinc al cap és que això hagi estat relativament semblant a *El Caso*. Ep!, sí que hi ha una cosa de *Caso*, conseller Castells, sí que hi ha una cosa de *Caso*: a on hem conduït justament l'economia d'aquest país; això sí que és de *Caso*, de *caso* d'estudi. Home, parlàvem amb l'altre conseller..., doncs, ja ho llegirà. És de *Caso* a on vostès han conduït l'economia d'aquest país i el pressupost que han presentat; això sí que és de *Caso*, de *caso* d'estudi. Eh que està d'acord?

Anem a les qüestions que vostè ha plantejat. Diu: «Escolti'm, vostè ha de venir aquí a tenir un debat constructiu.» I he acabat un debat avui dient-li una cosa que a mi em sap greu haver-la-hi de dir. Vostè ho sap, és el nostre sisè debat parlamentari, i hem tingut una llarga confrontació, vostè i jo, sobre un munt de qüestions. I com a balanç de tot això em sap molt greu haver de dir-li una cosa, conseller Castells, i a més permeti'm que li ho digui des de l'amistat: no serveix de re que vinguem aquí amb un conjunt de propostes per pactar amb vostès quelcom que serveixi per tirar endavant l'economia d'aquest país. La prepotència i l'arrogància del Govern són tan grans que no serveix que vinguem aquí, bona gent, amb les nostres esmenes, amb les nostres mesures... «Oh, vostès també, vostès també...» Escolti'm, no m'expliqui res del passat. El conseller Castells no ha aconseguit mai un debat que ens permetés arribar a acords específics. Però vostè té un posat, el posat Castells. Quin és el posat Castells? Dialogant, mà estesa,

voluntat de consens, alçada de mires... A la pràctica? Re, Castells. I aquest és el balanç, i em sap molt greu haver-li ho de dir: res. No hem aconseguit, durant cap debat del pressupost, que vostè i nosaltres arribéssim a cap acord.

I ara anem directament als temes que vostès plantejaven. Previsions macroeconòmiques, conseller Castells; com, que previsions macroeconòmiques? Si vostès en fan divuit de divuit, no les hem de tenir en compte? Vostè ens tracta de dir que les previsions no justifiquen per res el pressupost que ens plantegen? I a vostè li sobta que nosaltres diguem: «Quina mena de previsió és aquesta?», quan no hem encertat? Diu: «Escolti'm, clar que ens equivoquem»; doncs, d'això ens queixem. És que vostès es poden equivocar, ja ho sabem, però com a oposició hem de venir-li a dir aquí: «Vostès s'han equivocat», i no cal que perdem el temps amb aquesta qüestió –no cal que perdem el temps en aquesta qüestió. Diu: «A mi m'agradaria, i a vostès també, que sortíssim de la recessió.» Però, benivolgut conseller, això no és una qüestió de voluntarisme polític, ni de voluntarisme econòmic; és posar les bases. I el debat no és que vostè vulgui, i nosaltres també, sortir de la recessió el proper trimestre. El debat és: aquesta eina serveix per sortir de la recessió, sí o no? No.

Diu: «Jo mai li he amagat el 7 per cent.» No, no, del que jo m'he queixat és de l'èmfasi que vostè ha posat en el 0,4, perquè és una manera de desfigurar pressupost contra pressupost. I a més ho han fet sempre així. Diu: «No, quan acabi l'any que ve, per la liquidació podrem comparar.» Doncs, quan acabi l'any que ve, comparem sobre la liquidació que vostè ens ha presentat.

Finançament. Senyor conseller Castells, vostè de veritat ens vol dir una cosa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...vostè diu: «Escolti, no sabíem...» Vaig acabant, president, però és que és molt de temps contra un temps ben petit –és molt de temps contra un temps ben petit. És el que té l'oposició, ho sé...

El president

És el Reglament de la cambra, que tothom va votar a favor...

El Sr. Fernández Teixidó

Ho sé, ho sé, president, eh? Però va bé que tothom ho sàpiga, què és el que té l'oposició, naturalment.

Conseller, vostè em tracta de dir que durant tota aquesta etapa de negociació a Madrid pel tema del finançament vostè hi va anar sense conèixer el conjunt del deute possible sobre lleialtat institucional, que diu que hi havia un informe que ben bé –ben bé, ben bé– no sabia de què? Sí, sí! Si veritablement... Vostè em pregunta: «Com és possible, això? Si arribem a un acord amb el qual el comptador queda a zero i vostè no sap

aquest import, perquè diu: «Ni conec aquest import, ni el conec, aquest import», tracta... Ho ha dit vostè aquí, no em faci la cara, ho ha dit vostè aquí: «No coneixia l'import perquè era un informe del 2004.» Vol dir que vam anar a Madrid sense conèixer l'import d'aquest deute? Vol dir que ens hem empassat aquest deute de 8.000 milions que avui reconeix i diu: «No, potser seran més o seran menys»? Vol dir que això no ho tenien previst? Home, la veritat, jo dubto que les coses siguin com vostè ens presenta; i si són com vostè ens presenta, lamentable.

El tema del personal, senyor Castells, vostè negui'm les xifres que jo li he donat amb la memòria explicativa, me les nega, si us plau, i aleshores jo acceptaré el seu argument. Mentrestant, val el que diu la memòria explicativa que els seus alts càrrecs –que saludo la seva presència aquí– han confegit per vostè.

Successions i donacions –i ja acabo, president; només una consideració més. Successions... Ah!, dèficit –dèficit, dèficit–, és clar. Vostè ha parlat aquí dels polítics de CiU respecte al dèficit, l'interventor, m'entén? El mateix que vostè. Sí, sí, l'interventor...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

És a dir, no era un problema dels polítics de CiU, era un problema de l'interventor que hi havia l'època, que certificava un saldo determinat, com vostès.

Finalment, successions i donacions...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Successions i donacions, puc, president, un minut més?

El president

És que s'ha acabat el temps, fa dos minuts i mig...

El Sr. Fernández Teixidó

Ja ho sé, president, però jo li demano, que aquest és un debat absolutament transcendent...

El president

Sí, i precisament perquè és transcendent, vostè ha tingut set minuts més del compte abans i ara en té dos i mig, que és la meitat del temps que estava assignat. Me fa l'efecte que el conseller vol fer una rèplica, i si ho fa, vol dir que obrirà torn, tindrà una altra oportunitat. És així, conseller? (Pausa.) Doncs, té la paraula el conseller i el senyor Fernández Teixidó podrà acabar després, perquè, com que és de l'oposició, pot acabar.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, honorable conseller, diputats i diputades... No, jo no li he criticat que vostè destaqués les coses que no van. Tan poc li ho puc haver criticat, que nosaltres som els primers que les posem per davant. Si, escolti, si nosaltres hem fet un quadre macroeconòmic en què la xifra de recessió, doncs, evidentment, no la podem amagar, no?, ni la volem amagar. I les xifres d'atur, doncs, estan allà, m'entén?

El que jo li he criticat són dues coses. Primer, la falta de ponderació, és a dir, que només ensenyi els passius i no els actius, i que a més la presentació dels passius la faci amb una selecció escollida d'allò que provoca un efecte més dramàtic. Segon, home, la instrumentalització, jo crec que no s'ha de fer, de situacions molt negatives, molt dolentes, i que darrere hi ha empreses, persones, etcètera, que les pateixen, perquè és frivoltzar-ho. Això sí.

I a mi m'agradaria que vostè fos capaç també d'oferir un balanç ponderat, assenyat, com Déu mana, de la situació del país; entre altres coses, perquè és la realitat d'aquest país. És a dir, el que jo li he dit: un saldo patrimonial net positiu, i molt positiu. Hi està d'acord? Doncs, digui-ho: «Aquest país té un saldo patrimonial net positiu, molt positiu», perquè els actius superen en molt els passius. I jo suposo que sis anys d'oposició no els deuen haver fet perdre l'entusiasme per allò de bo que té el país. De manera que m'agradaria molt escoltar en la seva boca reafirmar això.

Vostè ha dit propostes, vostè em diu: «Oh, és que vostès no han fet...» Home, sí, tot un pressupost, hem fet, per explicar com hem de lluitar contra la crisi; ho he explicat ben a bastament, no? A vostè sí que n'hi he escoltat molt poques, llevat de la d'abaixar impostos; aquesta sí, eh?, que hem d'abaixar impostos. Aquesta ha estat la gran proposta que ha fet vostè. Bé, jo crec que de cara a la crisi s'haurien de fer més coses.

Vostè em diu: «Vostès ho neguen tot aquí, només prepotència i arrogància, no fan res mal fet.» No és veritat, si sóc el primer que li dic: «Escolti, aquí hem d'anar amb modèstia, amb humilitat, perquè hi ha moltes coses que es podrien millorar.» Però sap què passa? Que quan s'entra en aquesta dinàmica és molt difícil admetre que un mateix hi ha coses que les podria fer millor i que l'altre diu coses que també estan bé. És molt difícil. Perquè vostè comença per negar el pa i la sal, i, per tant, posa les coses en un terreny en què resulta molt difícil aleshores parlar objectivament i ponderadament. Ja m'agradaria a mi, que ho poguéssim fer.

I per descomptat aquí, no cal que li ho digui, a vostè li consta fins a quin punt la meua voluntat de pacte manifestada verbalment s'ha traduït sempre, sempre, sempre que ha estat en les meves mans en realitat, en fets, com vostè sap perfectíssimament.

Les divuit previsions, jo la veritat és que tinc un gran interès que me les expliqui, perquè és que igual les he fet i no me n'he adonat. Tinc un gran interès que m'expliqui aquestes divuit previsions, que segons vostè el meu departament i el conseller que li parla van fer divuit previsions aquest any respecte al creixement de l'exercici. De manera que quan tingui un moment, i el

tindré –sempre que vol, ja sap que té la porta del meu despatx..., estic obert a parlar amb vostè–, m'explica les divuit previsions aquestes que segons vostè hem fet.

Set coma 3 i menys 0,4... No, no, no, ara vostè ja em diu: «No, jo del que em queixo és que vostè només em parli del menys 0,4.» Home, jo li he dit: «Creixement...» Si ho hem posat! Escolti, si no ho haguéssim volgut explicar, no l'hauríem posat! Si vol li n'ensenyaré uns quants, de documents, que recorren a aquests expedients quan els convé. Si vol ho farem. Nosaltres no ho hem fet, això. Nosaltres no amaguem mai l'ou, posem les cartes sobre la taula. I les cartes són, efectivament..., si vostè mira el conjunt de tot el sector públic consolidat, la xifra dona uns trenta..., gairebé 40.000, 39.700 milions d'euros, i això és un creixement del 7,3 sobre la xifra pressupostària de l'any passat.

Ara bé, és una xifra enganyosa; la comparació real, si és que volem que serveixi per a alguna cosa, si és que volem informar i no desinformar, que potser és una aspiració excessiva també, ja ho entenc, doncs, aquesta xifra és menys 0,4, no més 7,3. I això és un pressupost expansiu, perquè hi ha un dèficit.

I, finalment, no em dec haver explicat quant a l'informe, que veig que hi tenen un gran interès també, en aquest informe. Benvinguts siguin, a l'interès dels informes del departament. Saben que els oferim sempre tots els que volen. (*Remor de veus.*)

L'informe, efectivament, ho he dit..., és clar que vam fer un informe, si he començat per dir: «Vam fer un informe perquè era molt convenient tenir-lo en el moment de la negociació.» I d'aquest informe es desprèn aquesta xifra, efectivament, de l'any 2005. I el que li he dit és que la xifra, que ja no me'n faig responsable, perquè no l'hem feta, i m'agradaria que m'expliquessin com s'ha fet, és la de l'extrapolació. Aquest ja no sé com es fa, ni de quina manera es treu. Veig que vostè hi té un gran interès; els membres del seu grup, en general, per l'expressió que manifesten, veig que també, i naturalment, doncs, el lloc d'on ha sortit, la font que avui l'ha donat a conèixer, suposo que també.

Però aquesta xifra sí que ja té la seva autoria, les seves inspiracions, i evidentment d'aquesta sí que no me'n faig responsable, perquè les extrapolacions són cosa delicada. Poden servir en un debat parlamentari; veig que a vostè li ha estat molt útil, no?, però evidentment aquesta ja és una xifra que jo no recolzo perquè no és nostra. Però que quan comença aquesta negociació nosaltres fem una avaluació, l'any 2005, de 1.000 milions d'euros de lleialtat institucional a negociar? Per descomptat que sí, ja ho he dit. Ja ho he dit! M'entén? Sí. I, en part, gràcies al fet que tenim aquesta estimació, en part, no només gràcies a això, culminem la negociació superant amb escreix, i de quina manera, el que hauria estat simplement rescabalar-nos d'aquesta quantitat que d'alguna manera se'ns devia per menors diners deguts a lleialtat institucional, en lloc de 1.000-1.100, 3.700. De forma que jo el que no acabo de veure és exactament quin és el punt que a vostès els apassiona tant amb relació a aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El president dona la paraula al Sr. Fernández Teixidó.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Conseller, president, senyores i senyors diputats, començarem per on ha acabat. Diu: «Tenim un document, ens el demanen...» S'ho fa revisar i veurà una petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió del mes de setembre, terminis tots exhaurits, i vostès no han enviat aquest document al grup parlamentari. «Què em diu, Teixidó?» El que sent. I cap dels membres de l'equip del Govern que l'acompanyen ho negarà. Un informe, aquest informe que vostè ens vol donar obertament a tothom, el té demanat des del mes de setembre i vostè encara no l'ha enviat a aquesta cambra. I no l'ha enviat perquè no volem evidenciar el capítol de lleialtat institucional.

Digui'm només una cosa –seran 8.000, seran 7.000, seran 6.000, seran 9.500, ja ens ho dirà vostè–, això ho hem de tenir en compte a l'hora de veure el saldo d'un finançament bo per a Catalunya, sí o no? Digui-m'ho! Si aquesta és una quantitat irrellevant, si és una circumstància menor, ho acceptarem i callarem. Però vostè sap que és important. I vostè sap que li varem advertir què quedava pendent en l'àmbit de lleialtat institucional. I ara aquí vostè ens fa dir: «Bé, escolti'm, ja ho teníem en compte.» No ho teníem en compte. I –serà aquest import o un altre– ha desaparegut de Catalunya a canvi d'un finançament que veurem a veure quins rèdits dona i amb el qual nosaltres som crítics. A vostè no li sembla raonable que li diguem això conseller? De veritat? Que tinguem dubtes sobre això, no li sembla raonable? A mi m'ho sembla molt.

Vostè es queixa i es lamenta, segon punt, que ens neguen el pa i la sal. De veritat, conseller, no cal, entre vostè i nosaltres, aquest debat, si li neguem el pa i la sal. Acceptem allò que, de fet, correctament el Govern hagi pogut desenvolupar, però posem l'accent on l'hem de posar, com a partit de l'oposició que som! Després d'un període de pressupostos parlamentaris presentats pel tripartit, el balanç és el que és, la fotografia final és la que és: aquesta descripció que nosaltres hem fet, i que a vostè l'incomoda profundament que fem, sobre la realitat de les empreses, dels treballadors i de les seves famílies a Catalunya. I, home, ens demana, quasi clama: «Devem haver fet algunes coses bé!» Escolti'm, vostès ja se n'encarreguen de fer propaganda sobre allò que fan bé. I de política d'aparador, no vull ni dir-li-ho. Deixi que nosaltres fem el paper de l'oposició; sap que li reconeixem aquells encerts que hem tingut, i hem vingut aquí a criticar-lo, que és la nostra obligació, i per això el critiquem i per això insistim sobre aquells elements que entenem més negatius.

Tema d'impostos. Senyor conseller, vostès no ens ha contestat sobre el punt clau. Podíem tenir un cert marge de maniobra per prendre la iniciativa en l'àmbit de reduir els impostos a Catalunya, sí o no? Això és la pregunta que li fem. Quan hem vist un conjunt de comunitats que ho han fet, ho podíem fer a Catalunya, sí o no? Diu: «Escolti, no em dirà, no sostindrà vostè avui que la pressió fiscal creixerà més per als ciutadans de Catalunya.» Doncs, sí. Per culpa del Govern de Catalunya? Doncs, en part. Però serà el Govern espanyol qui incrementa els impostos per als catalans. O no? Digui-

m'ho. Digui vostè a la cambra i al país, digui: «No patiu; aquests 11.000 milions que el president Zapatero vol recaptar no tenen res a veure amb Catalunya, no heu de patir.» I aleshores em creurà que els ciutadans de Catalunya no pagaran més impostos. «Teixidó, això depèn directament de mi?» Doncs, com que no depèn directament de vostè, escolti, té algun marge de maniobra per actuar sobre aquest camp, sí o no? I vostè ja ho intenta a la seva manera i s'apunta la medalla dels *business angels*, que ja ens va bé.

Però, conseller, cregui'm, ara ens presenta successions i donacions, i ens fa una pregunta final que jo li contestaré absolutament en termes precisos. Successions i donacions: hem tingut l'oportunitat de reduir, reformar aquest impost vuit vegades en aquest Parlament de Catalunya, conseller. Els vam fer una proposta recent, que era una proposta d'emplaçament: «Escolti'm, en volem la supressió –en volem la supressió–, però estem disposats a parlar d'una reforma amb caràcter immediat a causa de la situació que travessa l'economia d'aquest país.»

I vostès què ens van dir? No. I els republicans van intentar dir sí. I vostès van impedir que diguessin que sí, per dir que no. I ara, aquest vodevil a què jo feia referència. Diu: «Bé, doncs, ara portarem aquesta iniciativa.» Doncs, parlem dels continguts. I vostè, tot segur de si mateix, diu: «Vostès acceptaran un acord sobre aquesta qüestió?» Doncs, sí, però amb una condició: front comú al Parlament espanyol contra la pujada d'impostos del Govern socialista. (*Remor de veus.*) Ha, ha, ha, ha. Doncs, és la pressió, col·legues! Si volen vostès, si de veritat..., doncs, és clar. Vostès volen abaixar la pressió fiscal en aquest país, sí o no? Volen que alliberem recursos per a..., No, ja diuen que no. Volen que alliberem recursos per a les famílies, sí o no? Han de tenir les famílies més per poder consumir, sí o no? Més les societats per poder consumir, sí o no? Impulsa l'activitat econòmica, aquest procediment, sí o no? Sí, a tot. I el conseller Castells diu: «–Anem a intentar-ho. –Anem a intentar-ho, com? –En farem una reducció», sense encara parlar del caràcter profundament injust d'aquest impost, que l'anuncien com l'anuncien per la pressió que vostès tenen, que ho dissimulen per la pressió al Govern que vostès tenen.

Vostès volen abaixar els impostos sobre aquesta qüestió, sí o no? Si no volen, no ens enredin! Si no volen, no enganyin el poble de Catalunya! Però si volen, fem un pacte. Com? Diu: «Escolti'm, abaixarem aquí a Catalunya, però com que necessitem alliberar energia i recursos i mitjans per a les famílies anem a fer un pacte perquè la pressió fiscal a Madrid no ens asfixii més.» Tan difícil, senyores i senyors diputats, és entendre això? Que podem tancar un acord però que necessitem els vint-i-cinc diputats del Partit Socialista de Catalunya perquè plantin cara perquè Catalunya no pagui més impostos? Tan difícil és això? Doncs, sí. Riu, el conseller Castells, pensant què? Diu: «Si sabés, vostè, Teixidó, el difícil que és!» (*Rialles.*) Això és el que vostè pensa, conseller, que és molt difícil.

I, escolti'm, li diem que sí, però vull dir-li una altra cosa, eh?, conseller: no és que sigui difícil, no, és que és

impossible –és que és impossible. Perquè aquí voldria dir..., sap?, un porta, i li ho deia..., són sis debats parlamentaris. I no hi haurà ni un diputat –ni un diputat– del seu grup parlamentari que ho negui. En quants intents, en l'àmbit parlamentari, hem vingut a aquesta cambra amb la voluntat d'arribar a acords? I ell diu: «Però és que, Teixidó..., és que hem de canviar la manera en què fem política en aquesta cambra!» D'acord. «És que hem de tenir una mirada constructiva!» D'acord. «És que hem de mirar d'arribar a acords plegats!» Endavant! Ja estem d'acord. Però què han fet en aquesta direcció? Què han fet en aquesta direcció? Re, votar en contra sistemàticament de totes les iniciatives presentades per aquest grup parlamentari. Només per una raó...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...perquè venien –acabo, president– dels grups de l'oposició, fos el Partit Popular, fos Convergència i Unió. Ni una. És la manera en què vostès es comporten.

President, acabo, per dir el següent. Deia el conseller Castells: «Alçada de mires i anem a veure si podem enviar un missatge al poble de Catalunya.» No un: dos. El primer: amb aquests pressupostos no sortirem adequadament de la crisi. Ja està. Primer, pressupost. La gent ha d'entendre que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Fernández Teixidó

...batalla –acabo, president–, batalla com batalla, perquè volem enviar a la societat una idea que amb això no anem enlloc.

Segona, qui pot confiar més que aquest grup parlamentari en el poble de Catalunya? Vostès? Al mateix nivell; vostès no més que nosaltres. Ara, hem dit a aquest poble de Catalunya una qüestió: «Ens en sortirem, tindrem confiança, demostrarem coratge, demostrarem valentia per sortir-nos-en.» Ara, hi ha una cosa que cal remoure; ens en sortirem amb confiança, amb valentia, amb coratge, però hi ha una cosa que cal remoure, que és un profund obstacle, senyor president: el Govern tripartit.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., vostè sap, conseller, que jo en

tinc un gran concepte i li tinc afecte, personal, polític, professional. I vostè sap, també, perquè em coneix i hem tingut ja diversos debats en aquesta cambra, que el meu to habitualment és un to respectuós, i, malgrat que no coincidim la majoria de les vegades, en el to, doncs, intento ser respectuós. Avui també ho seré –avui també ho seré.

Però li anticipo que no li agradarà segurament gens el que li diré, no ho trobarà gens simpàtic, perquè les coses que estan passant són greus i en tinc la meua opinió, el nostre grup parlamentari en té la seva opinió, no?, diferent de la seva. Li prego que no s'ho prengui com una cosa personal, però penso que val la pena, en un debat tan important com aquest, de pressupostos, entrar en aquells aspectes que nosaltres considerem que són fonamentals quan parlem de política econòmica.

Efectivament, vostè ja és el tercer cop que diu que aquest és un debat marcat per la crisi. A mi m'agradaria més que parléssim d'un debat per sortir de la crisi, no marcat per la crisi, perquè portem ja dos, gairebé tres anys marcats per la crisi, no? Seria bo que poguéssim parlar ja de com estem sortint d'aquesta crisi. I això és el que no estem fem encara.

No entraré en el detall, perquè ja se n'ha parlat molt, i això, doncs, m'estalvia feina; comentar només algunes dades d'aquest panorama macroeconòmic que tenim, que realment diu molt del que està passant. Un producte interior brut que vostè ja ha explicat que a Catalunya cau el 4,1 per cent aquest any 2009; a Espanya cau el 3,8 només. A Catalunya, el primer semestre ha caigut el 3,3 i en el segon, el 4,7. I vostè fa una previsió per a l'any que ve del 0,5 de caiguda, només. Bé, altres entitats, el Fons Monetari Internacional, l'OCDE, parlen de caigudes més importants, també. En qualsevol cas, aquesta és la que vostè preveu.

Després parlarem de les previsions que ha fet –jo m'hi referiré una mica, no m'hi estendré tant, però–, de les previsions que ha fet en el passat i el que ens hem anat trobant en el present i què passarà en el futur.

Atur: 607.200 persones aturades a Catalunya, dades EPA –dades EPA–, el tercer trimestre. Taxa d'atur a Catalunya: hi ha el 16 per cent, 15,95. No és només la construcció, que aquí s'ha parlat sempre que el problema és la bombolla de la construcció, no; destrueix ocupació també la indústria, eh?: el 18 per cent, 18,8, la construcció, però el 17,2 la indústria.

La caiguda de l'ocupació i les afiliacions a la seguretat social han estat més fortes a Catalunya que a la resta de l'Estat, això ho hem de tenir present; 109.000 autònoms han plegat durant aquest darrer any, 109.000. El treball es destrueix en el sector privat i creix en el sector públic, curios; hauria de ser al revés perquè poguéssim parlar d'una economia que va bé. I el Govern presumeix que baixa la temporalitat en el mercat de treball, però això és degut a la destrucció d'ocupació, que afecta majoritàriament els temporals. No ho poden dir com un mèrit, això, perquè a més a més la crisi i la situació d'ocupació està fent forat ja, està afectant ja els indefinits també. Això, com vostè sap, a més a més, afecta la recaptació d'ingressos per recaptació d'IRPF.

Sector turístic, que és molt important a Catalunya: caiguda del turisme, l'11,7 per cent, turisme internacional. El nacional ha crescut 2,2 –«nacional» concepte «Espanya», és clar–, 2,2. Gràcies precisament al turisme nacional s'ha atenuat la caiguda del turisme, però els visitants de la resta d'Espanya han salvat aquest sector, però és un sector que està en una situació complicada també.

Exportacions: caiem un 20 per cent, quan Espanya cau el 16,2 només. La caiguda de demanda interna fa caure les importacions i ajuda a millorar la balança comercial, és cert; però les exportacions estan millorant el darrer trimestre per la recuperació d'Alemanya i França, principals mercats de les nostres exportacions. Certament..., vostè m'ha dit abans un comentari: els alemanys estan creixent, la resta del món comença a créixer, però creixen per la seva capacitat d'exportar. Nosaltres som encara massa dependents de la demanda interna, no estem en aquest camí. Aquest és un problema que no solucionarem gràcies a la política econòmica del Govern espanyol, ni a la de vostès tampoc.

L'economia espanyola i la catalana seran de les poques avançades amb creixement negatiu el 2010. La caiguda de la confiança dels consumidors fa que la demanda interna sigui molt dèbil. Això, juntament amb la incertesa existent, fa que la gent estalviï més, que juntament amb l'increment de l'atur fa que aquesta demanda encara sigui menor, cosa que provoca constants tancaments de negocis i de comerços.

Tanmateix, tot i l'increment de l'estalvi, hi ha una forta caiguda de les inversions en béns d'equipament, vostè ho coneix. El primer semestre del 2009 va caure ja un 18 per cent, i es preveu que acabi amb una caiguda del 20 per cent. Això és manca de confiança, aquest és el nom, això és manca de confiança.

I davant d'aquest escenari una bona, una correcta, una encertada política econòmica i pressupostària seria per sortir d'aquesta situació, per sortir de la crisi. En aquestes condicions hauria de ser la prioritat d'un govern responsable. Però em temo que el que ens hem trobat amb aquest pressupost que ens presenten no és això.

Cal tenir molt clares quines són les autèntiques prioritats del país per poder afrontar aquesta situació; si no les tenim clares, ens equivocarem. I es necessita un govern fort, cohesionat i valent per prendre decisions polítiques arriscades i per impulsar les reformes estructurals necessàries; no el tenim. Altres governs de comunitats autònomes espanyoles han iniciat ja el camí correcte que les portarà, abans que nosaltres, a la recuperació més ràpida i menys traumàtica, però lamentablement no és aquest, el cas de Catalunya; nosaltres no tenim aquesta sort. El pressupost és la principal eina que tenen els governs per impulsar les seves polítiques, són la traducció econòmica de les seves prioritats polítiques, però aquest Govern ha equivocat les seves prioritats i, en lloc d'afrontar la crisi, el que fa és agreujar-la any rere any, des del 2007, que n'estem parlant, fins al dia d'avui.

El Govern tripartit del president Montilla ha presentat els pitjors pressupostos que es podrien fer per assolir el principal objectiu que té plantejada la societat catalana

en aquests moments, que no és altre que sortir de la crisi. Ens han portat uns pressupostos que, lluny d'afavorir la recuperació econòmica, semblen dissenyats expressament per posar les coses encara pitjor. Encara que sembli incomprensible el que estic dient, es proposen no reduir els impostos, gastar més quan ingressarem menys, incrementar el dèficit i el deute, i per tant, i en conseqüència, incrementar i estendre l'atur a Catalunya. Necessitem, senyor conseller, un pressupost per sortir de la crisi, però vostès ens porten el pressupost d'un govern que està en crisi, que és molt diferent. Ens apartarà de la recuperació econòmica i generarà encara més tancaments empresarials i més atur el proper any.

Per què presentem aquesta esmena a la totalitat? Bàsicament per deu motius. Per la seva manca de credibilitat en les previsions –després m'hi referiré. Perquè està fora de la legalitat en matèria d'estabilitat pressupostària –intentaré demostrar-ho, no s'espanti. Perquè hi ha un descontrol del dèficit públic, al nostre entendre, greu. Perquè suposa una hipoteca insostenible per a les futures generacions a Catalunya. Perquè manté la pressió fiscal en els catalans, no redueix la pressió fiscal. Perquè hi ha manca d'austeritat; vostè diu el contrari, intentaré demostrar que això no és cert, hi ha manca d'austeritat, no hi ha una voluntat ferma de lluitar contra l'excés de la despesa, aquella que no és necessària. Perquè és erràtic en les prioritats. Perquè cau la inversió. Perquè és ineficaç en la lluita contra l'atur, malgrat que ens vulguin vendre la moto que creix molt el Departament de Treball. Perquè perjudica les famílies, perquè perjudica les empreses i perjudica els autònoms. Però aquestes raons les puc sintetitzar en tres eixos.

El primer és que vostè presenta un pressupost amb un dèficit desbocat i demostra manca d'austeritat. Vostè ens ha intentat vendre, explicar-nos que el dèficit és bo. Escolti, jo no estic en contra per definició del dèficit; el dèficit sempre pot estar justificat, és evident. Estic en contra d'una manca de voluntat política de no fer-lo créixer més enllà del que és estrictament necessari. És el dèficit més gran en termes nominals de la història: 6.300 milions d'euros. Cauen els ingressos prop de 5.000 milions, incrementem la despesa en 3.000 i situa l'endeutament acumulat –l'acumulat– a la ratlla del 38.000 milions d'euros, i arriba al 14 per cent del PIB. Són xifres espectaculars. Vostè diu que és sostenible, nosaltres pensem que no.

A més a més, manifesta la incapacitat per abaixar els impostos; vostè ho ha explicat aquí i ho ha deixat molt clar. Incompleix el compromís de reduir l'impost de successions i donacions, malgrat l'anunci de l'ACN que ens acaben d'explicar –i jo també l'he rebut. Aquest impost és injust, no volem pagar dues vegades. No es que estiguem en contra dels impostos. Escolti, no ens demani que fem pedagogia dels impostos; ja ho sabem, que són necessaris, ja els defensem, aquells que cal defensar. Però aquests que són injustos i desfasats cal eliminar-los, i aquest cal eliminar-lo. Ara, vostès parlin clar, perquè l'espectacle que ens està donant aquests dies de fer-li creure a la gent una cosa que no és, això no està bé, això no és correcte.

No presenta mesures significatives ni eficients de reduïda de la pressió fiscal dels catalans; per exemple, mitjançant la capacitat normativa que té per afectar sobre el tram autonòmic de l'IRPF. El felicito per la proposta concreta dels *business angels*; és important, és positiva, el felicito. Bé, una cosa bona també s'ha de reconèixer. Modesta, eh?, modesta, però positiva.

I perquè és erràtic en les prioritats. Hi ha un problema en aquest Govern, hi ha un problema important, i és que les diferències de criteri entre els membres del tripartit ha fet que s'hagi d'aconterar tothom, i això fa que no es puguin prioritzar verdaderament els criteris d'eficiència i de racionalitat, perquè cadascú estira per a ell, per a casa seva, i això no li pot anar bé de cap manera.

Constata la caiguda de les inversions per sota de la mitjana espanyola, i també la inversió de l'Estat a Catalunya: la Generalitat passa de 6.500 a 6.100 milions d'euros, i l'Estat, de 4.600 a 4.400. Per tant, hi ha una baixada, és evident que hi ha una baixada. Vostè ens diu que es manté el 2 i mig per cent del PIB. Home, clar, si el PIB baixa i la inversió baixa menys en termes proporcionals, doncs, clar, es manté el percentatge sobre el PIB. Però això és una entelèquia, diguem les coses pel seu nom: la inversió baixa. No prioritza suficientment els necessaris estímuls a l'economia productiva i al foment de l'ocupació, ja que no hi dedica els recursos suficients.

Permeti'm dedicar només uns minuts a exposar amb detall el tema aquest que li deia, això que li deia de les previsions, per recordar-ho. Vostè l'any 2009 feia una previsió que el PIB variaria, cauria només en un 0,1 negatiu, un 0,1. La realitat avui ens diu que baixa un 4,1; del 0,1 al 4,1. (*Veus de fons.*) Sí, el PIB, estic parlant del PIB, eh? Sí, el PIB 2009 baixa un 4,1, vostè ho ha explicat aquí abans, i a més són dades del seu Departament. I ens fa la previsió de creixement del 0,5 només per a l'any que ve; ens sembla que està lluny de la realitat, això, eh? O, per exemple, la demanda interna: vostè feia una previsió que baixaria un 0,5 per cent, la demanda interna, ha baixat un 6 per cent, la demanda interna. O, per exemple, el mercat de treball; això és espectacular, i en vam parlar el dia del debat de pressupostos l'any passat, és espectacular. I els ho vam dir: «Com poden fer vostès aquesta previsió?» I ens deien: «No, no, és que nosaltres fem bé les previsions.» Recorda vostè el que ens va dir fa un any? Ens va dir que hi hauria una pèrdua a Catalunya de 54.900 llocs de treball, això és el que deia la memòria, 54.900 llocs de treball, i se n'han perdut 268.600; una petita desviació, una petita desviació, eh? I hem passat, per tant, d'una previsió que vostès feien que estaríem a l'11'6 per cent d'atur, doncs, a situar-nos al 16 per cent d'atur. I amb una previsió del 18 per cent que també penso –i en això coincideixo amb el senyor Teixidó– que és insuficient.

I només una comparació, deia, per acabar, pel que fa a les seves previsions. Quan vostè ens ha fet previsions sobre el dèficit, n'hi ha per posar-se a tremolar: l'any 2008 vostè va fer una previsió del dèficit de 469 milions, que es van convertir en 5.272; una petita desviació de més del 1.000 per cent, més del 1.000 per cent, més de deu vegades més, no? I l'any 2009 ens va dir: «Serà de

2.127, el dèficit.» I jo li vaig dir: «Això és impossible. Serà més del doble.» Lamentablement, el temps em dona la raó: avui vostè fa una previsió de dèficit del 2009 que tancarà a 4.600 milions d'euros, eh? I ara ens diu que serà de 6.300 el del 2010. Fem apostes? –fem apostes? De moment aquest any s'ha desviat un 200 per cent. Bé, hem passat d'una desviació del 1.000 a una del 200; anem millor, eh?, però em penso que no és la bona via.

I ara vull parlar-li d'això a què li he fet referència, de la legalitat o la illegalitat de l'endeutament, no? En aquesta cambra, el dia 2 de juliol vàrem aprovar una moció. Senyor Teixidó, no és veritat que no hàgim acordat res amb els membres del Govern, de vegades hem acordat alguna cosa. El problema no és que no hàgim acordat: és que després no compleixen, malgrat que hi hagi un acord. Hi ha una moció aprovada per aquest Parlament, esmenada per vostès –a proposta del Partit Popular, per cert–, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar en seu parlamentària, juntament amb el Projecte de llei de pressupostos del 2010» –juntament amb el Projecte de llei de pressupostos–, «el Pla econòmic i financer de reequilibri pressupostari, actualitzat per al període 2010-2012, per a complir els objectius d'estabilitat pressupostària i de contenció del dèficit que s'hagi de lliurar a l'Administració general de l'Estat.»

I aquesta era la seva resposta a una interpellació que li feiem, en què volíem saber quina era la previsió de dèficit i com evolucionaria això a Catalunya i quines mesures prendria el Govern. I vostè ens va dir: «Escolti, cap problema. Quan presentarem el pressupost del 2010, li ho presentarem.» Que l'ha presentat? No. Que el té preparat? Doncs, no ho sé. Ens en pot parlar, d'això? Però en qualsevol cas, vostè està incomplint això.

No només incompleix això..., que a més a més ho reconeix en la darrera frase de l'informe econòmic i financer que vostès han fet, a on diu que se supera el límit de l'estabilitat pressupostària i, per tant, caldrà fer aquesta presentació d'aquest pla. Ja ho sabíem. És que hi ha una moció del Parlament que l'hi obliga. El problema és que no ho ha fet, i al nostre entendre això vol dir que el situa fora de la llei, perquè ho hauria d'haver fet i no ho fa –i no ho fa.

I, evidentment, per què diem que és excessiu? Vostè està per sobre del 2 i mig per cent que li permet la revisió de l'estabilitat pressupostària, està per sobre del 2 i mig, ens està situant al 3,25 per cent. Però es que, a més a més, si mirem només ja el que ens costa pagar els interessos del deute i l'amortització del deute, només aquest any –convé que la gent ho sàpiga, perquè la xifra fa posar fred–, només aquest any pagarem, la Generalitat pagarà 4.342 milions d'euros d'amortització de deute i interessos. Bé, bé; però és que el creixement amb relació a l'any anterior... Això són xifres del seu paper, eh? No, no, és així. És a dir, l'amortització seran 2.780 milions d'euros, i els interessos seran 1.439. Bé, bé, eh? Per tant, amortització de capital més interessos, 4.300. Bé, escolti, això és una hipoteca important només del dèficit d'aquest any; són més de 1.500 euros per família, això, eh?, a Catalunya. Són diners, això. I estic parlant només del dèficit.

Ara, si anem a l'endeutament, escolti, vostès porten des del 2007 amb un ritme de dèficit..., 1.226 el 2007, 4.862 el 2008, 5.752 després, l'any següent, i 6.369 que ens proposa per a l'any que ve. Sumem aquests quatre anys del tripartit i han fet un dèficit de 18.000 milions d'euros en quatre anys –18.000 milions d'euros en quatre anys. Això són molt diners, senyor conseller. El deute acumulat en aquests moments suposa ja de l'hora dels 38.000 milions d'euros segons fonts del Banc d'Espanya. Són 13.780 euros per família. Les famílies catalanes han de saber que comparteixen una hipoteca d'aquest valor; és molt important. Ens sembla que vostès estan desfasats totalment en el control del dèficit i del deute. Hi ha un descontrol en aquest sentit.

Però, és clar, ara vull fer-li una reflexió. Vostè, que és tan defensor del dèficit i el deute i que sempre s'abraça entusiastament a Keynes, sap què diu el Fons Monetari Internacional que és el que frena la recuperació econòmica? L'FMI diu que hi han dues coses que frenen la recuperació econòmica: una és la manca de crèdit i l'altra és l'excessiva demanda per finançar els elevats dèficits públics, que afegeix més traves a la recuperació del crèdit al sector privat. El dèficit brutal de l'Administració i l'increment del deute públic perjudiquen les empreses que busquen el crèdit, i això és el que vostè no vol explicar mai. Vostè només explica la part positiva del dèficit en termes d'atendre necessitats de serveis, però el dèficit està també absorbint i eixugant diner que surt del sector financer i que, per tant, impedeix que les empreses es puguin desenvolupar.

Catalunya ha doblat el seu deute amb el tripartit i va camí de triplicar-lo en un any més; com he dit, 18.000 milions d'euros en quatre anys i 38.000 milions d'euros acumulats. Es tracta, sens dubte, d'una hipoteca insostenible per a les futures generacions. Vostè diu que és sostenible, nosaltres mantenim que no és sostenible i que en aquests moments ja suposa una càrrega de més d'onze mil euros per cada família catalana.

I està mancat d'austeritat, el pressupost. Sí, està mancat d'austeritat, perquè no hi ha una vocació autèntica de reduir la despesa allà on es pot reduir, no hi és. Vostès van gastant més i més i més, i el pressupost es converteix en una màquina devoradora de diners, eh?, però no fan un esforç per abaixar la despesa innecessària. L'austeritat, senyor conseller, sempre és una virtut, quan es tracta d'administrar recursos públics, però en moments de crisi tan greu com l'actual és una obligació ètica i gairebé moral. No hi ha en aquests pressupostos un vertader esforç i una autèntica voluntat política per reduir la despesa de forma significativa, alliberant recursos per reduir el dèficit, reduir impostos i prioritzar la despesa productiva i també la inversió, que és el que fariem nosaltres si estiguéssim en el Govern, exactament això.

Sap què han fet la resta de les comunitats autònomes espanyoles? De les disset, n'hi ha deu que abaixen les despeses durant aquest any 2010 en els pressupostos, n'hi ha deu, però l'abaixen entre un 2,7 per cent, un 2, un 1..., algunes un 0,5. Només n'hi ha sis que apugen el seu pressupost de despeses, només n'hi ha sis, i es mouen entre el 0,22 i el 2,3. I una, que destaca sobre

totes elles, perquè som els que tenim més diners de tots, que apugem un 6,2 per cent la despesa corrent. Aquesta és la realitat de Catalunya, aquesta és la realitat del seu Govern. Això va en contra de la línia que segueixen aquells que volen sortir de la crisi. Sembla que nosaltres no volguéssim sortir de la crisi.

I a més a més cau la inversió. Cau la inversió, és veritat. Abans ja se n'ha parlat, i vostès insisteixen que no és veritat; és veritat. Per al 2010 totes les despeses creixen menys les inversions reals, que cauen un 6,1 per cent. El pressupost de l'Estat a Catalunya també baixa; baixa un 32 per cent per a carreteres, baixa un 10 per cent per a ports, un 21 per cent per a infraestructures hidràuliques, un 1,4 mediambientals... Curiosament, puja un 2,4 el ferrocarril, efecte de l'AVE. Però ara, si deixem l'AVE a part i anem a mirar les rodalies, aquelles que ens han de traspasar, resulta que rodalies baixa: SEITSA baixa un 26,7 per cent i Renfe Operadora baixa un 16,6 per cent. O sigui, caram, hem fet el negoci de les cabres, aquí; del Paco i les cabres.

La inversió de Foment i Medi Ambient a Catalunya cau un 8,6 per cent. I a part, com s'ha dit abans, la inversió es concentra al voltant del 70 per cent tota ella en l'àrea metropolitana, amb una clara visió de l'equilibri territorial que té el seu Govern.

I per últim, una fiscalitat que resulta perjudicial per a les famílies, per a les pimes i per als autònoms. Cap mesura, excepte aquell aspecte concret que ens ha explicat, que serveixi per reduir els impostos, cap mesura significativa amb benefici fiscal de les pimes i els autònoms, incapaços per manca de cohesió interna –per manca de cohesió interna–, que és un problema d'aquest Govern que paguem tots els catalans, de portar ja la reforma de l'impost de successions i donacions, com anunciava el senyor Puigcercós, també, fa pocs dies, el passat diumenge, en el diari. No m'estenc en el tema de l'impost de successions perquè hi haurà temps per fer-ho en el debat de la Llei de mesures.

I ara permetin que faci alguns comentaris d'allò que jo penso, anomeno el caramel enverinat. És a dir, aquest pressupost, per entendre'l, s'ha d'anar navegant per dintre i s'ha d'anar veient pàgina per pàgina, descobrint on estan les petites trampes, que expliquen la realitat. El que deia abans vostè, no? Això és com un ou Kinder, però que a dins, en lloc de regal, tingués cianur, no? Tu vas menjant, va bé, i al final, pum!, mossegues i dius: «Caram, què és això?», no?

Recerca. Vostè sap que és molt important, la recerca, sí. La dotació dels programes de recerca i innovació són insuficients per assolir els objectius del pacte nacional. Vostè diu que no, diu: «Ha incrementat el pressupost.» Sí, és cert, però no en la quantitat que diu el Govern. Concretament, parla d'un increment de 109 milions d'euros, que és un increment del 21,4 per cent.

Ara bé, cal tenir en consideració tres qüestions menors, eh? Primera, s'incorporen al pressupost noves fundacions i consorcis. Dos, canvis de programes: despeses de consorcis i fundacions que ja existien però que es comptabilitzen ara sota un programa diferent de recerca. Tres, es comptabilitzen com a recerca de la Generalitat els in-

gressos que obtenen consorcis i fundacions de terceres institucions públiques o privades. Totes aquestes petites consideracions menors sumen un total de 151 milions d'euros, que s'afegeixen però que no representen un major esforç pressupostari de la Generalitat.

Polítiques actives d'ocupació. Ahir ens explicaven, en fi, en una roda de premsa, curiosament el dia abans del debat de pressupostos, una gran roda de premsa per explicar-nos a bombo i plateret –a bombo i plateret– que hi ha un increment del 40 per cent del Departament de Treball i amb això solucionarem ja tot el problema de l'ocupació, perquè hi hauran uns plans d'ocupació d'aquests temporals que podran contractar 22.000 persones. Està molt bé. Els altres 520.000 o 580.000 que estan a l'atur, estaran contents, també, no? No dic que sigui dolent, això, eh?; no dic que sigui dolent. Hi estic a favor, d'aquest tipus de polítiques actives. El que no pot ser és que es vengui això com una gran panacea, quan no ho és. Incrementar el pressupost del Departament de Treball un 40 per cent és el que haurien d'haver fet l'any 2007, i un 40 més el 2008, i un 40 més el 2009, i un 40 més el 2010, que és el que els venim demanant des d'aleshores. I vostès anar dient que no, que no, que no, sistemàticament, que no calia. I ara fan un petit esforç, i els grans escarafalls.

Pregunto: a qui volen impressionar? Que tornaran a pressupostar aquelles partides finalistes que abans no hi eren al pressupost, que les ficaven al final? Que les han posat ara, també, o no? És absolutament insuficient per les xifres d'aturats que tenim. Si l'atur creix en un sol any un 86 per cent, home, que el pressupost d'atenció a polítiques actives creixi un 40, sembla quasi, quasi..., no sé com dir-ho, però es queda curt, no?, es queda curt. I m'ha sorprès molt que en la presentació de les mesures la consellera no parlés ni una sola paraula de mesures per agilitzar la intermediació, perquè el Departament de Treball, el Servei d'Ocupació de Catalunya, també s'ocupa de la intermediació, que no funciona, perquè en aquest país ningú es contracta a través del Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, alguna cosa està passant aquí. Per tant, no ens facin volar coloms sobre coses que no són exactament com ens agradaria que fossin.

Salut. El pressupost ha pujat, certament. Però és suficient per afrontar els reptes i les necessitats dels catalans en matèria de salut? Entenem que no. L'atenció primària, que és la porta d'entrada a la sanitat, perd pes en el pressupost de Salut –perd pes en el pressupost de Salut. Les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques segueixen sense millorar significativament. Tinc aquí una llista de mesos i mesos de llistes d'espera d'hospitals coneguts, molt famosos, ells, de vint-i-quatre, trenta, vint, deu mesos per a una pròtesi de genoll, que són absolutament impensables en una societat moderna com la nostra.

Agricultura. El Departament d'Agricultura no compleix amb els pagesos pel que fa als ajuts per a la incorporació de joves i per a la modernització de les explotacions agràries establerts pel contracte global d'explotació. La renda agrària va disminuir l'any 2009 un 4,7 per cent respecte de l'any 2007, i acumula un descens del 26

per cent els últims cinc anys. I els pressupostos que ens ha presentat no asseguruen la inversió necessària perquè el sector agrari pugui sortir de la crisi que pateix. No ens n'ha parlat, d'això, però ens sembla que és prou important.

Despeses de personal; hi ha hagut un debat sobre les despeses de personal. Bé, escolti, les memòries és suma, resta, etcètera, i al final, 1.930 dotacions de personal noves; això està en la memòria econòmica: 1.930. A vostè li pot semblar poc o molt. Jo penso que és molt. Jo penso que és molt, eh? Penso que és molt.

Ara, deixi'm fer un comentari –deixi'm fer un comentari. Si realment hi hagués una voluntat autèntica de retallar despesa i de fer un esforç, un sacrifici, si m'ho permet, en la línia de l'austeritat, vostès en lloc de passar de 242 alts càrrecs a 247... O sigui, passem de 242 a 247; n'hi posem cinc més. Diran: «Home, és poc.» No, però és que n'haurien de treure quaranta –és que n'haurien de treure quaranta. No n'hi posi cinc més; tregui'n quaranta. Això és un esforç d'austeritat, passar de 242 a 247 alts càrrecs?

Sap què li passa a aquest Govern? Que li sobren alts càrrecs. Jo li faré més endavant una proposta molt concreta per com podem eliminar una despesa importantíssima del Govern de la Generalitat, importantíssima, perquè és un govern que està absolutament sobredimensionat; de despesa innecessària, de despesa supèrflua. I en temps de crisi, senyor conseller, això no dóna exemple; al contrari, dóna molt mal exemple a la gent que pateix, que ho passa malament, i que té vertaderes dificultats per arribar a final de mes tal com estan actualment les coses.

Despesa en acció exterior. En època de crisi, és molt important l'acció exterior. Ara, 56,8 milions d'euros en acció exterior, doncs, en aquesta època sembla poc raonable. I algú va dir l'altre dia: «No, 2,2 milions per a les oficines de..., aquestes delegacions de l'exterior és poc.» Home, és poc? 2,2 milions d'euros és poc? Escolti, no ho sé, preguntí pel carrer què li sembla a una família si li donessin demà 2,2 milions d'euros. Ja sé que és l'acció exterior de la Generalitat, però en moments de crisi cal replantejar-se aquestes actuacions.

Un sol exemple de despesa innecessària, senyor conseller. Sap quant incrementa aquest pressupost les despeses en publicitat, si agafa i fa la suma de les despeses en publicitat del pressupost? Sap quant incrementa? Incrementa en 2 milions d'euros. O sigui, *toma* mesura d'austeritat, no? O sigui, li posarem 2 milions d'euros de publicitat més. Això, no sé si m'ho podrà defensar d'alguna manera; jo penso que no. Jo crec que vostè no hi pot estar d'acord, amb això.

La pregunta seria: per què ha hagut de cedir? Jo me l'imagino a vostè defensant un pressupost auster, perquè crec que vostè pensa d'aquesta manera. Però vostè lamentablement està en el si d'un govern, com he dit abans, que té una dificultat molt important de cohesió, perquè cadascú estira per a ell. I llavors aquest ha de poder posar un anunci, l'altre ha de poder fer propaganda, l'altre ha de fer campanya... En definitiva, utilització indeguda de recursos públics. Això és així.

I aquestes mostres, doncs, són les que fan que després la gent digui el que diu; de tots, dels que governen i dels que estem a l'oposició, que no governem. Però finalment tots al mateix paquet. I quan parlem d'austeritat, i parlem de transparència, i parlem de coses pitjors, cal donar exemple amb l'actuació del dia a dia. Obligació ètica i obligació moral.

Educació. Home, amb els 4.350 euros d'inversió per alumne som la dotzena comunitat autònoma en inversió educativa. Mantenim aquest rànking. De fet, l'educació no és una prioritat, per a aquest Govern, pel que veiem. El pes real d'educació no universitària al pressupost ha caigut un 13,37 per cent, l'any passat..., perdó, ha caigut del 13,37 al 13,19. Cal pensar que a l'inici de la legislatura era del 14. Què ha passat, aquí? Aquest curs escolar per primer cop la ràtio alumnes-professor augmenta; és a dir, hi ha més alumnes per cadascun dels mestres i professors. Hem passat d'una ràtio a infantil de 13,3, alumne-docent, en el curs 2007-2008, a 13,8 aquest curs; d'una ràtio a secundària de 9 a 9,3. Per tant, anem endarrere, anem a pitjor. Per tant, no és una inversió, la despesa en educació, que vegem que vagi en la línia del que ha de fer, no?

Una altra qüestió important: polítiques de família. Volia dedicar-hi un minut, ni que sigui, no? És a dir, també és important pensar en les famílies. O no ho és, d'important? També en èpoques de crisi; no, sempre és important. Però què fa aquest Govern en aquests moments en matèria de política de família? Les prestacions per fill a càrrec baixaran de 360.714 a 335.433, l'any que hi ha un repunt de la natalitat, precisament: Catalunya va registrar 89.024 naixements en el 2008, un màxim que no s'hi arribava des de finals dels anys setanta, i que suposa un augment del 6,3 per cent, 5.308 naixements respecte al 2007. Per tercer any consecutiu es mantenen congelades les ajudes a les famílies.

Per què? Perquè no hi ha un esforç d'austeritat que permeti alliberar recursos també per a despesa social pensant en les famílies. No hi ha cap esforç important en aquesta legislatura. Malgrat que sembli que aquest any es creix, és una ficció; la partida pressupostària destinada a ajuts ha crescut només a l'IPC. Per tant, el creixement real pensant en les famílies és zero.

Per no parlar de la desvirtuació que en fan, de la Llei de la dependència. M'hi estendria, i no em quedaria temps. Però, per exemple, les ajudes per a la gent gran amb necessitats tornen a caure de manera dramàtica, en un moment de crisi econòmica, de 198.000 a 176.000. I en els equipaments socials, la Generalitat no ha fet els deures: mentre que només hem crescut en poc més de cent places als centres de dia, les places de residències han sofert un any més una retallada, passant de 22.510 a 20.800.

Per tant, per un costat, aquest Govern presenta un pressupost que no aprima l'Administració, que és el que hauria de fer: aprimar-la, racionalitzar la despesa. A més a més hauria de fer un esforç d'austeritat en la despesa, de racionalització de la despesa. No ho fa, senyor conseller, no ho fa; no ens vulgui fer creure el contrari, no ho fa. Hi ha maneres de fer-ho, després les hi explicaré si tinc temps; espero tenir-ne. El dèficit cal reduir-

lo –el dèficit cal reduir-lo. Està absolutament desbordat. I el deute públic acumulat, encara més. Cal fer una rebaixa d'impostos, cal prioritzar la despesa productiva, incrementar la inversió, no deixar-la caure, i fomentar d'aquesta manera la creació de llocs de treball.

Demanem per aquests motius el retorn d'aquest pressupost, perquè el que ens agradaria és presentar-ne un que afrontés aquestes prioritats, que tingués clares aquestes prioritats i que realment prengués mesures en aquesta línia que li he explicat: austeritat en la despesa, baixada dels impostos, retallada del dèficit públic i prioritització de la despesa en els àmbits productius i en la inversió.

Aquestes són les claus d'un pressupost que serveixi per afrontar la crisi, per sortir de la crisi. És el que volem: un pressupost per sortir de la crisi. Vostè diu que comparteix aquest objectiu amb nosaltres. Bé, possiblement el compartim, però és evident que tenim receptes diferents. I, ho repeteixo, això no és un pressupost per sortir de la crisi; això el que és és un pressupost d'un govern que està en crisi.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, honorable senyor president, honorables, il·lustres diputats, il·lustre diputat, com sempre, és un plaer poder mantenir aquest debat, des de posicions diferents, però des dels arguments i el respecte, no? Però em permetrà que li digui que, clar, en la línia argumental del seu discurs, jo crec que hi ha una certa incoherència, em permetrà que li ho digui, no?, perquè resulta que vostè troba que baixa la inversió i no hauria de baixar, s'hauria d'augmentar des de la inversió. Fem un gran esforç mantenint-la on la mantenim, però vostè diu: «Hauria d'augmentar més.»

L'ajuda a la família i a la dependència, segons vostè, ha baixat –ara li demostraré que no–, però hauria de ser molt més; hi hauria d'haver més austeritat, però en canvi hauríem d'abaixar els impostos i hauríem de reduir el dèficit. Doncs, a mi..., això no sé fer-ho. O sigui, augmentar la despesa... Tota la despesa que vostè em diu és per augmentar-la, no me n'ha dit cap que l'hàgim de retallar, cap, i la que m'ha dit resulta que s'ha retallat ja; tota és per augmentar-la. Augmentar la inversió, abaixar els impostos i reduir el dèficit? Doncs, això, sap què passa? No existeix –no existeix. Aquesta és la realitat, m'entén?

De manera que jo espero que en l'estona que tindrà després –i ho espero, a més, amb molt interès– vostè m'expliqui com s'ha de fer, i potser tota la humanitat n'aprèn. M'entén? Perquè avui mateix la humanitat té un petit problema, tots els països del món. Petit problema perquè hi ha una crisi molt gran, hi ha una recessió molt gran. Això ha portat a una caiguda, a un ensorrament dels impostos, i com que els països han après que en aquest moment és el pitjor moment per

retirar l'activitat econòmica del sector públic, segueixen gastant; i, per tant, augmenta el dèficit, per molt que tots fem –facin– un gran esforç per contenir la despesa. Però vet aquí que això és el que succeeix a tot el món. I també ens succeeix a nosaltres. I ho fem, jo crec... –per evitar que em diguin que sóc «prepotent i arrogant», em sembla que m'han dit abans, per evitar que m'ho diguin, o ho digui vostè, o que caic en actituds «cofoistes», cosa que tracto d'evitar sempre–, jo crec que ho fem raonablement bé –raonablement. Ho podríem fer millor? Segur. Estem disposats a aprendre'n? Sempre. A escoltar suggeriments positius? No en tingui cap dubte. Doncs, jo crec que ho fem raonablement bé, dins del que és una situació..., doncs, miri, en què es troben tots els països del món.

He escoltat amb gran interès que vostè em deia que... (*veus de fons*) –no, li ho dic perquè després hi tornaré, en tot cas, però– «reformes estructurals en fan altres comunitats». Bé, ja me les explicarà. Si aquestes reformes estructurals que fan altres comunitats –suposo que deuen ser del PP, per descomptat; que vostè m'imagino que les deu considerar un exemple a seguir. Si vol li explicaré algunes dades, no?, de comunitats del PP..., però suposo que deuen ser del PP– que fan reformes estructurals que ens podrien servir d'exemple... Jo crec que més aviat nosaltres servim d'exemple a altres. M'entén? En general. En general Catalunya serveix d'exemple a altres. Ha sigut així en el passat i continua sent així actualment. També sense voler donar massa lliçons perquè..., escolti, aquí tothom ha de tenir, com li deia abans, una actitud d'una certa modèstia.

Ha parlat, primer, de les previsions, Catalunya-Espanya. No, nosaltres fem una previsió de 4,1. Sí. I, escolti, i quan la fem pot comprendre que posem les cartes sobre la taula. Perquè podríem haver dit: «Miri, com que a Espanya es fa una previsió, el Govern espanyol de menys 3,6» –em sembla que és o no sé si l'han revisat 3,7– «nosaltres també.» Ja està, miri, cobert l'expedient. No. Nosaltres tenim les nostres dades i les apugen. A Espanya... Escolti'm, a mi m'encantaria que anés molt millor, Espanya, no? Però, a Espanya, el Fons Monetari de la Comissió Europea, li donen 4 per cent de negatiu, entén? I per a l'any que ve, pitjor que nosaltres. Nosaltres... Si vostè va agafar, llavors..., la d'aquest any, em diu «pitjor que Espanya», i per a l'any que ve m'agafa la d'Espanya, perquè no hi és la de..., a Catalunya hi ha la nostra, no?, la que hem fet nosaltres: 0,5. És veritat que els organismes internacionals per a Espanya la donen pitjor. També diuen que pot sortir de la recessió al segon o al tercer trimestre, de manera que quan diuen «això, doncs, en què es basa?» Home, doncs, es basa en el que és en aquests moments el consens respecte al que pot succeir a Espanya.

I quan s'escandalitza..., perquè després en la llista inicial que ha fet que aquí, doncs, hi hagi destrucció d'activitat al sector privat, i, en canvi, al sector públic estiguem tractant de compensar... Doncs, és el que ens toca fer. Això és criticable? És que és el que succeeix: hi ha una caiguda d'activitat molt forta al sector privat. I, miri, el que li toca fer al sector públic és tractar de compensar-la. Sí. La discussió està quan l'economia va molt bé. O sigui, quan l'economia va molt bé i està

al límit del que es considera el creixement potencial –el PIB potencial– aleshores és quan es diu: «Compte, amb un estímul excessiu de demanda del sector públic.» Perquè aleshores el que passa és que ja està recalentada l'economia, i el que provoca és inflació, no més producció, perquè ja no hi ha més capacitat de producció. Per tant, provoca inflació.

Però quan l'economia està per sota del seu creixement potencial, com ara, i a aquesta distància, per descomptat que és bo el paper del sector públic compensant la caiguda d'activitat privada. Home, si això és el que hem après. I, per tant, s'ha de fer. És que vostès ho han de defensar. No sé si m'entén. És que són aquelles coses que no les discuteix ningú al món, avui. I això lliga amb el tema del dèficit, no? Perquè seguim estant en un plantejament –segueix estant en un plantejament... Doncs, diu: «Tant defensor del dèficit i del deute.» No..., a veure, quan hi ha recessió, sí; quan hi ha creixement i anàvem al 4 per cent, no. Ho hem demostrat, hem fet pressupostos equilibrats, nosaltres, quan anàvem creixent, malgrat també els dogmàtics del dèficit sempre. (*Veus de fons.*) Sí, jo estic en contra dels dogmatismes del dèficit i dels dogmatismes pressupostaris. Tant dels que diuen «encara que anem com un tiro, hem de fer dèficit?» –dic, «no, si creixem molt, no hem de fer dèficit»– com dels que, com vostè, quan estem en una recessió molt important, diuen «no pot haver-hi dèficit. Quin escàndol! Sembla mentida!» Doncs, és clar que hi ha d'haver dèficit, home, com a tot el món. És clar que n'hi ha d'haver. No és que no tinguem més remei, que també; és que és bo que n'hi hagi. A veure si m'entén. Ho entén? Ho ha d'assumir: és bo que n'hi hagi, ens toca fer polítiques expansives. Vol dir, dèficit públic.

No és que jo sigui tant defensor del dèficit i del deute. Jo, així, en abstracte, doncs, miri, sóc defensor, sí, d'aquelles causes en què crec. Però, aquesta? Això no és una causa, això és un instrument. I quan la cosa va bé, no cal que hi hagi dèficit; quan la cosa va malament, cal que hi hagi dèficit. Miri, és així. De manera que jo li demanaria –els demanaria– que no féssim un debat fonamentalista. Ja m'ha semblat una mica excessiu que m'agafés com a arguments d'autoritat per defensar aquesta tesi, el Fons Monetari i l'OCDE. Home, no! Si el que estan dient tots –tots, tots– els organismes internacionals és: «No retirem els estímuls fiscals abans d'hora.» Tots. Escolti, això és el que estan dient. (*Veus de fons.*) No toca fer-ho. Ja arribarà el moment. Quan torni a créixer l'economia. Quan... És més, quan el creixement estigui consolidat, estan dient. Quan ja veiem que el malalt no solament no té febre, sinó que ja porta tres, quatre, cinc dies sense febre. Llavors diem: «Ara comencem a rebaixar-li la medicació; ara, abans no. Perquè, compte, que ens tornarà a recaure.» (*Veus de fons.*) Doncs, no me'ls utilitzi d'argument d'autoritat. Ho hauria de fer jo, en tot cas, agafar-los com a argument d'autoritat. No me'ls agafi vostè com a argument d'autoritat. Que ells diuen que... Evidentment, quan tu estàs en una crisi com aquesta i has d'incórrer en dèficits com aquests i en endeutaments com aquests, i més, i amb un augment de la liquiditat per part dels bancs centrals tan gran... S'havia de fer. El consens és: «S'havia de fer –s'havia de fer.» És clar que s'havia de fer!

Quan comencem a créixer i a recuperar-nos, haurem de veure de quina manera ho anem drenant, tot això? Evident. Però cada moment té el seu problema. I ara és temps, encara, de fer el que calgui per a la recuperació, sobretot nosaltres. Sap quin és el problema que ens podem trobar, nosaltres, a Espanya? Que aquelles polítiques que ens convinguin a nosaltres ja no siguin les que convenen a altres. Si aquest és el problema amb què ens podem trobar. Però, a nosaltres, és clar que ens convenen! Home!, a nosaltres ens convenen perquè encara estem en recessió.

El que hauríem d'estar fent és dient: «Compte, eh?, organismes internacionals i Banc Central Europeu, que nosaltres encara estem..., encara estem mig malalts i sortint de la recessió. Compte!, no ens apugis massa els tipus d'interès, ara.» M'entén? Però ara és el que toca –ara és el que toca. I m'agradaria que amb això des d'aquí poguéssim coincidir.

Llugo aquest punt amb el que vostè ha fet referència de si el compliment de l'acord del *consejo*, no?, respecte als nostres comptes. Miri, nosaltres som perfectament transparents. Nosaltres hem dit: «Dèficit del 3, que és més el 0,25, 3,25.» Per cert, si em diu 3,25, no em digui, 2,5; digui'm 2,75. Perquè és 2,5 més 0,25. (*Veus de fons.*) D'acord amb...0,25, 2,5 més 0,25; que nosaltres diem «3 més 0,25». És legal? Perfectament legal, clar.

I a partir de l'1, a partir de l'1 per cent ja cal presentar el Pla d'equilibri econòmic i financer, a partir de l'1. (*Veus de fons.*) De manera que, encara que haguéssim fet el que va recomanar el *consejo*, que és el sostre de despesa i de distribució, nosaltres haviem de fer... Com quan el *consejo* –i ha passat molt sovint– deia: «compliment del pla d'estabilitat», del que diu... Però després hi havia una comunitat que feia un dèficit del seu pressupost de més, i presentava el Pla economicofinancer. És el que havia de fer, com toca. De manera que en això estem perfectament dins del que toca.

Llavors ho lliga vostè, això, amb una resolució del Parlament. Per cert, nosaltres som transparents. Diem: «3 més 0,25.» Escolti'm, i això no ho amaguem, eh?, no fem servir «artilugios» per tal de reduir aparentment això, cosmèticament això. Sabem que després és incomplible. Jo no dic que altres ho facin, m'entén? No ho dic. Però, de vegades, compte a l'hora de comparar massa; llavors miri més a fons, repassi's a fons altres pressupostos, també, per poder comparar. (*Veus de fons.*) I mostri una certa estranyesa quan els fonaments de l'economia de determinades comunitats són els que són i, en canvi, presentin determinats pressupostos.

Ara, vostè lliga això amb la resolució del Parlament respecte al que tramitem, al Pla economicofinancer junt amb el..., que el donem a conèixer, no? Primera, home, no confongui això amb la legalitat. Diu «Estem fora de la legalitat.» No, home, estaríem fora del que és la tasca de control polític del Parlament, si ho fésim. Que no ho farem? No incomplirem? Complirem? Nosaltres vam dir: «Durant la tramitació del pressupost, el Parlament coneixerà el Pla economicofinancer.» El coneixerà. (*Veus de fons.*) Quan el tinguem a punt, el tinguem enviat a Madrid, que és el moment en què existeix, que el conegui el Govern. Entendrà que el Govern

l'ha de conèixer abans. (*Veus de fons.*) Tan bon punt sigui així, ho coneixerà el Parlament. No passi ànsia. No es precipiti, per tant, a acusar-nos d'il·legalitat, per favor. Perquè, home, tampoc no seria una il·legalitat, a més, no? Però no es preocupi que, a més, ni tan sols hi haurà incompliment del que diu el Parlament. Aprofito això, ja que en parlem, per demanar-li, també, una certa prudència amb certes expressions. Vostè ha parlat dels espais de publicitat i aprofitant-ho –i ho he «entrecomillat»– diu: «utilització indeguda de recursos públics». Compte! –compte! Només li demano que compte! Una cosa és manca de criteri, discrepància respecte a la bona gestió, respecte al fet que això s'hauria pogut fer així o aixà i l'altra és... Home, jo crec que són *palabras mayores*, eh?, «utilització indeguda»?

Vostè em dirà: «No, és que, agafant ara el rave per les fulles, quan dic "indeguda" vull dir que s'hauria pogut fer d'una altra manera.» Sí, home..., ja ho sé. Però vostè sap perfectament quin tipus d'associació mental està volent crear en aquell que ho escolta, oi, en el panorama que tenim? Evitem-ho, home –evitem-ho–, si no li importa. Tractem també tots plegats de contribuir a la ponderació quan parlem d'aquestes coses.

Diu... Bé, això ja ho he comentat, no?, però diu: «Baixen els impostos i augmenten el dèficit; quin escàndol! –quin escàndol!..» Doncs, és clar, és que precisament hem d'augmentar-los entre altres coses perquè cauen els impostos. Si haguéssim mantingut uns impostos que haguessin anat creixent i una economia que hagués anat bé, doncs, per descomptat.

Pressió fiscal. Diu: «Vostès hauran augmentat...» No sé en què es basa. Jo li donaré... Miri, jo hauria pogut venir aquí avui, com fan vostès quan els convé, donant dades de pressió fiscal a favor nostre. Perquè, què succeeix l'any que ve? Doncs, que els impostos cauen el 24,4 per cent i que el PIB nominal caurà el 4,1. Perquè caurà el PIB real i hi ha..., no hi ha deflació, no hi ha inflació. O sigui que faci els comptes. Com que els impostos estan al numerador i el PIB, al denominador, no cal fer massa números per dir «el quocient disminuirà», segur que disminuirà.

O sigui que si vostè em pregunta: «Baixarà la pressió fiscal?» Ara, de la mateixa manera que jo quan vostès..., quan anàvem creixent molt i em feien servir aquest argument per criticar el Govern, els deia: «És un argument incorrecte.» Perquè, quan vostès diuen això, estan dient que nosaltres normativament l'estem apujant i no és veritat. Ara li dic: «Jo no ho faig servir com un "trumfo".» Perquè no és que nosaltres hàgim baixat normativament els impostos, és que l'economia va d'aquesta manera, i, per tant, baixa la pressió fiscal *ex post*, si em deixa dir-ho així.

Oi que ens podem posar d'acord? Amb el fet de coincidir que el que és l'indicador pressió fiscal baixa. Encara que, és veritat, no és per una acció voluntària, conscient, específica, determinada, normativa del Govern. Oi que jo els ho accepto? M'hauria agradat que vostès m'haguessin dit el mateix quan em deien que apujava la pressió fiscal, sap? Ho dic perquè..., vostès diran: «Oh, és que prepotència, arrogància...» Doncs, no, ja ho veu. No hem sortit per aquí dient: «Baixem

la pressió fiscal.» No, entre altres coses, sap per què, també? Perquè..., ja li ho he dit abans, el discurs que diu: «Tots els impostos són un problema, els hem d'anar abaixant», no és el nostre, ni em veuran fer-lo aquí. Jo els invito, per cert, també, a aquell gran consens i un discurs pedagògic sobre la fiscalitat, que crec que el nostre país es mereix, no?

També per precisar, importacions i exportacions. Ho dic perquè m'ha semblat escoltar que em deien que baixaven les exportacions en un 20 per cent. Home, no!, el quadre macroeconòmic diu un 10,9. És això el que baixen, menys que les importacions. Per una raó que, evidentment, no és una raó de la qual puguem estar massa contents, el fet és que el que ha succeït és que, amb la crisi, hem reduït el nostre dèficit comercial, molt, eh? Estimacions de Catalunya molt precises, ara mateix, no les tenim, no?; sap que sempre les tenim amb un cert retard. Però a Catalunya és molt probable que el dèficit comercial ara mateix es pugui situar a la meitat del que estava; en lloc del 10, entorn del 5, eh?, a causa de la crisi. Llavors, vol dir que han baixat molt les importacions, m'entén? Les exportacions també, perquè aquells que ens compren ens compren menys, però menys que les importacions. I aquí sí que és molt probable que l'any que ve encara millori més, perquè nosaltres estem amb més recessió que altres, de manera que les nostres importacions baixaran..., no es recuperaran tant com les nostres exportacions, si els mercats als quals exportem molt, que són Alemanya i França sobretot, els països europeus, es recuperen d'una manera –com sembla, no?– relativament sòlida i sostinguda. Cal esperar-ho.

La inversió, m'hi he referit. No, escolti, la inversió –ho tornaré a dir, perquè ja ho he dit–, la inversió. Home, en un pressupost contractiu, en un pressupost com aquest, d'enormes dificultats, que la inversió l'hàgim mantingut a la cota per sobre dels 6.000, miri, doncs, jo crec que mereix un cert reconeixement, perquè és molt; és que ens situem en una xifra molt alta d'inversió, per sobre de 6.000 milions, que és entorn del 2 i mig per cent del PIB. És un salt que vam donar, ja ho he dit abans, l'any 2005 i que mantenim.

Vostè em diu: «Malgrat això, hi ha una certa reducció.» És clar que hi és, si l'hem... Escolti, vostè la té, perquè nosaltres l'hem posat sobre la taula. Que me n'amago? Però hi ha hagut un manteniment, un gran esforç de consolidació d'aquest esforç inversor.

Aprofito també per al mateix que li deia abans: no, la realitat és que la nostra despesa baixa amb aquest 0,4 per cent, la nostra despesa comparable. És a dir, vostè agafa la despesa que hem previst en el pressupost i la que realment liquidarem aquest any, en termes comparables, per descomptat, no? I això és resultat del joc d'ensorrament dels ingressos, millora del finançament i la part que compensa el dèficit. Naturalment, això va acompanyat d'un gran esforç de contenció de la despesa, que és això, és aquest menys 0,4. I tenint en compte que hi ha algunes partides que creixen, i Déu n'hi do, doncs, vol dir que n'hi ha algunes altres que s'han hagut d'ajustar molt.

Entre aquestes que creixen i Déu n'hi do, hi ha aquestes que vostè m'ha criticat ara, al final, que no entenc per

què ho ha fet: l'ajuda a la dependència i les ajudes a la família. Home, miri, escolti, si alguna partida ha crescut, i de quina manera, és la de dependència; i de quina manera! O sigui, en dependència, nosaltres ens situem en xifres, miri, per a l'any que ve, a 1.137,5 milions, un increment del 52 per cent respecte a aquest any. No sé com pot criticar que destinem poc a la dependència; és la partida que més creix, i de molt. De manera que em diu: «Oh!, és que no fan prou.» Home, doncs, no ho sé, encara podríem fer més. Francament, Déu n'hi do, no?, en dependència.

I el mateix pel que fa a les ajudes a la família: «Pres-tació universal a famílies amb infants de zero a tres o zero-sis, famílies nombroses monoparentals», un augment del 14... –deixi-m'ho mirar bé–, del 14,5 per cent, i «Prestació per al manteniment de les despeses de la llar», un augment del 6 per cent. Si vol, quan li interressi, jo li puc donar aquestes dades, per tal que les puguem contrastar, i veurà com corresponen exactament al que li dic.

Pressupost de... També, deu formar part del que és les..., el que sembla habitual en un debat parlamentari, no?, però em diu..., em renya, perquè no hem augmentat el 40 per cent el pressupost de Treball durant els altres anys, i em renya l'any que l'apugem el 40 per cent, la qual cosa no deixa de resultar sorprenent. És a dir que, si no l'apugem, malament, i si l'apugem, també, perquè serveix perquè em digui: «És que sembla mentida que vostès no el van apujar un any...», no ho sé, me n'ha dit uns quants, d'anys, no? Si va més enllà, només tindríem pressupost del Departament de Treball, no?, augmentant el 40 per cent cada any, faci l'acumulat i veurà què li surt. De forma que suposo que em dirà: «Aquest any ho fan bé», espero; espero escoltar ara, en la rèplica, que em digui: «No, aquest any els felicito, aquest any no els renyo. Aquest any han apujat el pressupost del Departament de Treball, i era el que calia fer.» Realment, calia fer-ho, eh? Calia fer-ho, i per això ho hem fet.

També, «increment de la xifra d'atur...», m'ha semblat escoltar que ha dit en un 80 per cent. No –jo m'ho he mirat després–, la xifra d'atur registrat augmenta en un 43,8 per cent l'últim any del qual tenim dades. (*Veus de fons.*) És que m'ha semblat escoltar 80. Jo crec que... No el dec haver sentit bé, sens dubte. Però per precisar-ho, perquè igual hi ha hagut altres diputats que tampoc ho han escoltat bé, i així ja tots ens posem d'acord. Que quedi clar: no és el 80 per cent, és el 43,8 per cent.

I diu: «No hi ha acció d'intermediació.» Precisament ho diu l'any en què sí que hi ha acció d'intermediació. Aquest any hi destinem 150 orientadors, nous; és la part més important d'augment d'això que..., aquest personal que hem dit, 203, crec recordar, del SOC, és precisament amb aquesta finalitat, per poder... Dels 203, n'hi ha 150 que són orientadors, i és realment molt important, no?, perquè és per impulsar polítiques actives d'ocupació; és a dir, que les persones que es queden sense atur puguin anar al SOC i hi hagi una atenció personalitzada, de tal manera que se'ls pugui acompanyar, se'ls pugui orientar cap al tipus de feina amb què poden, realment, tornar a ser útils en el mercat de treball. I això té un pressupost –ara li parlo de memòria–, em sembla

que és d'uns 6 milions d'euros, perquè s'anirà dotant al llarg de l'exercici, eh?, de manera que no tot serà el primer dia, no?, però fent la mitjana del que representaria, doncs, serà això. De manera que no, no, precisament en aquest camp es fa un gran esforç. Jo crec que és bo també que tots plegats ho tinguem en compte.

Plantilla de personal. Diu: «1.930 és molt, és molt!» Vostè creu que és molt incorporar personal en concepte de mestres?, creu que no ho hauríem de fer? Creu que és molt incorporar personal en concepte de mossos d'esquadra?, no ho hauríem de fer? És molt incorporar personal en concepte de personal penitenciari i d'Administració de justícia?, no ho hauríem de fer? Personal sanitari i de serveis socials?, tampoc ho hauríem de fer? Nosaltres pensem que sí. Tant és així, que pensem que no n'hi ha prou amb 1.930, n'hi ha d'haver 3.000 més; per aquests conceptes, 3.000 més, que són els que hi figuren. I al final el saldo són només 1.930, és a dir, menys de 2.000, perquè hi ha una reducció de plantilles d'Administració general i de serveis, hi ha una reducció de plantilles dels mil. De manera que, escolti'm, si vostè diu que és molt, llavors, tregui'n el corollari: «Pensem que no hi hauria d'haver aquests 3.000», digui-ho. Jo crec que sí, que és el que fa falta per mantenir a uns nivells moderats, uns nivells raonables, el que fa falta. De fet, aquests serveis els tenim amb tensió, eh?, perquè ara més que mai han de fer una feina molt important i són necessaris. I, fent això, és el mínim imprescindible –és el mínim imprescindible–; en el cas dels mestres, a més, després d'un any de pràctica congelació, com ha estat l'actual, eh?, de manera que, en part, hem de reatrapar això l'any que ve. Doncs, jo crec que fa falta, francament.

Ara, és clar, si ens dediquem a donar el missatge: «Sembla mentida... Escàndol, escàndol! De nou, 1.930 més.» Doncs, miri, com que els debats creen una certa confusió quan es fan sense una base compartida de dades, hi haurà gent que ho escoltarà i dirà: «Doncs, deu ser veritat. Sembla mentida!, 1.930 més.» A més, amb aquesta idea, jo crec, tan perniciosa, de dir: «feina inútil», no? Com, inútil? Escolti, perdoni'm, que és que no són treballadors que es guanyen el seu sou?, que treballen en el que han de fer?, que fan la seva feina?, que ho fan esforçadament?, que rendeixen?, que presten un servei? Perdoni'm, és que què vol dir, això? «No, miri, sembla...» Sembla com si vulgui dir «aquests no sé què», no? No busco adjectivacions, perquè segur que després em sabria greu haver-ho dit, m'entén? No, home, no. No llancem aquest tipus d'imatge, perquè és molt perniciosa, m'entén?

I al nostre país si alguna cosa li passa és que, quant a empleats públics, sobre el total de l'ocupació, estem en xifres baixes –baixes. Vostès, que són tan partidaris de comparar-nos sempre amb altres comunitats autònomes quan els convé, els recomano que facin aquesta comparació. Mirin el pes de l'ocupació pública a Catalunya amb relació al conjunt de l'ocupació: la més baixa de totes les comunitats. Ara no recordo si Balears està per sota de nosaltres o no; crec que no, no ho sé. Però, en tot cas, més baixa que totes les altres, bastant més baixa: 8 per cent. I si ho equiparem amb els concertats, 12. Algunes comunitats, 26 per cent –algunes, 26 per

cent–, m'entén? I digui'm vostè els països d'Europa que li semblen més exemplars, els hi compro. Compari-ho. Holanda, Dinamarca, Suècia, França, Anglaterra..., compari-ho i ho veurà.

De manera que, francament, pretendre que augmentar els nostres efectius dedicats a una cosa tan i tan important com és la prestació d'aquests serveis que si en algun moment són realment imprescindibles és en aquest, que això és una despesa excessiva –anava a dir «un despilfarro», però no ho diré–, escolti'm, doncs, em sembla que no és just, m'entén? No és just, crea una imatge distorsionada i no es correspon amb la realitat. Crec que en això també podríem tractar de posar-nos d'acord.

Això és el que li volia dir, senyor diputat. Deixi'm només, per acabar, un últim comentari amb relació al tema del dèficit, no?

Jo ja li he dit fins a quin punt... Perquè vostè ha basat molt la seva argumentació en això, no?, en l'argument d'«aquest és un dèficit...», de fet: «La inversió baixa i no hauria de baixar, no es gasta prou en determinades partides, els impostos s'haurien d'abaixar i el dèficit és excessiu.» Ja li ho dic, escolti, tot això a la vegada és, simplement, impossible, de manera que una certa contradicció hi ha. Home, vostè..., si no és que pretén que tot això quadra a base de reduir les despeses de publicitat, que ja estan reduïdes, retallades i congelades, i els alts càrrecs. Llavors li diré: «Faci el favor de mirar-se els números» –«faci el favor de mirar-se els números». Però, és clar, si em pretén que és així, vostè sap fins a quin punt això no és cert, m'entén? Per tant, utilitzi'm un altre argument. Aquest, per favor, no me'l doni. Altres, els que vulgui, però amb ordres de magnitud que s'aguantin, eh?, que s'aguantin, és a dir, que es corresponguin no amb desenes de milions d'euros en el millor dels casos, sinó amb milers de milions d'euros. Llavors en parlarem. O sigui, una caiguda dels impostos de 4.700, un augment del dèficit de 1.500; llavors, digui'm, quina despesa vol retallar vostè per imports d'aquest ordre, digui'm quina. Llavors en parlarem, i llavors començarà a ser creïble el que vostè diu.

Però deixi'm tornar, per acabar, a aquesta qüestió. El dèficit en què incorrem és un dèficit perfectament assumible, un dèficit que resisteix..., per descomptat, que entra a dins, perfectament, del que són les normes que tenim, la normativa legal en què ens movem, que resisteix perfectament la comparació amb el que tenen altres països –és més, és més baix que altres països, en termes relatius–, que és convenient i que és resultat d'un esforç de contenció de la despesa.

Jo li recomano –nosaltres ho hem fet, no?; en les dades del pressupost no hi figuren, però jo ho he dit en el meu discurs–, jo li recomanaria que fes un exercici, que és calcular allò que podríem definir com a «dèficit tendencial», que seria el dèficit que tindrem aquest any, 4.600 milions, més l'increment que representaria a causa de la caiguda d'impostos addicional que tindrem l'any que ve, de dir: «Escolti, suposem que ens mantenim en els nivells de dèficit d'aquest any i que, a sobre, a sobre ens ve la caiguda d'impostos; per tant, no augmentem la despesa, ens quedem amb la mateixa.» Si passés això, sap què

succeiria? Que tindríem un dèficit d'un 18 per cent, un 15 o un 20 per cent superior al que hem pressupostat per a l'any que ve. O sigui, en lloc de 6.300, seria 7.200, em sembla que és la xifra, 7.200. Això és el que succeiria.

Tota la diferència entre aquesta xifra que li acabo de donar i el que presentem en el pressupost és a causa de l'esforç de contenció de la despesa que fem. De manera que aquest pressupost és un pressupost que a la vegada és expansiu, té dèficit, efectivament, però de contenció de la despesa, les dues coses, perquè les dues coses són factibles. Són factibles sobretot quan, com succeix aquesta vegada, el que hi ha és un ensorrament dels ingressos.

I amb aquestes paraules acabo la meua intervenció, senyor president, senyor diputat.

El president

Senyor Millo, pot fer la rèplica.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, sap quina és la principal diferència entre la posició que vostè defensa i la posició que defenso jo? Que vostè gestiona la despesa d'una manera diferent de com jo la gestionaria. Aquesta és la qüestió –aquesta és la qüestió. Nosaltres tenim una manera d'entendre com cal gestionar la despesa pública diferent. Vostè hi ha una part de la despesa que considera necessària que nosaltres la considerem innecessària, i creiem que es pot fer un esforç de contenció molt més enllà del que vostè considera que s'ha de fer.

Vostè es conforma a dir que aquest dèficit tendencial, evidentment, seria més gran, i es conforma a dir que creix però creix menys del que creixeria perquè hi ha un esforç de contenció. Vostè amb això es conforma. Bé, és poc exigent. Nosaltres som més exigents. Nosaltres voldríem que hi hagués un esforç més important i que aquest dèficit fos més petit i, per tant, que la contenció de la..., no fos contenció, no, fos retallada de la despesa que no sigui estrictament la necessària en moments com els que estem vivint ara.

Vostè diu, vostè ha dit: «El dèficit és bo.» Jo li dic: «No, el dèficit no és bo. Compte, ni dolent.» Ah! No és bo ni dolent; depèn de com es gastí. Sí senyor, clar, és la meua manera d'entendre-ho, això del dèficit. És a dir, el dèficit no és bo ni dolent. Clar que hi ha moments que cal tenir dèficit si no hi ha recursos; el problema és com es gasta el dèficit. Llavors, què és el que determina si el dèficit és bo o dolent, si és suficient o insuficient, si és el que cal o no és el que cal? Com es gasten aquells diners, en què s'inverteixen, a què es dediquen. El dèficit es dedica a despesa productiva, a inversió i al manteniment dels serveis socials necessaris? Sí? Doncs, ja està. No? Doncs, malament. Per tant, no em digui, no faci una definició categòrica, axiomàtica com aquesta, perquè no és així; depèn.

I vostè em diu que no agafi el Fons Monetari Internacional. Home, i tant, que l'agafo!, precisament perquè estic d'acord amb l'afirmació que fa, que no s'ha de treure els incentius fiscals, el que vostè en deia «la medicina

mentre el malalt està malalt». Sí, però és que vostès, d'incentius fiscals, ben pocs. Sí, incentius fiscals, ben pocs. O sigui, no em faci l'equiparació que dèficit és igual a incentiu fiscal. No, no! Depèn de com es gastí, una altra vegada. Sí, vostè pot dedicar-ho a treure diners de circulació o a posar-ne; l'incentiu fiscal pot ser de dues categories.

Pertant, vostè fa un tipus d'incentiu fiscal i nosaltres en faríem un altre, que facilitaria la inversió privada, que facilitaria l'estalvi en les butxaques dels consumidors i, per tant, incentivaria la demanda interna... Nosaltres en faríem un altre tipus; ja ho hem fet, quan el Partit Popular ha governat ja ho ha demostrat. La pregunta és: es pot tenir una situació en la que baixin els ingressos, baixi el dèficit i s'augmenti la inversió i la despesa? Vostè diu: «No, no ho sé fer.» Doncs, jo li dic: «Sí, es pot fer, i s'ha demostrat que es pot fer.» Ara, si vostè diu: «No en sé o no es pot.» Bé, digui «no en sé», en tot cas, però no digui «no es pot», perquè s'ha demostrat que es pot. Es pot i s'ha de fer, es pot i cal fer-ho. Aquesta és la nostra opinió.

I, amb relació al Departament de Treball, vostè diu «el percentatge». Home, si vostè té en compte que fa dos anys hi havia 300.000 aturats a Catalunya i ara n'hi ha 600.000, quin increment és, això? De 300.000 a 600.000, quin increment és? Quin increment és de 300.000 a 600.000? És un increment del 100 per cent, això; ja no és ni el 80, això. Vull dir, per tant, home, jo no el renyo perquè hi hagi un increment aquest any de dotació de recursos econòmics, no el renyo per això. Jo el que li he recordat –i el felicito perquè finalment se n'hagin adonat– és que el Departament de Treball fa molts anys que és la «maria» del Govern; ocupa, suposa només, suposava l'any passat un 2,1 per cent del total, del total de la despesa de la Generalitat –capítols I a VII, per seccions–, només un 2,1, i ara passa a un 2,8. Felicitats, està bé, però és insuficient encara.

Escolti, hi han comunitats autònomes que ho fan millor, efectivament que ho fan millor. I li'n puc posar un exemple ben clar: la Comunitat de Madrid, concretament, ha situat aquest pressupost amb un 0,75 per cent del dèficit només, i abaixa un 2,28 per cent la despesa, sí, l'abaixa, i a més a més amb una situació d'ingressos que li baixen també. Per tant, hi ha maneres de gestionar que permeten situar això..., i amb mesures fiscals que incentiven les famílies, amb famílies, per exemple, «mileuristes» de dues persones, matrimoni, home i dona, amb fills, que paguen zero euros i que aquí estarien pagant més de tres-cents euros. Per tant, hi han maneres de fer les coses diferents.

Ara, jo li faig una proposta. Vostè planteja el gran consens; molt bé, el gran consens... Nosaltres hi estem sempre disposats, al consens. Al contrari, crec que és bo, seria bo que hi hagués possibilitats de trobar consens, perquè els objectius que perseguim són els mateixos, i volem que hi hagi creixement econòmic i volem que hi hagi solidaritat i oportunitats, no?, per a les persones que viuen a Catalunya. Ara bé, jo li faig una proposta; com que vostè insisteix molt que és impossible portar a terme el model que jo li explico, jo li faig una proposta: vostè creu que és possible reduir el volum del Govern?

Vostè creu que Catalunya necessita necessàriament catorze conselleries? Jo li puc demostrar amb els números a la mà, estudiat departament per departament, programa per programa, partida per partida, concepte per concepte, perquè tinc l'exercici fet, que nosaltres podríem perfectament tenir un govern a Catalunya –i llanço la proposta– que, en lloc de tenir catorze consellers i un president, tingués deu consellers i un president. I no estic parlant de deixar de fer les funcions que fa el Govern, no, no, no; estic parlant de continuar prestant els mateixos serveis. Ara bé, agafem quatre conselleries que entenc que es podrien...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Acabo, senyor president, si em permet un minut... Agafem aquestes quatre conselleries que es podrien perfectament repartir, agafem la Vicepresidència del senyor Carod-Rovira, agafem la d'Interior del senyor Saura, agafem també la del senyor Hugué, la macroconselleria, i agafem també la del senyor Baltasar, aquestes quatre conselleries les redistribuïm entre la resta de conselleries, fem conselleries més fortes, i consolidem la despesa, i jo li asseguro que traient tota la despesa innecessària de cada un dels departaments i agrupant-les d'aquesta altra manera, jo li puc demostrar que el Govern pot estalviar, no 100 milions o 200 milions, no, 1.324 milions d'euros, 1.500.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Això és possible. Vostè dirà que no, evidentment, perquè, si vostè pensés que és possible i no ho fes, pràcticament la gent sortiria al carrer. Jo li llanço la proposta: reduïm el Govern, aprimem-lo, passem de catorze a deu, estalviem 1.500 milions, dediquem-los a l'estalvi fiscal de les famílies, dediquem-los a invertir en la despesa productiva, reactivem la inversió i ajudem també a millorar la despesa social.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Bé, al final ens ha explicat... –senyor president, senyor diputat–, al final ens ha explicat la solució. O sigui, la solució és la despesa del sou dels consellers i dels seus gabinets, quatre. El president afortunadament l'ha deixat; o sigui que tindrem president i deu consellers, d'acord amb el model Millo. Escolti, espero frisos conèixer els detalls de la seva proposta, perquè ben bé, ben bé, no em surten els números, eh? Jo crec que els sous dels consellers, els sous de quatre consellers i dels seus gabinets, no veig que arribin a 1.300 milions d'euros, almenys per la meua experiència, no? Jo crec que no hi

arriben, eh? Mil tres-cents entre 4 serien 350 aproximadament, 325... Francament 325 milions d'euros el sou de gabinet i de conseller? No, li puc assegurar que no (*veus de fons*), li puc assegurar que no, escolti'm. De manera que quan vulgui estarem encantats de poder assegurar-ns i mirar amb gran atenció aquesta fórmula màgica que ens acaba d'oferir.

Perquè, és clar, la solució de l'endevinalla era «despesa innecessària». Jo ja ho he dit: «Serà la publicitat.» No, no era la publicitat, eren els gabinets i quatre consellers. Jo li pregunto: per valor de milers de milions? –per valor de milers de milions? Sap vostè perfectament que no. Perquè, miri, vostè està disposat a retallar en milers de milions la despesa d'educació?, de salut?, de dependència?, de Mossos d'Esquadra?, d'inversions en infraestructures? No? Doncs, no li sortiran els números –no li sortiran els números–, m'entén? I tota la resta és..., no, amb vostè no vull fer servir la paraula «demagògia», perquè vostè no és un demagog, però ja m'entén; si em troba l'equivalent, la hi agafo, m'entén?

No, home, no, no vulguem enredar, home, no vulguem enredar! Estem parlant d'ordres de magnitud diferents. Vostè m'està dient: «Tot això ens ho podríem..., sortir estalviant-nos 1.500 milions, entre 1.000 i 1.500.» Doncs, a veure, ensenyi'm els números. Perquè després les solucions que em dona no donen 1.500 milions.

De totes maneres, escolti'm, suposo que en podrem parlar amb més calma. Jo l'invito, el convido, amb els meus col·laboradors, tindrem una reunió el dia que vostè vulgui, perquè pot comprendre que, si fos veritat això que ens ofereix, estarem entusiasmats. Home, l'última paraula la tindrà el president, eh?, com pot comprendre, en passar de catorze a deu, però..., i tampoc no voldria indisposar-me amb els meus companys de govern, no? Però, escolti'm, em semblaria una fórmula meravellosa, no?, si fos possible.

El dèficit és bo? Si jo he dit que no, si jo he dit: «Estic en contra dels fonamentalismes del dèficit, tant dels que pretenen dèficit sempre com dels que, com vostè, diuen: "El dèficit no, és dolent."» I vostè diu: «Depèn.» No, escolti'm, no, quan hi ha recessió és bo que hi hagi dèficit, m'entén?, i quan hi ha creixement no és bo que hi hagi dèficit. Això no depèn, quan hi ha recessió és bo que hi hagi dèficit. Perquè els incentius fiscals... Després vostè ha corregit el rumb de la seva resposta. Incentius fiscals vol dir dèficit, m'entén?, segons el llenguatge universalment acceptat. I aleshores n'hi ha de dos tipus –de dos, no d'un, de dos–, que són augmentar la despesa o abaixar els impostos, eh? I vostè sembla que només..., vostè porta orelles, només en veu un: «Abaixem els impostos, abaixem els impostos, abaixem els impostos!» O augmentem la despesa.

Sap per què? També la humanitat ja n'ha après, d'això. Sap com li deia el Keynes, a això? Deia: «Saps què passa? Que quan la cosa pinta tan malament el sector privat no consumeix, no inverteix, no fa res, i només ho pot fer el sector públic.» I ell en posava un exemple; deia: «És com tractar d'empènyer una corda. No te'n surts.» No pots empènyer una corda, un cordill. Un cordill el pots estirar, però no empènyer-lo. M'entén? Tot això, escolti'm, si hi ha gent que ha pensat bastant sobre tot

això, i n'hem d'aprendre. No ho he pensat jo, eh?, jo vinc aquí de simple aprenent també, m'entén?, ho vinc a explicar, no? Però això ja ho sabem.

De manera que no sempre ni prou a abaixar impostos, home, no sigui fonamentalista de la baixada d'impostos! Jo no hi sóc contrari, eh?, tampoc; de vegades convé abaixar-los. Jo no sóc fonamentalista, dels que diuen: «No, no es poden abaixar mai.» Que sí, home, que de vegades s'han d'abaixar –de vegades s'han d'abaixar, sí senyor. I si vostè repassa ara, si vostè es mira, si es pren la molèstia de mirar el que han fet els països de l'OCDE al llarg d'aquest any, veurà que tothom ha fet de tot, *tothom*. *Tothom* ha fet de tot. O sigui que guardi's el fonamentalisme al calaix, perquè no convenen.

Departament de Treball, em diu: «Només un 2,1 per cent.» Crec que li puc donar una explicació, em sembla. Al Departament de Treball, el pressupost que es presenta és enganyós, perquè és un d'aquells departaments que al llarg de l'exercici..., vostè fixi's amb el pressupost liquidat... (*El Sr. Millor i Rocher intervé sense fer ús del micròfon.*) Ho sap? Doncs, aleshores digui-ho, home, digui-ho! No digui: «Només pesa el 2,1.» No, no ha dit l'important! I l'important és: el Departament de Treball, el seu pressupost en bona mesura es nodreix de subvencions finalistes que es generen durant l'exercici, per exemple les del Forcem, per exemple, i, per tant, quan vostè mira la liquidació és molt més del que apareix al pressupost inicial, m'entén? I nosaltres hem posat les xifres bé, i diem: pressupost, el que sabem ara, aquest, però al llarg de l'exercici això s'anirà augmentant. Digui-ho, home, perquè no és el 2,1 per cent, és més; és el departament en què més impacte té allò que es genera durant l'exercici, d'acord?

Escolti, sempre ens semblarà poc, eh?, dit això; per això ho apugem en un 40. Però la realitat és aquesta. Ens costa tant explicar les coses com són? Hem de fer servir sempre els arguments distorsionant la realitat, la veritat –deixi-m'ho dir així–, per tal de poder forçar el meu argument? Després passa el que passa, i els ciutadans ens diuen: «Miri, escolti'm, sap què? Facin-s'ho mirar.»

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. És una llàstima no disposar de més temps, perquè això va agafant caliu i vostè es va contradient, cada vegada que puja aquí es contradiu més, i llavors ja m'agrada, no? Per tant, m'agradaria poder tenir temps.

Escolti'm, si vostè considera que el pressupost del Departament de Treball no és el que és –segons les seves làmines, eh?– perquè, certament –i en això ja li dono la raó, perquè ja ho vaig explicar jo l'altre dia i ho he explicat avui abans–, hi ha una sèrie de partides finalistes que s'incorporen en el decurs de l'any, per què no les incorporen quan liquiden? I per què no fan els pressupostos com...?, clar, per què no els fan com cal? Per què no ho posen tot? No, no, o ho posen tot, o no

ho posen. Si ho posen tot, el percentatge és el que diu aquí, i si no ho posen tot, té raó vostè quan diu que no ho han posat tot, per tant, el percentatge no és el que dic jo. Doncs, no es contradigui: o ho posen o no ho posen.

No, sap què estan fent ara? Ho estan posant progressivament, i fa dos anys... –diguem la veritat, diguem-la tota ja, no?–, fa dos anys que la posen progressivament al dia, aquesta partida. L'any passat en van incorporar una part, i per això van dir que el pressupost pujava un 30 per cent, i aquest any n'incorporen una altra part, i per això diu que creix un 40 per cent. I en el fons estan fent el mateix que feien abans amb els mateixos recursos; una mica més, perquè hi han més recursos propis, del tot insuficients per la quantitat de persones que han d'atendre, perquè l'increment de l'atur és impressionant, del tot insuficient –del tot insuficient. Els orientadors que han posat..., escolti, la ràtio d'orientador per aturat ha baixat, malgrat els que han posat, ha baixat, perquè el nombre d'aturats ha crescut tant, que la ràtio baixa. Però si això és així!, no passa res, és la veritat. Jo, senzillament, crec que val la pena explicar aquestes coses, perquè..., el que passa, que necessitem una mica més de temps.

Només una paraula amb relació a... Vostè abans s'ha mig ofès, perquè jo li he dit que la publicitat era..., la utilització indeguda dels recursos. És que jo crec que en una situació com aquesta passar de 66 milions a 68 milions de publicitat, jo crec que en una situació com aquesta és una utilització indeguda. Però, compte!, no he dit ni fraudulenta, ni malversació; no he dit això, eh? És indeguda des d'un punt de vista, escolti, estrictament polític; és indegut, això. Un ha de retallar... I vostè puja aquí a fer el discurs de la contenció de la despesa i, en canvi, troba normal que incrementem en publicitat. Home, doncs, no; no m'ho digui, això, perquè no pot ser d'aquesta manera.

Aleshores, el tema dels 1.500 milions. Jo li agraeixo molt sincerament que hagi agafat el repte i que estudiï..., perquè m'ha dit que ho estudiarà, no?; ha dit que estudiarà agafar el Govern de la Generalitat i passar de catorze consellers a deu. Perquè això, si es pot fer, i el Govern pot continuar funcionant i ens estalviem molts diners, podrem dedicar aquests diners a una política d'incentiu fiscal, que és la que jo defenso, que és reduir d'impostos. Vostè defensa l'altra, que és incrementar la despesa. Si ja ho he dit jo quan he pujat. Jo li he dit, precisament, que no n'hi havia només una, que és la d'apujar despesa que vostè diu; n'hi ha una altra, que és baixar impostos. Però el Fons Monetari Internacional, quan parla d'això, parla de les dues, no només de la seva, parla de la meva també, perquè jo defenso la segona. (*Veus de fons.*) Vostè la primera i jo la segona.

Aleshores, això que jo li he explicat que reduint l'Administració de la Generalitat, que està excessivament sobredimensionada, que té catorze consellers, que respon, únicament i exclusivament, al peatge que el seu partit paga als dos partits petits que l'acompanyen. I aquest peatge ens costa molts diners, als catalans. I no

podem seguir pagant aquest peatge perquè la situació de crisi angossa a tothom.

Aleshores, jo proposo una reducció de quatre conselleres. Només té un handicap, això: que els partits polítics que formen part del tripartit tindrien menys conseller per partit, diguéssim. Però, quatre consellers..., ja, fixi's que no toco el seu partit, dos i dos, dels dos que l'acompanyen. Vull dir..., amb això l'ànimo a fer el càlcul. I jo li passaré tota la relació de les partides que jo considero que es poden estalviar. (*Veus de fons.*)

I no m'estic referint al sou dels consellers. Perdoni, no... Tampoc vull que se'n vagin a l'atur, perquè encara tindrem més aturats, amb els consellers, no. Ja posin, doncs, no ho sé, però, que facin de viceconseller o de subdirector general. No em refereixo al sou del conseller. És que hi hauria rendiments a escala..., és que reduïrem moltes partides de programes que es podrien concentrar i que podrien, perfectament, suposar un estalvi, ho repeteixo, de 1.500 milions d'euros...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...al Govern en el pressupost de la Generalitat.

Li agraeixo molt que hagi acceptat el repte d'estudiar-ho. Jo m'ofereixo a ajudar-lo a fer aquests números. Ara, si acabem demostrant que és possible, els demano que ho facin, que hi sortirà guanyant tothom.

Gràcies, senyor president.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Domínguez García i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions amb relació a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00301/08)

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat. I, per formular la primera, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. President de la Generalitat, va fer unes declaracions en un acte amb altres membres de comunitats autònomes, fa uns dies, en què vostè feia referència a una possible crisi institucional. Vostè parlava..., es referia a la sentència del Constitucional respecte a l'Estatut i deia que es podria obrir una crisi institucional sense precedents a l'Estat, en el sentit del que sentenciés el Constitucional.

Per tant, nosaltres li volem preguntar a què es refereix vostè amb «obrir una crisi institucional», quan del que estem parlant és que un tribunal faci la seva feina, i si considera que el responsable primer de la crisi institucional a Catalunya és només el Tribunal Constitucional o és el responsable, en definitiva, d'aquesta crisi possible que vostè apuntava.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en el meu cas i de la immensa majoria d'aquesta cambra, a diferència de vostè, el que esperem del Tribunal Constitucional és que ratifiqui la constitucionalitat de l'Estatut. Això és el que esperem i per al que hem treballat.

El president

Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Si algun dia contestés a les preguntes d'aquí al final de la legislatura, senyor Montilla, seria una autèntica novetat en aquesta cambra. Per tant, això ja al final no és una sessió de control, sinó una mena de llegida de fitxes, no? Però, en qualsevol cas, la hi tornaré a reformular i què pensem nosaltres d'aquesta crisi institucional.

Senyor Montilla, han tingut casos de corrupció com el del Palau, on han fugit 31 milions d'euros. Hem tingut casos com els dels informes del seu Govern, amb 32 milions d'euros, que no s'han depurat responsabilitats polítiques. Tenim convocats referèndums d'independència, amb mocions d'ajuntaments del seu partit, que hi donen suport, del Partit Socialista de Catalunya, i vostès davant d'una petició expressa del nostre grup no han fet ni cas, no han fet la seva feina i no han fet complir aquest estatut que vostè defensa.

Vam demanar la setmana passada que es plantegessin eleccions anticipades com a solució per a aquesta crisi institucional i econòmica que tenim. Vostè tampoc vol perdre la cadira abans de temps, i, per tant, no vol convocar eleccions anticipades. Hem parlat de la llei electoral, de limitar mandats, d'obrir les llistes, i vostè es nega a obrir les llistes electorals, a limitar els mandats, com ja vam votar fa un any, quan ho va proposar Ciutadans.

Senyor Montilla, vostè, si m'ho permet, des del punt de vista polític, fa com aquell animal, que és l'estruc, que, quan hi ha un problema, el que fa és ficar el cap a sota terra. Vostè pensa que la solució, davant dels problemes que hi han a Catalunya, és ficar el cap a sota terra. I nosaltres volem un president que actuï. Ni vostè ha actuat amb els referèndums, ni ha actuat..., i ha bloquejat comissions d'investigació, ni vol una llei electoral moderna i democràtica, ni vol moure fitxa. Per tant, el seu immobilisme és l'exemple de per què no canvien les coses a Catalunya, és l'exemple de per què tenim una crisi institucional: no-investigació, no parar aquests referèndums, no actuar amb la llei electoral, i, en definitiva, mantenir-se a la poltrona.

Nosaltres creiem que aquesta no és la posició del president i li demanem, senyor Montilla, que contesti a les preguntes, primer, i que mogui fitxa, perquè, si no, se li esgota la legislatura i, potser, li mouran la cadira i no caldrà que es limitin els mandats.

Gràcies.

El president

Senyor diputat, gràcies. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el problema és que vostè no formula preguntes, vostè dóna opinions. En alguns casos, dóna opinions i ens fa un míting, diguem-ne, aquí, eh?, parlant d'algunes coses que són certes i d'altres que no ho són. Algunes..., miri, ja llegim el diari, diguem-ne, no ens descobreix vostè cap cosa. Però tot sobre la base..., vostè que ha parlat de crear problemes, vostè és dels polítics que el que els agrada és generar problemes.

Perquè, de polítics, a més a més de dretes i d'esquerreres, n'hi ha de dos tipus: els que els agrada solucionar problemes i altres que els agrada crear problemes, generar problemes. Vostè, amb les seves preguntes, amb les seves aportacions –cap aportació, per cert– al que es dedica és a crear problemes, fins i tot, on no n'hi ha, eh?, i, Déu n'hi do, els problemes que tenim, però, fins i tot, on no n'hi ha, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aprovació de la LOFCA al Congrés dels Diputats (tram. 317-00304/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Molt honorable president, en moments de crisi econòmica i de debat sobre la corrupció –i ara vostè hi

feia referència– les persones amb responsabilitats a les institucions o entitats significatives de la societat civil han d'extremar el rigor en les seves intervencions públiques. Dilluns en vàrem tenir dos exemples positius. Un, la conferència a Barcelona del secretari confederal de Comissions Obreres, Fernández Toxo, amb el reconeixement de la realitat plurinacional de l'Estat espanyol i amb propostes valentes per combatre la crisi i l'atur. L'altre, la presentació per part del Govern de mesures destinades a assegurar un millor control de les subvencions a entitats, fent que allò que fins ara era immoral però legal passi a ser il·legal.

Però la setmana passada vàrem tenir exemples en sentit contrari. El president de la Generalitat Valenciana va acusar l'oposició de desitjar el seu assassinat. El president del Barça va ressuscitar la vella cantarella que actuacions judicials davant casos de presumpte delictes són una humiliació a Catalunya si afecten a determinades persones, oblidant que el que més indigna la ciutadania és l'existència de corrupció. I un tercer exemple: la desafortunada intervenció del Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats amb motiu del debat sobre la LOFCA, la llei que fa possible el nou finançament de Catalunya... (*remor de veus*), afirmant..., afirmant... (*veus de fons*) Escolti, afirmant que PSC, Esquerra i Iniciativa havien assassinat l'Estatut.

No es preocupi, president, no li preguntaré la seva opinió sobre aquestes intervencions, però la votació de la LOFCA sí que té transcendència. Perquè el Parlament de Catalunya va aprovar el 24 de juliol donar suport a l'acord assolit entre els governs espanyol i català sobre el nou model de finançament derivat de l'Estatut. Convergència i Unió va discrepar de l'acord, tot i que aquest posicionament l'allunya del seu mateix electorat, que, segons les enquestes, és favorable al nou finançament.

Però el que és greu de debò és que Convergència i Unió hagi concretat aquesta discrepància a Madrid en un vot negatiu al costat del PP, el partit que té recorregut al Tribunal Constitucional l'Estatut que fa possible un sistema de finançament molt millor que el que varen pactar Convergència i el Partit Popular. Els vots de PSC, Esquerra i Iniciativa varen evitar que la llei fos rebutjada. Ara, Convergència amenaça de vetar la llei amb el PP al Senat. Convergència no respecta, doncs, una decisió d'aquest Parlament, que suposa per a aquest any per a la Generalitat 2.613 milions d'euros addicionals, imprescindible en uns pressupostos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch i Mestres

...marcats per la crisi econòmica.

Per això voldríem, president, que valori vostè l'aprovació de la LOFCA al Congrés dels Diputats.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè ha dit, la setmana passada el Congrés dels Diputats va aprovar la nova Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, que suposa el darrer pas per a l'entrada en vigor del nou sistema de finançament.

Crec que és del tot necessari assenyalar que la LOFCA, la nova LOFCA, compleix escrupolosament amb el que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya en matèria de finançament; ja que, de fet, la reforma és el resultat de la mateixa reforma del finançament, pactat pel Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat. D'aquesta manera, i crec que cal apuntar-ho, es confirma que Catalunya disposa d'un bon finançament, que entre altres coses garantirà que, per primera vegada, com comentava el conseller aquest matí en la presentació dels pressupostos, Catalunya se situï per sobre de la mitjana estatal en termes de recursos *per capita*.

És cert, també, que no tots els partits catalans al Congrés van donar suport a la nova llei. Així, la LOFCA va superar el tràmit parlamentari malgrat el vot en contra tant de Convergència i Unió com del Partit Popular i UPD. Considero un error que un partit català acabi votant el mateix que la dreta espanyolista, que argumenta el seu vot contrari en el fet que aquesta LOFCA està proposada i feta des de Catalunya, no ho oblidem. Curiós.

Per sort el «no» a la reforma va perdre la votació, perquè, del contrari, Catalunya hauria perdut fins a 9.000 milions d'euros d'entrada: 2.151 milions d'euros corresponents al finançament de l'any 2009; 2.613, com vostè deia, addicionals, corresponents al finançament de l'any 2010, i, a més a més, hauria posat en perill els 4.447 corresponents a l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut.

Però és que, a més, cal destacar la importància dels recursos que aporta el nou model de finançament per als pressupostos de la Generalitat, i, per tant, com a eina per ajudar els col·lectius més afectats per l'actual crisi econòmica, tal com ha explicat el conseller en la presentació dels pressupostos aquest matí. Recursos addicionals per a la cohesió social, en polítiques de salut, més de 500 milions d'euros; d'educació, 280 milions d'euros; de protecció social, més de 500 milions d'euros. O el suport al teixit productiu, al qual es destinen 121 milions d'euros, a les polítiques de foment de l'ocupació. Tot això, mantenint la inversió pública en màxims històrics i augmentant en més d'un 21 per cent els recursos destinats a activitats de recerca, desenvolupament i innovació.

Per tant, senyor diputat, una bona notícia i una llàstima que no tothom n'hagi participat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions del president del Govern de l'Estat amb relació a l'acatament de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00302/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquesta mateixa setmana el president del Govern espanyol ha demanat al Govern de la Generalitat i també al seu partit, honorable president, que acati la sentència del Constitucional amb relació a l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I també els ha demanat que abandonin les crítiques al Tribunal Constitucional.

En aquest sentit, avui mateix hem pogut llegir que vostè ja ha començat a preparar la resposta política a una sentència adversa als seus interessos polítics. Pot explicar-nos, senyor president, què li semblen les declaracions del president del Govern d'Espanya i pot explicar en què consisteix el pla de resposta que el seu Govern ha estat preparant?

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, he llegit els diaris, no he vist cap declaració del president del Govern d'Espanya, i, a més a més, no he tingut tampoc l'oportunitat de conversar amb ell darrerament. Per tant, crec que amb això responc perfectament a la seva pregunta.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Bé. Senyor president, en qualsevol cas, no m'agradaria entendre de les seves paraules que vostè està dient que els mitjans de comunicació menteixen. En qualsevol cas, nosaltres hem tingut l'oportunitat, segurament com vostè, de llegir els diaris i, si no és veritat el que diuen, doncs, no estaria malament que vostè fes un desmentit, no? Però, en qualsevol cas, això no vol dir que vostè no pugui respondre a les nostres preguntes. I li he fet una pregunta molt clara: té previst acatar o no té previst acatar? Té un pla en marxa o no té un pla en marxa.

I, miri, senyor president, per nosaltres un govern democràtic és aquell que respecta les regles del joc, que acata les sentències dels tribunals i que respecta la legalitat vigent. I nosaltres desitgem que vostè sigui, mentre duri el mandat, un president d'un govern democràtic.

I vostè té la responsabilitat, senyor president, davant del poble de Catalunya i amb la història. Vostè el que ha de

fer és fer complir les lleis i les sentències dels tribunals, encara, senyor president, que a vostè i als seus socis no els agradin. No volem que els seus socis de govern o els càlculs electorals del senyor Zaragoza el portin a convertir-se, a vostè, en un president insubmís.

Senyor president, un cop hagi parlat el Constitucional a vostè li pertoca, com a màxim representant de l'Estat..., que no ho ha d'oblidar mai, de l'Estat a Catalunya, acatar, assumir i fer complir la sentència del tribunal, sigui quina sigui aquesta resolució.

Catalunya, senyor president, no necessita ni aventures ni revoltes. Acatar sentències no hauria de ser notícia, senyor president; ni acatar sentències, ni complir les lleis ni respectar la legalitat vigent. Sap el que seria notícia, senyor president? Que vostè deixés de preocupar-se pel que diran els seus socis de govern i es posés a treballar, de debò, per resoldre els problemes de Catalunya. Aquesta és la notícia que estan avui esperant tots els catalans.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo no dic que la premsa menteixi. El que he dit és que jo no he escoltat ni he vist cap declaració del president del Govern espanyol que digui això que vostè diu. Queda clar. Ni he parlat amb ell en aquests termes tampoc, aquests darrers dies. Per tant, vull dir, no dic que la premsa menteixi, vull dir que jo no tinc coneixement d'aquestes declaracions que vostè atribueix al president del Govern espanyol, segurament en una reunió interna del seu partit.

Dit això, miri, de complir la llei vostè no ens ha de donar lliçons. Les lleis estan per complir-les i nosaltres les complim. Per tant, això no està en discussió. Vostè diu: «Ni aventures ni revoltes.» Ni passos enrere –ni passos enrere– respecte als temes que el poble de Catalunya en el seu moment va decidir; malgrat que vostès han continuat, malgrat aquesta votació del poble de Catalunya, en contra del que el poble de Catalunya va votar en referèndum, avaluant el recurs, aquest recurs que encara avui li demano que vostès el retirin; després, recurrent la Llei d'educació de Catalunya.

Vostès són uns especialistes en el fet d'anar contra els interessos de la majoria del poble de Catalunya, votats en aquesta cambra, votats pel poble de Catalunya en referèndum. I, per tant, no vinguin vostès, que van estar fins i tot recollint signatures per un referèndum que sí que era il·legal, quan s'estava tramitant l'Estatut..., vinguin vostès a donar lliçons a aquestes alçades. Vostès no són qui per donar lliçons. Per donar lliçons el primer que han de fer és retirar el recurs contra l'Estatut de Catalunya, escolti, i..., evidentment, respectar també les normes que aquesta cambra aprova majoritàriament i que vostès deixen de banda i utilitzen «torticerament» el Tribunal Constitucional –«torticerament» el Tribunal Constitucional. I prefereixo no continuar, senyor Sirera.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible pèrdua de fons destinats al Pla de desenvolupament rural (tram. 317-00305/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. L'última vegada que vaig preguntar, president Montilla, li vaig preguntar per la situació a les Terres de l'Ebre, vam parlar de Lear... S'ha fet moviment i s'estan fent coses; segurament encara no en són prou ni prou accelerades, s'ha de continuar treballant. Però avui li vull preguntar també per un àmbit que sovint, doncs, queda fora dels grans debats, que és l'àmbit de la pagesia.

I li ho vull preguntar perquè, amb preocupació, el sector, la gent del camp, la pagesia, l'explotació agrària familiar, l'àmbit, i estic convençut també que el seu Govern, i concretament el departament, han seguit amb preocupació la reducció de recursos al Ministeri de Medi Ambient i de Medi Rural i Pesca de Madrid; concretament els recursos que estaven consignats per als plans de desenvolupament rural s'han reduït en un 70 per cent. Això pot comportar greus problemes a l'hora de plantejar el cofinançament. Aquí hi ha un cofinançament entre els recursos que aporta l'Estat, els que ha aportar el Govern de Catalunya i els que ha d'aportar també la Unió Europea, a partir del que és el fons europeu agrari, en aquest cas de desenvolupament rural.

Aquest és un tema preocupant, perquè no és només per la caiguda del sector, per les dificultats en què es troba a l'hora de la distribució –un altre dia parlarem de la Llei de comerç, perquè té molt a veure amb tot això, la distribució al sector de la transformació agroalimentària–, però les crisis es van acumulant en el sector, amb molta dificultat, sobretot perquè hi ha una part en què la sensació que hi ha és d'indefensió de la pagesia i d'indefensió de l'explotació agrària familiar. La conselleria i el Govern en són conscients, però hi ha indefensió, perquè els preus han caigut: podríem parlar de l'oli, podríem parlar de la fruita seca, podríem parlar del cereal, podríem fer llarga i extensa la llista en aquests moments de dificultats en què es troba la pagesia. Per tant, aquests fons són molt importants i no en podem perdre ni un. Els fons europeus van en copagament.

Per tant, li vull preguntar, president: en la mesura en què aquesta baixada, aquesta minva important en els recursos que aporta l'Estat per poder fer el cofinançament, per part del Govern de Catalunya, podem solucionar aquest problema i no perdre cap dels recursos que aporta la Unió Europea en el fons europeu? I, en segon lloc, el Govern de Catalunya té previst en aquests pressupostos fer l'esforç per també poder cofinançar

al costat de l'Estat, i en aquest cas al costat dels fons europeus, perquè el màxim de recursos vagin als plans de desenvolupament rural, a l'àmbit de la pagesia, però també dels pescadors?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte al finançament de la darrera qüestió que vostè plantejava, el Pla de desenvolupament rural de Catalunya, inclòs al pressupost que avui s'ha presentat a aquesta cambra, li he de dir que ascendeix a més de 46 milions d'euros; per tant, està per damunt del programa pressupostat l'any 2009, que va ascendir a poc més de 45 milions d'euros. Per tant, el finançament del PDR respecte a l'any 2009 s'incrementa en un 2 per cent.

Amb referència al pressupost provinent d'altres administracions, en aquest cas del Ministeri d'Agricultura, Medi Rural i Marí, no és significativa la variació de dotació pressupostària d'aquest programa, però sí que és cert que hi ha un canvi fonamental en la forma de transferir els fons estatals del PDR a Catalunya. Fins a l'any en curs, aquests fons provenien de les transferències del pressupost que ens aportaven les diferents direccions generals del ministeri a través de les conferències sectorials; el proper any, el 2010, i segons l'acord adoptat en la conferència sectorial, les transferències es realitzaran a través del FEGA, adoptant així el sistema que ja s'utilitza en els fons provinents de Brussel·les, als quals vostè feia referència.

Si parlem del nivell d'execució del PDR 2007-2013 a Catalunya hem d'apuntar que estem en un bon nivell d'execució, la qual cosa garanteix que durant l'any 2010 la Generalitat no perdrà –no perdrà– cap fons europeu. Concretament, i pel que fa referència a l'any 2010, els ajuts per a la incorporació de joves agricultors seran de 6,8 milions d'euros, que comportaran una inversió total de 9 milions d'euros. Cal destacar la importància d'aquests ajuts, pel fet que en general van destinats a petites explotacions, i, de fet, mai en cap de les convocatòries cap jove que complís amb els requisits s'ha quedat sense l'ajut.

Respecte als ajuts en modernització de les explotacions agràries, l'any 2010 hi destinarem 26,5 milions d'euros, que comportarà una inversió total de 50 milions d'euros. I, d'una altra banda, els ajuts destinats també al sector de la indústria agroalimentària seran de 16 milions d'euros, que representa una inversió aproximada del sector de més de 107 milions d'euros. I aquesta línia del PDR, a més a més, es complementa amb una línia de préstec del Departament d'Agricultura i Acció Rural de 37 milions d'euros a interès zero.

Per tant, senyor diputat, la nostra aposta per la pagesia i el món rural és indiscutible i l'esforç que s'està realitzant també ho és en aquests moments, malgrat la crisi

que afecta les nostres finances, com hem tingut ocasió de discutir aquest matí.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern en matèria de recerca (tram. 317-00303/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president, una de les principals preocupacions que té la ciutadania catalana en aquests moments és la situació econòmica, i tenim ocasió en aquest debat parlamentari de comprovar com el tema de l'economia és present en la preocupació de tots.

Sabem que el Govern de Catalunya està treballant de valent per fer front a aquesta situació; sabem que el seu Govern està treballant en mesures de diversos tipus per superar l'actual situació de crisi. Ahir mateix, vostès anunciaven que l'any vinent reforçaran les mesures adreçades a ajudar les persones en situació d'atur, amb un augment del 41 per cent del pressupost del Departament de Treball, augment que permetrà la contractació de vint-i-una mil persones en atur mitjançant plans d'ocupació, el triple que enguany. L'augment també permetrà la formació de persones en atur; en concret, l'increment de 40 milions d'euros per millorar l'ocupabilitat d'aproximadament 250.000 persones.

Ara bé, sabem que l'objectiu que cal aconseguir és transformar el model productiu, i, malauradament, aquest objectiu no s'aconsegueix d'un dia per l'altre. Som realistes, sabem que és una cursa de fons.

Una de les peces clau en aquesta cursa de fons per contribuir al canvi de model econòmic i la millora de la competitivitat de la nostra economia és la recerca. Avui aquesta cambra ha començat a tramitar els pressupostos de la Generalitat per al 2010, uns pressupostos que reforcen les polítiques socials per protegir els sectors més vulnerables en temps de crisi, però que també –i vostè ho deia– són una eina per reactivar l'economia i on la recerca hi ha de tenir un paper destacat.

És per això que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi voldria saber quin és el capteniment del Govern en matèria de recerca.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, aquest Govern ha fet una gran aposta per la recerca, com un element estratègic del futur de la nostra economia i del canvi de model productiu. En aquest moment Catalunya aporta gairebé el 25 per cent de la recerca científica del conjunt de l'Estat; som una de les regions líders a Europa en recerca biomèdica, agroalimentària, supercomputació, física o automoció; Catalunya compta amb 45.000 investigadors i ens apropem als quaranta-un centres de recerca de renom; Catalunya aglutina el major nombre d'empreses innovadores, també, del conjunt de l'Estat.

Però tot això no és encara suficient, i per això varem signar el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, a partir del qual ja estem elaborant el Pla de la recerca i la innovació del nostre país, 2010-2013. Serà un pla que marcarà les prioritats polítiques i estratègiques de recerca per als propers anys i que per primera vegada serà validat i avaluat per un equip d'experts independents. Serà un pla que haurà de comptar amb recursos suficients, i el Govern està disposat a posar-los.

Per aquesta raó, i com a demostració que la recerca és una de les nostres prioritats i que som coherents amb els nostres compromisos, el projecte de pressupost que avui s'ha presentat contempla un increment del 21,7 per cent en aquesta matèria, perquè estem convençuts que aquesta és una de les principals eines per superar la crisi i millorar la nostra competitivitat en el futur.

Però no és només qüestió de diners, o no només de diners públics. Per aquesta raó intensificarem les iniciatives orientades a atraure i retenir més centres de recerca d'empreses, especialment multinacionals, a Catalunya, i també desenvoluparem un programa específic d'accions per detectar i captar talent investigador ja en els nostres estudiants, fins i tot de secundària, de manera que es puguin despertar més vocacions científiques. Un programa que tot just hem presentat fa una setmana, en què volem comptar amb la col·laboració dels professors i directores de centre, que ja fa molt de temps que sols o en petits grups treballen en aquest sentit; dels recercaires professionals també, perquè contribueixin a generar una imatge real i propera del que significa dedicar-se a eixamplar el coneixement de les universitats en les grans empreses, dels mitjans de comunicació també.

En definitiva, volem que entre tots assolim que la recerca i la innovació guanyin la imatge i el prestigi entre els joves que el nostre país necessita.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de l'economia catalana amb relació als altres països desenvolupats (tram. 317-00306/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, estem en ple debat dels pressupostos en el dia d'avui. Jo no entraré en el debat de les xifres; s'ha fet aquest matí, se seguirà fent durant la tarda. Però, en canvi, sí que m'agradaria que vostè, com a president de la Generalitat, ens contestés la següent pregunta, o ens expliqués la seva reflexió al voltant del que ara li diré.

Miri, vostès ens van dir en el seu moment que la crisi econòmica i financera era per a tothom, era igual per a tothom, i això és veritat, era així, però ara resulta que ens trobem amb el següent. Catalunya no creixerà econòmicament l'any que ve, quan pràcticament tots els països de l'entorn europeu i dels països desenvolupats començaran a créixer. Catalunya té més del doble de l'atur de tots els països desenvolupats del món, i Catalunya té més del doble de l'atur juvenil que tots aquests altres països.

La pregunta que li faig és: quina reflexió, si pot ser amb una mica de detall, fa el president de la Generalitat d'aquesta situació del nostre país i de la nostra economia? La crisi era per a tots, però quan els altres creixen nosaltres no creixem –ho diuen vostès mateixos–, tenim més del doble d'atur i tenim més del doble d'atur juvenil. I suposo que el president deu tenir una reflexió feta sobre aquesta qüestió.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, suposo que aquestes dades a què vostè feia referència no les ha descobert avui. Nosaltres varem ser dels últims a arribar a la crisi i serem dels últims a sortir-ne; ho hem dit en més d'una ocasió... (*Veus de fons.*) Em refereixo a l'Estat espanyol i Catalunya, evidentment, també, com altres països també, que estan summament afectats, dels que més havien crescut també durant aquesta etapa de creixement important que s'ha donat a Europa. Irlanda, sense anar més lluny, que era un model i un referent també, les seves perspectives no són millors que les nostres, en cap de les variables que vostè citava.

Per això hem elaborat els pressupostos que hem elaborat, per donar recolzament a la gent que es queda sense feina, per poder-la formar; per continuar reforçant un tema que és essencial pensant en el futur i la recuperació econòmica que arribarà: que el nostre país sigui competitiu. Més infraestructures, també més recerca –més recerca–, que no dona rèdits a curt termini, però sí a mitjà i llarg termini, perquè estem convençuts

que aquesta és l'aposta que hem de fer, i, evidentment, també suport a les nostres empreses, millorant instruments com l'Institut Català de Finances, dotant-lo de més recursos propis perquè pugui fer millor encara la seva feina.

Aquestes i moltes altres coses que vostè comprendrà que, en dos minuts i mig, difícilment li podré citar.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, si l'argument únic que vostè ens dona és que varem entrar després a la crisi i que en sortirem després, doncs, ja em dirà quin consol és això per a la gent i quina resposta és això d'un president d'un govern. Això és el que vostè ens diu: «Varem entrar al final, i en sortirem els darrers.» Això és el que està dient, i a mi em sembla, literalment, doncs..., vaja, em sembla escandalós que el president de la Generalitat tingui aquesta visió de les possibilitats del país.

Tenim una economia diversificada, com les millors d'Europa; tenim un sector turístic que és dels més potents de tot Europa i que ocupa molta gent; tenim un sector agroalimentari dels millors d'Europa; tenim una de les grans plataformes exportadores europees, com Dinamarca, per exemple, fins i tot gairebé com Holanda quant a capacitat d'exportació, i tenint tot això anem a la cua, anem a la cua de destrucció de feina i anem a la cua també de l'atur juvenil. I resulta que això no té res a veure amb l'acció del Govern de la Generalitat ni amb l'acció del Govern espanyol.

Aquí tenim un problema, senyor president, que és que vostès no estan fent les coses que caldrien. Van proclamant que fan coses, però la realitat és la que és. I crec, sincerament, que vostès van ser dels darrers que es van assabentar que hi havia una crisi i ara seran dels darrers que en sortiran. Però no per la conjuntura internacional, que no afecta tant altres països que se n'estan sortint millor; simplement per una ineficàcia manifesta i un lideratge clarament insuficient d'aquest Govern i de la mateixa presidència de la Generalitat.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'he escoltat criticar les coses però no donar cap solució. Vostè sap que nosaltres (*remor de veus*)..., nosaltres varem ser dels primers que varem assumir i varem dir i varem aprovar un paquet de més de quaranta mesures, l'abril de l'any 2008, perquè érem perfectament conscients que estaven en una situació de crisi econòmica. Vostè no ha dit cap cosa de les que estem fent, no ha criticat cap cosa de les que en aquest moment estem fent, ni ha aportat cap novetat.

Jo ja sé les potencialitats que té l'economia del nostre país; el conseller Castells les ha explicat molt bé

aquest matí, aquestes potencialitats. Per això sortirem molt abans que la resta d'Espanya, però no serem dels primers, no sortirem abans que França o que Itàlia.

I vostè..., vostè tampoc té la solució. Vostès no han aportat cap solució, cap proposta positiva, cap. Exclusivament, purament i simplement, unes gotes de demagògia per ser suau, com ha fet el seu portaveu aquest matí.

De propostes positives, senyor Mas, fins ara cap: diagnosi compartida de la situació, d'una situació que, escolti, ja sabem que estem en crisi.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Fins i tot, segurament, abans que vostès. Per això varem presentar el paquet de mesures a l'abril de l'any 2008.

(*Remor de veus.*)

El president

Passarem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre el primer any de desplegament dels Mossos d'Esquadra a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00364/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Maria Dolores López Ortega.

La Sra. López Ortega

Gràcies, president. Ara fa poc més d'un any, el 30 d'octubre del 2008, es va culminar el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya, amb el desplegament a les Terres de l'Ebre; desplegament esperat per part tant de les autoritats locals com dels ciutadans, que des de feia temps veien com, malgrat els esforços de les forces policials estatals presents al territori, la manca d'efectius i de mitjans donava una clara sensació d'inseguretat i d'incertesa a les Terres de l'Ebre.

És cert que la Policia de Catalunya ja era present a Amposta des del febrer de 1984, quan es va obrir la primera caserna, i des del 2000, quan es van assumir les competències de trànsit des de la seu de Tortosa. Però s'esperava el desplegament dels Mossos amb totes les seves competències com a eina per combatre la inseguretat als nostres camps, a les nostres carreteres i a les nostres ciutats.

Les quatre comissaries de les Terres de l'Ebre estan donant servei a més de 182.000 persones en un territori de 3.308 quilòmetres quadrats; és a dir, població més dispersa que en zones més urbanes i un àmbit marcadament rural, que comporta una dificultat afegida a l'hora de proporcionar cobertura de seguretat.

La gent de l'Ebre hem comprovat que el seu departament és conscient d'aquestes dificultats, i actualment la

dotació dels Mossos d'Esquadra a les Terres de l'Ebre és de mitjana de 2,31 agents per cada mil habitants, per sobre de la mitjana de Catalunya, que és de 2,09.

També sabem que durant aquest primer any s'ha estat aplicant un pla de seguretat per lluitar contra els robatoris en l'àmbit rural, tant els que poden perjudicar les masies, la maquinària o les collites, i que han sigut moltes les xerrades i conferències que els representants dels Mossos han fet en diferents organitzacions de la societat civil.

Tot i això, ara que fa un any d'aquest desplegament, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, honorable conseller, voldríem saber quin és el balanç que fa el Govern sobre el primer any de desplegament dels Mossos d'Esquadra a les Terres de l'Ebre.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, ara fa un any, el 31 d'octubre del 2008, a Amposta vam celebrar la fi del desplegament territorial, no només a les Terres de l'Ebre, sinó de tot Catalunya. I em va semblar oportú ara fa quinze dies fer una reunió amb els càrrecs institucionals, alcaldes i regidors de la zona, per fer-ne un balanç.

He de dir que el balanç va ser positiu des de totes les intervencions, de tots els colors polítics, d'alcaldes i regidors de Terres de l'Ebre. Van assenyalar, com ha dit molt bé la senyora diputada, la major presència policial, el treball que s'està fent en el món rural, el fet que hi hagi una ràtio de mossos d'esquadra per habitant important, les xerrades que es fan en els instituts, la col·laboració amb la policia local.

I totes aquestes paraules i valoracions positives que es van fer són coherents amb els resultats de l'enquesta de seguretat, que ens diu que més del 30 per cent de la ciutadania de Terres de l'Ebre, amb dos mesos, ja pensa que la seguretat ha millorat de forma importantíssima. I aquest mateix 30 per cent pensa que continuarà millorant.

No és casual; crec que el treball dels Mossos..., que estan fent una bona feina. Per dues raons, no? Per la reacció davant de fets delictius importantíssims. Cal saber que ja el mes següent del desplegament van tenir operacions de detenció de delinqüents que feien robatoris amb força, o, ara fa una setmana, amb relació també a robatoris que es produïen a la ribera de l'Ebre.

I, com deia molt bé la senyora diputada, hi ha la policia de proximitat, que significa xerrades, contactes amb associacions de veïns, amb escoles, amb ONG d'immigració, i s'han fet, en menys d'un any, 214 xerrades de contactes de proximitat.

Per tant, aquest és l'objectiu del departament, continuar millorant la qualitat dels Mossos d'Esquadra. Hem inaugurat ara fa quinze dies el complex central dels Mossos d'Esquadra, entre Terrassa i Sabadell, i estic segur que els serveis especialitzats serviran no només per donar millor servei a les Terres de l'Ebre, sinó també a totes les comarques de Catalunya.

El president

La il·lustre senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Mixt...

Pregunta

al Govern sobre la petició del Govern de l'Estat d'adequar a la Constitució la Llei 12/2009, d'educació (tram. 310-00363/08)

...formula la següent pregunta.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí. Señor *conseller* Maragall, nos gustaría saber su valoración sobre la petición realizada por el Gobierno central para que la LEC se adecúe al marco constitucional y a la normativa estatal en materia de educación.

Por ello, nos gustaría que nos respondiera a lo siguiente. ¿En qué aspectos considera usted que deberán transigir ante el Gobierno del PSOE para adecuar la Ley de educación de Cataluña a la Constitución e impedir que también, o incluso, les lleven al Constitucional sus socios en el Gobierno de España?

Lo cierto, señor Maragall, es que Ciutadans ya solicitó del Defensor del Pueblo la interposición del recurso de inconstitucionalidad, y finalmente ha podido ser interpuesto por otro partido con representación en esta cámara.

Nuestra postura al respecto es de todos conocida. Se trata de una ley que pretende blindar el sistema de inmersión lingüística por imposición y, por cierto, y quizá como en el caso de Tàrraga, convertir nuestras aulas en centros de formación del espíritu nacional con debates y juegos sobre el independentismo y el fomento del mismo.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí; moltes gràcies, president. Sí, senyora diputada, hi ha un error de plantejament, crec, amb tot el respecte. No hi ha cap petició d'adequació de cap norma, eh?; hi ha l'obertura d'un procediment de diàleg entorn de dubtes i interpretacions d'una norma vigent aprovada per aquest Parlament i que està avui en ple desplegament.

De moment, no hi ha cap petició d'adequació; hi ha l'obertura d'un procediment habitual, que en aquests

últims mesos i anys s'ha practicat amb normalitat per part de les dues institucions –Govern central i Govern de Catalunya–, i que en la majoria dels casos, per cert, acaba amb un acord explícit que es publica en el butlletí oficial i que no té més transcendència, eh?

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Precisamente, señor Maragall, queríamos conocer su opinión al respecto de lo que usted dice que no es más que un procedimiento normal y que nosotros entendemos que es el procedimiento previo a la interposición de un recurso de inconstitucionalidad, caso de no satisfacer esos mínimos constitucionales.

De todas maneras, señor Maragall, nosotros entendemos que lo que le piden sus socios del PSOE respecto de la LEC es lo que está pidiendo Ciudadanos en esta cámara desde hace tres años, desde aquí, desde este Parlament, no desde Madrid.

Esperemos que esta llamada al sentido común, que es, nosotros, lo que entendemos al final que es lo que se pide desde Madrid, y esta llamada a la legalidad sirvan para adecuar la Ley de educación de Cataluña a la Constitución.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Sí, em temo, senyora diputada, que confon desitjos amb realitats. El que tenim al davant és, ho repeteixo, un procediment perfectament establert, que seguirem amb rigor, amb solvència i exercint la nostra legitimitat, en fi, amb tota la intensitat que convé al cas, eh?

A qui s'ha d'adequar la Llei d'educació de Catalunya és a l'Estatut de Catalunya. A qui s'ha d'adequar és a l'Estatut. L'Estatut ja és constitucional, eh? I com que l'Estatut és constitucional i la llei desplega l'Estatut, estem absolutament convençuts de la seva legitimitat i de la seva plena correcció des del punt de vista jurídic. De manera que tenim tots els elements a la mà per sostenir aquest diàleg sense cap altra preocupació que la de fer evident aquesta qüestió, aquest enfocament.

Tenim una llei d'educació en ple desplegament. Per cert, en la matèria que vostè menciona, en l'aplicació del concepte d'immersió lingüística, aquest principi no és una incorporació de la Llei d'educació de Catalunya; aquest principi està vigent a Catalunya des de fa vint-i-cinc anys, està vigent en el nostre sistema educatiu des del principi del nostre autogovern, per un acord unànimе d'aquesta cambra, o quasi unànimе. I aquesta realitat és la que precisament ens ha donat com a model educatiu una particularitat, una característica positiva i un reconeixement internacional que són absolutament indiscutibles.

El que fa la Llei d'educació és recollir aquesta experiència, legalitzar-la, convertir-la en característica... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador*)...i donar-li tota la projecció des d'un punt de vista de l'ambició cap a un plurilingüisme, que també la mateixa llei proclama. I això és el que fem i és el que farem.

De manera que anirem a aquest diàleg amb el Govern central amb tranquil·litat, per aclarir dubtes, qüestions d'interpretació. Amb poc temps hem tingut la LOE, l'Estatut i la Llei d'educació. No és normal que hi hagin dubtes? Que valgui la pena parlar-ne? És el que farem. Però tenim totes les raons...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...i tenim la raó; n'estigui convençuda.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a impulsar l'activitat econòmica a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00362/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Honorable conseller, los fets sorgits els últims dies a les Terres de l'Ebre han ratificat l'estat d'abandó que al llarg dels últims anys ha sorgit en aquelles terres. L'honorable president, lo senyor Montilla, ha assumit lo compromís de prioritzar les Terres de l'Ebre davant de qualsevol implantació industrial a Catalunya, acció de reconeixement de l'estat crític del territori.

De les manifestacions, promeses i bones voluntats que manifesten igual el Govern com el tripartit, bé siguen durant la legislatura com recordant les campanyes electorals, a la realitat hi ha un abisme. L'eslògan de si Zapatero guanya, Catalunya guanya..., a les Terres de l'Ebre no hem guanyat res, però sí que hem perdut molt.

La setmana passada, i després de trenta dies de mobilitzacions, com vostè sap, els treballadors de Lear de Roquetes se van manifestar a la porta del Parlament, i, en principi, tenen convocats quinze dies més de mobilitzacions, una situació de què vostès no en volen tenir cap responsabilitat. I, com sempre, després de sis anys governant, la culpa és dels anteriors governs. En canvi, sí que es van afanyar a sortir a plantejar l'arribada del projecte de la foneria a les Terres de l'Ebre, als termes de Tortosa i l'Aldea, com a alternativa al tancament de Lear, i que havia de generar cinc-cents llocs de treball.

Doncs, bé, aquesta setmana també s'ha fet públic que l'empresa Gallardo ha desistit de portar la seua implantació a les Terres de l'Ebre.

Altres sectors, com l'agricultura, també estan passant pel pitjor moment. Los productors de l'arròs han fet l'entrega de la seua collita sense saber el preu final. Els sectors de l'oli, la fruita, el raïm, el préssec, etcètera, tenen més costos de producció que ingressos per la venda dels seus productes. I no cal recordar el sector com lo moble, o la construcció, amb tots los gremis que comporta aquesta activitat.

Per altra banda, les infraestructures viàries i ferroviàries no arriben, i algunes que tenim, com l'Euromed, no paren a les Terres de l'Ebre, incomplint per la seua part un compromís més –electoral. La proposta del Pla territorial de les Terres de l'Ebre ens perjudica greument; és un pla intervencionista, ens trau competències als ajuntaments i ens limita les expectatives del territori.

Els grups polítics, també els del tripartit, i la gent es manifesten en contra d'aquest pla. Per tant, si volen ajudar al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, o retiren aquest pla o accepten les esmenes del territori. En cas contrari, es contradiuen de les seues bones bondats.

Ja sé la resposta que vostè em donarà, el llistat d'accions que pensen portar a terme, però això ja no s'ho creu ningú. La prova la té només en el pressupost de l'Institut...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, que solament han invertit lo 25 per cent l'any 2009.

Per tant...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...li pregunto quines són les intencions que pensa portar el departament en un futur per a l'economia de les Terres de l'Ebre.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Les Terres de l'Ebre han passat d'una inversió de 357 euros *per capita* fins al 2004, els quatre últims anys, a 535 *per capita*. Els creixements dels darrers anys, no aquest de crisi, però els darrers anys, abans de la crisi: del sector serveis, encapçalant en percentatge el creixement del sector serveis de Ca-

talunya; en segon lloc, del percentatge del sector primari; en quart de l'industrial, i en la construcció, més endarrere.

Aquest Govern està fent i ha fet –no ve d'ara– el que toca fer quant a desenvolupament integral d'unes terres que sí que havien estat arraconades, que sí, i que es van despertar quan es va voler fer una agressió mediambiental insostenible.

I està fent el que no s'havia fet mai: suport al desenvolupament d'infraestructures de tot tipus començant per les industrials, avançant l'inici d'obres d'alguns polígons industrials; sistemes alternatius també de compra de sòl per a empreses que vulguin instal·lar-se, s'estan col·locant totes les comarques de l'Ebre dintre el Pla de dinamització comarcal o de les comarques en risc. Des de l'àrea de política industrial estem treballant per fer arribar inversions; no totes les que es busquen, a vegades, arriben. En el cas de Gallardo no és que s'hagi desistit, és que ha ajornat la inversió, però no ha desistit. I gestionarem aquests 10 milions d'euros del fons de reindustrialització en la línia de donar suport a noves empreses. S'ha donat suport al desplegament del turisme. El turisme era un element, pràcticament, de molt baix nivell, de poca densitat a les Terres de l'Ebre; les nostres accions han incrementat l'oferta turística. S'han fet importants esforços també en l'àmbit de la modernització comercial, i jo el que li puc dir és que s'està treballant en àmbits que donaran resultats immediats. Hi ha en vies de posar en marxa el balneari de Cardó –120 places de treball. Hi ha tot el desplegament d'acció social, algun centenar de places que sortiran en l'àmbit de l'acció social, per dependències i temes de gent gran. I està ja pràcticament edificant-se i, per tant, en vies de posar-se en marxa una implantació comercial a Amposta, que crearà més d'un centenar de llocs de treball.

Per tant, només amb aquestes dades, que no són de l'àmbit industrial, estem pràcticament a l'entorn de cinc-cents llocs de treball...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...o més properament, amén que de les inversions previstes d'Invest in Catalonia...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...alguna n'arrossegarem cap a l'Ebre, de ben segur.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'endarreriment de la resolució del Tribunal Constitucional sobre els recursos interposats contra l'Estatut d'autonomia (tram. 310-00367/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, sembla que compartim amb vostès que és inacceptable l'endarreriment de la resolució del Tribunal Constitucional sobre els recursos que hi ha interposats, com vostès saben, fins a un total de set. Està bé, i ho compartim també, que demanem la retirada del recurs que ha presentat el Partit Popular. També fóra bo que demanéssim la retirada d'aquells recursos interposats per institucions governades pel Partit Socialista. (*Remor de veus.*) Sembla que també compartim la percepció que l'actual Tribunal Constitucional no té la credibilitat necessària per dictar sentència, i que és molt probable que aquesta sentència sigui negativa per a Catalunya, no? I, finalment, sembla que compartim també que l'Estatut és una llei vigent, de la primera a l'última lletra, i que cal complir-lo. Sembla que compartim tot això, senyor conseller, vostès i nosaltres –que no és poc, tot això–, ho compartim amb vostès i crec que ho compartim també amb el conjunt del poble de Catalunya.

Ara, essent tot això cert, voldríem conèixer, no ja només la seva opinió sobre l'endarreriment de la sentència del Tribunal Constitucional, sinó també sobre l'endarreriment del desplegament de l'Estatut, amb l'esperança que una cosa no vagi lligada amb l'altra.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vull resumir en tres punts la nostra posició amb relació a la situació de la sentència de l'Estatut d'autonomia en el Constitucional.

La primera, el convenciment claríssim que l'Estatut és absolutament constitucional, que possiblement és una de les lleis que ha passat més filtres democràtics: el Parlament català, les Corts –el Congrés, el Senat–, el Consell Consultiu de Catalunya i el referèndum de Catalunya, no? Per tant, estem davant d'una de les lleis que ha passat més filtres democràtics.

El segon punt..., coincideixo amb vostè que el retard de la sentència és un retard, diguem-ne, negatiu per a Catalunya, però per la situació política no només de Catalunya, sinó de l'Estat espanyol.

El tercer –aquí sí que discrepo de vostè– és que, malgrat el retard, el Govern català està impulsant el desenvolupament de l'Estatut, tant pel que fa referència a les qüestions internes... He de dir-li, per exemple, que en poc temps estem renovant tota l'arquitectura institucional de Catalunya: la Llei de la Presidència i del Govern, la Sindicatura de Greuges dintre de pocs dies, el Consell de Garanties Estatutàries, la Sindicatura de Comptes..., és a dir que ja ha donat fruits importantíssims. Tenim transferències importants realitzades, i altres que es realitzaran els propers dies, i hem aconseguit donar compliment a la disposició addicional tercera o al tema del finançament autonòmic, no? Per tant, el desenvolupament de l'Estatut amb relació a l'Estat s'està portant més lentament del que volíem, però estem fent un esforç importantíssim perquè l'espera de la sentència del Constitucional no endarrereixi el desenvolupament de l'Estatut de Catalunya.

El president

Senyor Homs, pot repreguntar.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Bé. La impressió que nosaltres tenim respecte al desplegament de l'Estatut no quadra amb la realitat, senyor conseller, no? Li'n posaré tres o quatre exemples ben clars, ben evidents, no?

Primer, vostès voten, els seus grups parlamentaris que els donen suport, vostès voten a Madrid lleis que vulnereu l'Estatut. El cas clar és el de la Llei de l'atenció a la dependència, però també el cas de la LOFCA. Per cert, abans hi ha hagut una filípica contra Convergència respecte al tema de la LOFCA; jo voldria fer notar que el grup que la feia, doncs, ni tan sols va convèncer Izquierda Unida, que deuen ser socis de vostès, no?, a l'hora de votar la LOFCA. (*Remor de veus.*)

Segon, l'Estatut estableix clarament –li'n poso un altre exemple, no?– que el mes d'agost de l'any 2008 s'havia d'haver constituït el consorci tributari, cosa que és evident que no ha passat, que no s'ha produït.

Tercer exemple, el juny del 2008, vostès i nosaltres vàrem acordar en aquest Parlament una moció en la qual ens comprometíem a desenvolupar, vostès es comprometien a desenvolupar els drets històrics, cosa que no n'han fet ni cinc de calaix d'això, no?

I, finalment, en matèria de traspassos només cal revisar la darrera acta de l'última reunió de la comissió mixta, a on es posa de manifest que tot allò que vostè li demanava a la ministra no s'ha complert, perquè de fet no hem fet cap més reunió de la Comissió Mixta de Traspassos, i no s'ha complert allò que vostè demanava, no?

El president Montilla ens deia l'altre dia que hi havia el risc de desautoritzar la voluntat popular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...amb la sentència del Tribunal Constitucional. No volen dir que vostès això s'ho haurien d'aplicar a vostès

mateixos i constatar que el que estan és desautoritzant ja vostès mateixos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...la voluntat popular?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Pensava que em feia una altra pregunta, perquè la pregunta que vostè em fa, segons el text, és que em pregunta sobre l'endarreriment de la sentència, no sobre el desenvolupament de l'Estatut.

I amb relació a la sentència dir-li el següent, en primer lloc: que en aquests tres anys hi han hagut vint o trenta interpretacions diferents de què dirà la sentència. Jo espero i continuo confiant que serà una sentència positiva, perquè en definitiva l'Estatut és constitucional.

En segon lloc, crec que seria importantíssim que, davant d'una situació d'un cert bloqueig d'algunes transferències, tinguéssim el suport de l'oposició i no ens posessin pals a les rodes, sobretot quan el responsable del recurs és el Partit Popular. Fa tres anys o quatre anys, hi va haver una escriptura en un notari on..., no es governaria amb el Partit Popular. Sembla que s'ha perdut l'escriptura en aquests moments, i sembla que ara és possible que hi hagi una escriptura..., que sigui possible el recurs. (*Remor de veus.*)

He de dir que és absolutament inadmissible que ahir mateix, en el Congrés dels Diputats, en la presa en consideració de l'Estatut d'Extremadura, els diputats del Partit Popular tornessin a votar positivament articles idèntics que han recorregut de l'Estatut català, absolutament idèntics.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a l'accessibilitat i la connectivitat a l'estació del tren d'alta velocitat de Figueres (Alt Empordà) (tram. 310-00368/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Santi Vila.

El Sr. Vila i Vicente

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller Nadal, una de les decisions segurament més controvertides que s'han pres els darrers anys a la comarca de l'Alt Empordà i a la ciutat de Figueres, i més contestades també, ha estat sense cap mena de dubte la decisió d'ubicar la futura estació intermodal de TGV i de tren convencional a ponent de la ciutat de Figueres.

És una decisió paradoxal, en certa mesura, perquè malgrat que sabem que la vida, que vol dir l'activitat econòmica i la demografia, l'activitat residencial, es dona a llevant de la ciutat, i per tant totes les infraestructures bàsiques han mirat sempre a llevant, ens trobem que paradoxalment hem pres la decisió de situar l'estació intermodal a ponent. Aquesta és una decisió difícil, arriscada, que perquè acabi bé i perquè sigui un model d'èxit requeriria que totes les administracions actuessin amb zel i amb eficiència.

Tenim la percepció que el ministeri està fent raonablement bé els deures, la ciutat de Figueres està fent correctament els seus deures, i, en canvi, ens agradaria preguntar, honorable conseller, què ha fet fins ara el Govern de Catalunya per garantir que la gent que en aquests moments viu a la Costa Brava nord pugui accedir a la futura estació, o què ha fet per garantir que la gent que en aquests moments viu a la zona de migdia de la comarca de l'Alt Empordà pugui accedir també a aquesta estació, que tots diem que en el futur ha de ser molt més que l'estació de Figueres.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat alcalde, el Govern de la Generalitat ha fet tot el que vostè sap perfectament que ha fet, i ho ha fet de comú acord amb l'Ajuntament de Figueres i amb el Ministeri de Foment, i de forma concertada, perquè no hi ha pràcticament cap decisió que depengui de forma exclusiva del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa a algun dels accessos que vostè ha citat, estem tots depenent i vinculats a alguna de les decisions urbanístiques que s'han de produir en l'àmbit de la ciutat de Figueres, i pel que fa a les connexions nord, sud-oest i A-2 - A-26, depenem de decisions o del Ministeri de Foment o, també, de la ciutat de Figueres i del municipi de Vilafant.

Però tot està dintre les previsions, i vostè sap perfectament també que en el Pla director urbanístic del sistema urbà de Figueres es preveuen totes les infraestructures necessàries perquè l'estació provisional que s'està fent i la definitiva que es farà siguin perfectament accessibles.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Vila i Vicente

Sí, moltes gràcies, senyor conseller. Permeti'm que discrepi dels temps en què estem fent la feina i de com l'hauríem de fer. Vostè em cita, efectivament, el Pla director del sistema urbà de la ciutat de Figueres, un pla de què vostè inicia la seva tramitació concretament el 31 de maig de l'any 2005 –de l'any 2005–, fa quatre anys. Fa just un any que vostès estan pendents de la seva aprovació definitiva. L'aprovació d'aquest pla director, efectivament, ha de fer possible desenvolupar les infraestructures que ens haurien de permetre connectar municipis com la Bisbal, municipis com l'Escala, amb la futura estació. A hores d'ara, a un any que l'estació nova entri en funcionament, no tenim ni aprovat aquest document marc de referència des del punt de vista de planejament.

Si mirem des de la vessant nord de la ciutat, la pregunta, conseller, és clara: vostè està en condicions de dir-nos –perquè no n'hi ha ni rastre en el debat de supòsitos que avui hem inaugurat– que vostè assumirà la construcció del projecte de circumvallació, d'anella circumvallatòria, al túnel del castell de Sant Ferran, que sap que és una infraestructura absolutament imprescindible per garantir que la gent de Portbou, de Llançà, de Roses, trobin que ha tingut sentit, finalment, concretar l'estació a ponent? Sap vostè que aquestes dues infraestructures, perllongació de la C-31 i el túnel del castell de Sant Ferran, són les que poden donar validesa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vila i Vicente

...i credibilitat a aquest model d'estació que tant ens han contestat i que em sembla que la ciutat de Figueres s'ha compromès a ajudar-lo a tirar endavant.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. En fi, la discrepància és total, des de la coincidència més absoluta en les nostres converses de caràcter institucional, la qual cosa converteix tot això en una mica grotesc, no?

Ara, més enllà del grotesc d'aquest diàleg que estem mantenint en aquests moments, fixi-s'hi bé: estem entrebancats pel que fa a l'accés urbà a l'estació intermodal de Figueres, perquè l'Ajuntament de Figueres no pot prendre una decisió pel que fa al carrer Avinyonet i al carrer Riera. Per què? Perquè és objecte d'un pla urbanístic de caràcter polèmic en què l'ajuntament s'ha arrugat i ha fet marxa enrere. I, com que les coses han anat així, en aquests moments, pel que fa a l'accés urbà de l'estació de Figueres, vostè, senyor diputat alcalde, no té els deures fets i, per tant, no pot dir que els altres

tampoc no els tenen fets. La veritat és que hi ha un consorci a punt per desenvolupar les seves capacitats, un cop vostè desbloquegi la situació d'aquesta polèmica urbanització que ha deixat, de moment, sobre la taula.

I, per altra banda, puc comprometre que el Govern de la Generalitat complirà tots els seus compromisos pel que fa a la ronda nord, que vostè sap perfectament quins són. I vostè tindrà a plena disposició, per després decidir plegats com ho fem, el projecte del túnel...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...del túnel per sota del castell de Sant Ferran. I la prolongació de la ronda sud-oest està en mans de la Generalitat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i la farem.

El president

...gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la regulació dels mitjans de comunicació comunitaris (tram. 310-00365/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Volem preguntar al conseller Tresserras, senyor conseller, sobre la regulació dels mitjans comunitaris. Sap que la llei aprovada en aquest Parlament l'any 2005 reserva un espai públic de comunicació als anomenats «mitjans de comunicació del tercer sector», a les entitats sense afany de lucre. Parlem d'un sector que a Catalunya és important, pel que és, pel que són entitats sense afany de lucre, tercer sector, entitats que no són ni institucionals ni públiques, però tampoc representen el sector privat mercantil. Per tant, aquests altres mitjans, aquestes altres entitats –parlem de televisions comunitàries, de ràdios o d'emissores per internet, de ràdios lliures, de mitjans alternatius–, importants també pel que representen, un espai ciutadà, un espai de proximitat, de debat, un espai participat, un espai on es dona sovint difusió a allò que en altres mitjans no es recull i que no té veu ni visibilitat, són fonamentals per parlar de creativitat, de participació, de proximitat, de comunitats, en definitiva, de construcció de societat.

La regulació del sector és imprescindible, i està estipulat per la llei que cal aquest desplegament, i és imprescindible per no condemnar-los eternament –a vostè li ho hem sentit a dir– en una permanent, diríem, alegalitat, que els pot fins i tot arribar a confondre o a prendre, doncs, per emissores pirata o per allò que realment no són. Per garantir la seva viabilitat cal que tinguin aquest espai regulat i que aquesta regulació, entenem, els permeti la seva viabilitat.

Volem conèixer quin és l'estat o el capteniment sobre el desenvolupament d'aquesta llei de l'audiovisual, pel que fa referència a la regulació dels mitjans comunicaris. Entenem que la seva regulació ha de permetre, com dèiem, la viabilitat dels projectes, la seva viabilitat econòmica i de subsistència, però també entenem que la regulació ha de ser per fer-los aflorar i per fer-los romandre i no per posar dificultats en aquestes organitzacions i entitats, que sovint tenen dificultats per tirar endavant projectes de comunicació d'aquest tipus.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, vostè ha explicat, en la pregunta, molt bé, la importància d'aquest tercer sector dins dels mitjans de comunicació, mitjans de comunicació comunitaris o diverses denominacions que reben. I, efectivament, són la tercera pota del sistema. És a dir, hi ha els mitjans públics, que depenen de les administracions públiques, hi ha mitjans privats i després hi ha aquest conjunt de mitjans.

I, efectivament, el panorama queda enterbolit pel fet que, sobretot pel que fa a l'ús de l'espectre radioelèctric, en haver-hi una limitació de llicències privades, realment el que està passant és que hi ha una pirateria que tendeix a confondre's amb aquest tercer sector. I també és veritat que la manca de regulació el que fa és introduir pràctiques que, en un marc ben ordenat, no hi serien.

Efectivament també, l'article 70 de la Llei, de desembre de 2005, de l'audiovisual de Catalunya estableix la possibilitat d'un desplegament normatiu per ordenar el sector. Nosaltres ho hem fet d'acord amb el sector, tenim elaborat ja el projecte de decret i justament en el termini d'allegacions, el proper dia 10 de desembre, hi ha unes jornades de debat amb el sector que hem preparat conjuntament amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Realment, el decret el que estableix és la doble via de reconeixement d'aquest sector: d'una banda, en aquell cas de mitjans que usen l'espectre radioelèctric, el que es fa és establir un règim de llicència, perquè realment s'ha de regular, és un bé escàs. Hem començat per demanar al ministeri que planifiqui una part de l'espectre per poder ser utilitzada específicament per aquests mitjans, i, establerta aquesta via, és el Consell

de l'Audiovisual de Catalunya qui, després d'aprovar-se el decret, que calculem que serà cap al mes de març, abril, i, una vegada planificat per part del ministeri l'ús de l'espectre i assignades les freqüències que s'han d'utilitzar, hi hauria sis mesos per part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya per convocar el concurs d'adjudicació de llicències. I, d'altra banda, en el cas d'aquells mitjans que operen sobre d'altres plataformes diferents de l'espectre radioelèctric, el que estableix el decret és simplement un règim de notificació prèvia, de comunicació, sense que calgui acollir-se al règim de llicència.

De manera que esperem que, d'aquesta manera... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), donem complida resposta a la demanda històrica del sector...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...però realment ara és quan hi ha les condicions efectives perquè això es pugui fer raonablement.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'eix Transversal Ferroviari (tram. 310-00366/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, tornem a parlar d'infraestructures. Aquest Govern ha dissenyat, per fi, una xarxa ferroviària que acaba definitivament amb el model radial que sempre havia tingut Catalunya. I en aquest nou model ferroviari destaca l'eix Transversal Ferroviari, aquesta obra que creua el país de punta a punta. És una obra, ho sabem, a molts anys vista; és una obra magna, però que ja ha començat a fer els seus primers passos.

En parla, evidentment, tant el Pacte nacional per a les infraestructures, que es va signar fa poques setmanes, com també el Pla territorial de la regió metropolitana, que, tant l'un com l'altre, recullen una proposta que, al nostre entendre i des del territori, és fonamental: la proposta de prioritzar la connexió de l'eix Transversal amb el port de Barcelona, en aquest ramal Cervera, Igualada, Martorell, port de Barcelona.

Poder fer aquest ramal en un termini de temps raonable significaria un pas endavant molt important per al territori; un territori, la conca d'Odena, que viu, que pateix una connexió ferroviària més pròpia del segle XIX que

del segle XXI. Vostè ho sap prou bé, ho coneix molt bé, perquè ha fet territori i és conscient de la problemàtica. L'única connexió per tren entre Igualada i Barcelona és el carrilet, de Ferrocarrils de la Generalitat, que tarda exactament una hora i trenta-vuit minuts a transcórrer seixanta quilòmetres. Això, evidentment, vol dir que a la pràctica deixa sense servei de tren a desenes de milers d'usuaris, que ja voldrien ser usuaris del tren, però que no poden invertir cada dia una hora i trenta-vuit minuts per anar a treballar a Barcelona i una hora i trenta-vuit minuts per tornar a casa després de la jornada laboral. I no només és un problema dels usuaris, sinó que també deixa en una situació de desavantatge competitiu un territori que ja ho està passant prou malament.

Honorable conseller, hem entès les dificultats que impedeixen reduir el temps del trajecte del carrilet, les hem enteses; hem entès també la filosofia de metro comarcal per poder connectar els diferents municipis de la comarca, i és per això que invertim tota la nostra esperança de futur en l'eix Transversal Ferroviari; esperança perquè resoldria una necessitat social pel que fa al transport de viatgers, però també pel que fa al transport de mercaderies, perquè seria un important motor econòmic, sobretot per l'activitat industrial i logística de l'Anoia.

Li volíem demanar quines previsions té el Govern sobre l'eix Transversal Ferroviari i especialment sobre aquest tram, aquest tram conca d'Òdena - Martorell - port de Barcelona. Voldríem saber en quina fase estem, si hi ha un calendari concret i, sobretot, si aquest Govern pot adquirir un compromís pressupostari. Li demanem, honorable conseller, aquest compromís, perquè el que estem plantejant és una inversió al territori de primera necessitat.

Moltes gràcies.

El president

Honorable senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és més fàcil de prendre un compromís de calendari que un compromís pressupostari. I el compromís de calendari és, concretament, que abans del 30 de març hi haurà l'aprovació definitiva del Pla director urbanístic de l'eix Transversal Ferroviari, que és el que garanteix la reserva urbanística per després fer-lo possible.

Afegir-li que existeix un compromís subscrit per molts agents econòmics i socials i per alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra, i específicament tots els que donen suport al Govern, que és que la mesura número 25 del Pacte nacional per a les infraestructures estableix amb caràcter prioritari, dins de l'eix Transversal Ferroviari, aquest ramal que vostè esmentava, i que és el que hauria de permetre ser una alternativa ferroviària efectiva a l'excessiva lentitud del carrilet en el seu recorregut entre Igualada i Martorell.

Vostè sap que de Martorell fins a Barcelona, de fet, es poden produir freqüències d'un temps molt més reduït, i, en canvi, introduir trens semidirectes des d'Igualada produiria una distorsió a aquest caràcter de metro co-

marcal que té en l'àmbit del Baix Llobregat el sistema de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Això és el que ens hauria de portar a mitjà i llarg termini a disposar de l'eix Transversal Ferroviari, que ha de servir, en l'àmbit comarcal de l'Anoia, per trencar aquest relatiu aïllament i, en el conjunt de Catalunya, per trencar el caràcter radial de la xarxa ferroviària actual.

La transversalitat de l'eix Transversal Ferroviari ens situaria en una nova perspectiva en el transport de passatgers i mercaderies i donaria sortida directa «bypassant» Barcelona i l'àrea metropolitana de Barcelona en direcció cap a França i als mercats de l'Europa central. Aquest és un objectiu que el Govern té clar i que esperem que en un temps a mitjà i llarg termini, i al final de la primera fase i cap a la segona fase del Pacte nacional per a les infraestructures, es pugui concretar i materialitzar.

El president

I tornem al debat de pressupostos un cop acabada la sessió de control al Govern.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00071/08) (continuació)

Té la paraula, per presentar l'esmena del Grup Parlamentari Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, consellera, diputats i diputades, defensaré, en nom del nostre grup, i després ho farà també el nostre company de grup, portaveu de la Comissió d'Economia, la nostra esmena a la totalitat als pressupostos actuals presentats per al 2010.

Entenc que participar l'últim com a esmena a la totalitat d'aquest debat té els seus avantatges i els seus inconvenients. Els inconvenients, lògicament, són que moltes de les coses de què parlarem avui o aquesta tarda s'han parlat aquest dematí, però els avantatges també són que coneixem algunes de les posicions exposades pel Govern; per tant, algunes o no les haurem de tocar, perquè ja han quedat aclarides, o d'altres sabem la resposta i la posició del Govern.

Nosaltres creiem que aquests són uns pressupostos, com ja deia el conseller, d'una etapa de crisi, un govern que està en crisi; però, sobretot, creiem que són uns pressupostos que tenen un fil comú amb els pressupostos presentats l'any passat, i que segurament, començant per les dades macroeconòmiques, saltin a la vista, no?, que és que, segurament, les previsions que es fan en aquests pressupostos els passarà exactament el mateix que els va passar a les previsions que es van fer en el quadre macroeconòmic de 2009, que és que no es compliran. Lamentablement, tant de bo que es complissin! Però la realitat..., i vostè mateix, conseller, en algunes declaracions i a les seves manifestacions ha reconegut

les dificultats per fer aquesta proposta, per intentar, podríem dir-ho així, encertar, per primera vegada, perquè els darrers quinze cops, com recordava algun portaveu, no ha estat així. I, per tant, això és una primera dificultat que hauríem de reconèixer tots plegats, i partint d'una base, que després ja hi entraré concretament, fins i tot de qüestions i esmenes que vostès faran que ja fan canviar aquests pressupostos.

Evidentment, vostè s'hi ha referit del pragmatisme respecte al debat sobre l'impost de successions, però aquest pragmatisme, si no m'equivoco per un vostè vol anar, implicarà una esmena dels grups que donen suport al Govern –ja veurem si de tots o d'uns quants– que farà també modificar les previsions aquí. Perquè, una de dues: o vostè les ha recollides, que crec que no, o les hem de recollir, per tant, s'haurà de preveure encara més una reducció d'uns ingressos d'un determinat impost, que és l'impost de successions.

Per tant, ja partim d'una base amb moltes dificultats per poder dir que el marc macroeconòmic es complirà durant l'any 2010.

S'han parlat de dades anteriorment, com els deia, que repetirem, però que són importants. Per exemple, respecte a les dades de l'atur; parlaven d'un 11,5 per cent de previsió l'any passat i hem acabat amb un 16 per cent. Les previsions del 18, tant de bo que ens quedéssim en el 18, tal com estem, però possiblement passarà una cosa semblant del que vam tenir, i vam passar d'una destrucció prevista de 54.000 llocs de treball, doncs, hem passat a 260.000 persones que han patit aquesta pèrdua de llocs de treball. Per tant, estem parlant de quatre vegades més quant a destrucció de treball.

Estem parlant d'uns pressupostos que sí, que en som conscients –i això li ho reconeixement–, que no són senzills, que són uns pressupostos en una de les pitjors crisis dels darrers temps, de les darreres dècades per a Espanya i per a Catalunya i per a tot el món, com vostè deia.

Però vostè, si em permet, senyor conseller, ha fet una..., podríem dir una lliçó, una classe, ha fet una classe teòrica sobre la macroeconomia mundial pràcticament, en alguns moments. I jo li ho agraeixo, perquè a mi també m'agrada..., com vostè deia, «n'hem d'aprendre tots», a mi també m'agrada aprendre; però en un moment donat ha semblat que vostè estigués més fent un discurs del Fons Monetari Internacional que no pas d'uns pressupostos d'una de les regions europees que més pateix la crisi, d'un dels estats o l'Estat que més pateix la crisi de tota la Unió Europea, efectivament i concretament, en l'àmbit del treball.

Per tant, si em permet, vostè crec que ha fet un discurs teòric, ha volgut esquivar la realitat del que tenim a Catalunya i, fins i tot, vostè s'ha permès culpabilitzar, i permeti'm que en discrepi, alguns portaveus de voler dibuixar una realitat que no és.

Doncs, no sé els ciutadans, no sé quants ciutadans deuen haver seguit aquest dematí el debat i el deuen estar seguint en aquests moments. Però jo estic convençut que molts ciutadans al dia a dia de les seves vides la microeconomia, la realitat es pot assemblar més al que estem..., o manifestarem alguns portaveus que no pas

a aquest debat sobre Roosevelt, Keynes i tot això que vostè deia.

Perquè és que, amb tots els respectes, ni el president Montilla és Roosevelt, ni els consellers són Keynes, sinó que la realitat és que som a Catalunya, el 2009, tenim un problema d'un 16 per cent d'atur, tenim una situació econòmica molt fumuda, permeti'm l'expressió. I, per tant, tot aquest debat està molt bé, però, no faci, si us plau, tampoc demagògia de dir que aquells que donem les dades de la realitat de Catalunya fem demagògia o volem crear alarmisme. Simplement, permeti, amb tota la cordialitat, i respecte per aquest debat, que puguem posar sobre la taula la situació. Perquè al final uns pressupostos no són més que un instrument, un instrument al servei d'un Parlament; però, efectivament, al servei d'un govern que els ha de fer complir i executar.

I, per tant, nosaltres podem parlar només dels pressupostos, però aquí hi ha una execució de pressupostos, i a més hi ha un històric de pressupostos, de forma de governar i de dades. I aquestes dades històriques d'aquests darrers anys, aquests pressupostos anteriors que s'han hagut de modificar només denoten una qüestió: falta de credibilitat a l'hora de posar sobre la taula segons quines previsions.

Jo crec que el problema més greu que tenen aquests pressupostos segurament és la falta de credibilitat com a instrument d'aquest Govern, perquè, al final, al marge de les dades i de les esmenes que fem tots els grups durant el debat a l'articulat, que esperem que siguin rebudes i escoltades pel Govern i que n'admetin totes les possibles per millorar aquest text, la realitat és que això és un instrument, aquests pressupostos són un instrument per fer complir les polítiques econòmiques de Catalunya, i això ho han de fer vostès, el Govern.

I la realitat de les dades que tenim, dels últims sis anys de tripartit, són dades dels seus governs. Vostè..., avui, en algun moment del seu debat, semblava que vostès no havien estat governant sis anys, ni el senyor Zapatero a Madrid des del 2004, semblava que eren uns altres, parlava d'una realitat, gairebé circumstancial, que no se sabia que hi havia, com si haguéssim aterrat a un altre planeta, i que ens hem trobat en una situació... No, ens hem trobat no, hi hem arribat, a una situació; s'han fet unes determinades polítiques o no s'han fet.

I en aquest sentit, senyor Castells, a mi m'hauria agradat sentir de vostè un *mea culpa*, una part d'autocrítica, un dir «sí, estem així i ho reconeixem»; no com ha dit el senyor Montilla, amb tots els respectes, que com hi vam arribar més tard, doncs, en sortirem més tard. No. Hi han qüestions, que algunes no són responsabilitat d'aquest Govern, efectivament, i d'altres sí. I no hem de jugar a dir «tota la culpa és del Govern i tota la culpa és de la resta del món», no; hi ha part de responsabilitat d'aquest Govern. Com tots els governs, tenen la responsabilitat de sortir de la crisi. I, vostès, en alguns casos, hi entrarem després, segurament aquesta previsió de polítiques socials, austeritat i sortir de la crisi, aquests tres pilars que vostè defensava, segurament cap d'ells són del tot reals.

Un dels punts per nosaltres també important d'aquest quadre macroeconòmic, li deia, és l'atur. És evident que si no som capaços de crear llocs de treball, difícilment sortirem d'aquesta crisi. I és un peix que es mossega la cua, efectivament, i crec que ja se n'ha parlat prou aquest matí. Però la realitat que nosaltres li volem portar aquí és que hem de generar confiança. La clau perquè aquests pressupostos siguin més exitosos o menys, no és només el document dels pressupostos, és quines polítiques es facin per crear confiança a la ciutadania. Parlarem de crèdit, parlarem de consum, però vostè sap que perquè hi hagi consum, ha d'haver-hi confiança. I perquè hi hagi confiança, han d'haver-hi governs que generin confiança i han d'haver-hi mesures que s'apliquin realment. Després entrarem a parlar de l'ICF i dels crèdits, i d'aquesta confiança de com funcionen les coses i quants diners arriben a aquells que volen emprendre projectes a Catalunya.

Dèficit. Crec que també s'ha parlat molt d'aquest dèficit. Miri, nosaltres, com vostè sap, conseller, segurament coincidim més amb aquest Govern, amb aquesta política. Nosaltres no hem vingut aquí ni vindrem a demanar-los que es redueixin tots els impostos, perquè té vostè raó: és fonamental que hi hagin impostos per sostenir el sistema de benestar. Per tant, amb nosaltres, també li ho demano, no jugui amb això. Vull dir, sabem que altres grups ho han dit obertament; nosaltres no li estem demanant que redueixi substancialment o que canviï o que no hi hagi impostos, li estem dient que, amb el que tenim, apliquem realment l'austeritat que vostès diuen, apliquem realment les polítiques socials que vostès diuen i, sobretot, donem mesures de confiança per sortir de la crisi, que creiem que és el que no s'està posant sobre la taula.

Per tant, nosaltres, amb aquest dèficit, que certament és un dèficit que està al límit, com vostè ja sap i vostè ha dit i ha reconegut –i no li hem de dir res que no hagi reconegut; també se li ha de reconèixer, que ho ha dit així–, creiem que estem arribant a aquell punt de no-retorn, estem en una situació on aquest dèficit està produint..., i també hi han entrat aquest matí, portaveus, quines despeses financeres està produint; el mateix dèficit s'està menjant una part del pressupost. Vostè ha fet allò de separar la part de la despesa financera i parlar de la despesa real, sí, però la realitat és que aquest dèficit està generant molts milions de llast, molts milions de dèficit, en aquest cas de despeses financeres que també estan carregant les butxaques i els impostos de molts ciutadans de Catalunya.

Per tant, és una fórmula de governar... Nosaltres no tenim, com deia el president Montilla, la vareta màgica. O sigui, re. Jo crec que qui governa és qui ha de proposar aquestes sortides. Però sí que li diem que nosaltres no entrarem per aquí, no és el nostre camí, no li demanarem avui que faci una reducció d'impostos a tot arreu com han fet altres grups, per aquí no ens hi trobarà. Però sí que li demanarem que inverteixin en allò que és prioritari, els diners, en aquelles polítiques concretes que són els pilars fonamentals del benestar.

I en aquest tema, doncs, nosaltres creiem que, per exemple, en polítiques com la d'educació, l'increment és re-

lativament baix. La LEC, aquesta llei que defensava el conseller Maragall, parla d'arribar al 6 per cent del producte interior brut. Abans s'ha fet referència que estem com a dotzena comunitat autònoma en inversió del PIB en proporció a la inversió en educació. Així no arribarem al 6, així ens quedarem amb el 3. I l'increment que hi ha, pràcticament, permeti'm, ridícul, en educació, en una partida tan important, no denota una voluntat i una prioritat clara d'aquest Govern a invertir en educació.

I educació, senyor Castells, també és formació. Perquè vostès posen plans de formació en marxa, posen no sé quantes mesures de govern, en cada roda premsa del Govern intenten destacar aquelles mesures de formació per a les persones a l'atur, però la principal fórmula d'intentar aconseguir allò que vostès diuen a mitjà i llarg termini, la millor fórmula, és invertir en educació. Si invertim en educació tindrem ciutadans millor formats, amb més capacitats, una mà d'obra qualificada, i, en definitiva, poder no avui per governar, però poder d'aquí a uns anys ens trobarem que Catalunya està més formada com a societat i com a ciutadania. Per tant, nosaltres creiem que l'increment que es produeix no és proporcional a l'increment que parla la Llei d'educació, la LEC, i no és proporcional –i després també hi entrarem, si tinc temps– a l'assumpte del finançament autonòmic.

Com vostè sap, el finançament autonòmic parlava d'una part essencial, que era un 75 per cent, que s'havia d'invertir en educació i en sanitat, com a pilars fonamentals de l'estat del benestar. Evidentment, no era finalista, no hi ha una forma legal de controlar-ho, però sí política –sí política. Nosaltres, sap que hi vam donar suport. I un dels motius principals que creiem que era important d'aquest model finançament és garantir que l'educació i la sanitat, a tot Espanya, no només a Catalunya, té un mínim destinat perquè hi hagi igualtat de drets a qualsevol part del territori; és fonamental.

Per tant, nosaltres creiem que en aquestes matèries d'educació i salut l'increment, i precisament també el que es derivi del mateix model de finançament, ha de veure's hi d'alguna manera, no amb els increments ridículs que tenim en aquestes partides. Ja sabem que estem en crisi, però les prioritats són les que són, i educació i salut formen part d'aquesta prioritat de l'estat del benestar. Nosaltres creiem que en aquests punts..., i ho farem en el seu moment, amb esmenes a l'articulat, intentarem que aquestes partides quedin incrementades.

Vostè abans parlava d'austeritat, també, com un altre dels pilars. Bé, austeritat..., no, l'austeritat, també s'ha de tenir credibilitat per plantejar-la, no?, números, però també credibilitat de com s'ha governat fins ara. I, clar, hi han qüestions que ens demostren que austeritat... Home, ens deia el senyor Montilla que no es donessin lliçons, però és que, clar, tampoc estan vostès per donar lliçons d'austeritat en la gestió de la cosa pública. I, per tant, vostès parlen d'austeritat i de reducció i de contracció d'aquesta despesa, però les dades que tenim, i són moltes i no tindrè temps d'anomenar-les, ni del passat ni del que diuen els pressupostos, diuen que realment sigui així, que siguin uns pressupostos austers.

Sense anar més lluny, i parlant del mateix Departament de la Presidència, sabem que hi ha un increment, en aquest cas més que un increment hi ha una campanya prevista, per exemple, un exemple que molts ciutadans coneixeran pels mitjans de comunicació, una campanya d'imatge del senyor Montilla en ple any electoral d'1 milió d'euros: «Montilla se olvida de la crisis y contrata una campaña de imagen de 1 millón de euros.»

Doncs, és difícil, eh?, explicar a la gent que això és austeritat, és molt complicat. I això està previst, això està recollit i això es farà, perquè ja s'ha obert, fins i tot, a concurs. Per tant, tenim fórmules per intentar reduir això, tan senzill com reduir –s'ha dit també des d'un altre portaveu– les despeses publicitàries dels departaments. Això no s'ha fet; tot al contrari, s'ha incrementat, i en algunes, com la de Presidència, en plena campanya electoral que estarem el 2010, encara es veu més incrementat.

Però no només en aquest camp. Hem tingut fins i tot, alguns grups parlamentaris, reunions amb algunes persones afectades per aquesta política. Per exemple, li parlo de les ONG, li parlo d'aquelles persones que realment sí que cooperen, treballen no només, com vostè sap, al Tercer Món, però essencialment al Tercer Món, i, des de Catalunya, amb els diners dels catalans, que volen treballar més enllà de les nostres fronteres per ajudar moltíssimes persones que tenen dificultat. I nosaltres hi estem d'acord, però és que resulta que en el Departament de la Vicepresidència, doncs, hi ha, com vostè sap, cooperació, i això es redueix un 20 per cent, és a dir, l'assignació que es fa a aquestes ONG es redueix un 20 per cent; un 20 per cent de reducció en aquesta política.

Estem en crisi, però, home!, és que en crisi sembla que hi han determinats departaments..., perquè el mateix departament, per a altres polítiques, no només no s'estreny el cinturó, sinó que incrementa un 12 per cent.

Com vostè sap i es pot imaginar, el conseller de la Vicepresidència ja li deu haver fet saber que ha incrementat un 12 per cent la seva política lingüística, a 42,5 milions; en plena crisi econòmica, apugem un 12 per cent aquesta política i en canvi reduïm, en el mateix departament, un 20 per cent la cooperació i l'ajuda i la solidaritat catalana amb l'exterior.

Doncs, no ens sembla bé! I això ho esmenarem, i el nostre grup farà una esmena tant a la reducció d'aquesta cooperació, com a l'increment d'altres partides, perquè creiem que no són exemples d'austeritat, són exemples de prioritats. I, bé, es prioritza uns valors sobre uns altres. Nosaltres tenim uns altres valors, segurament, que els del seu Govern en aquest cas respecte a la solidaritat, i respecte a aquestes polítiques, i respecte a les campanyes de publicitat del senyor president, i respecte a moltíssimes qüestions.

Jo sé que és difícil en aquest poc temps que tenim intentar mostrar departament per departament com ho incrementariem o ho reduiríem, això és el debat de l'articulat, i, per tant, presentarem les nostres esmenes com a grup per canviar aquesta situació. Per tant, nosaltres en alguns departaments creiem que s'han de fer retallades

importantes de despeses innecessàries o exagerades, no? És que insisteixo en l'austeritat, senyor conseller, vostè ha estat el conseller que ha hagut de defensar l'indefensable en aquesta cambra. Vostè ha hagut de defensar el que van fer el 2007 i el que sembla que estaven fent el 2008, aquests informes famosos. A vostè li ha tocat fer auditoria i veure que reconeixia que un 20 per cent d'aquells informes eren innecessaris, o, com deien, no sé si era «inútils» o «innecessaris», ja no recordo la terminologia per dir que no calien, vaja, en definitiva. Doncs, això, ha estat vostè que ho ha defensat en aquesta cambra, i no és només responsabilitat seva, era de tot el Govern; hi havien set conselleries implicades, com vostè sap.

Per tant, que vostès ens parlin d'austeritat a aquestes alçades de la pel·lícula, diguéssim, ni nosaltres, com a grup, però probablement ni la mateixa ciutadania, no es creu que vostès siguin capaços d'aplicar les estisores i tallar i retallar en allò que no és necessari, perquè han creat una estructura dintre del seu Govern, la seva fórmula tripartida, la fórmula de repartir-se aquestes conselleries i aquesta fórmula actual, que fa impossible –fa impossible– retallar, perquè no és possible que es posin d'acord, i menys, per què no dir-ho?, en un any electoral. Per tant, ha estat impossible, per a aquest pressupost, que vostès aconseguixin una retallada sincera, una retallada de veritat, una retallada de saber la que està caient fora, de saber la situació que tenim.

Perquè, clar, abans deia..., a un altre diputat li deia que era molt alarmista i que sembla que dibuixava el país d'una manera negativa. Això és el que li ha dit directament. Home, és que tenir previsions d'atur que superen el 18 per cent, pel mateix Govern, i dir que som alarmistes, home! Doncs, expliqui a aquesta gent que vostès no són capaços de posar-se d'acord entre els tres partits per retallar mínimament aquestes despeses! Expliqui-ho als ciutadans! No ens ho expliqui a nosaltres, ni tan sols. Creiem que són incapaços, vostès, pel mateix format del Govern, per la mateixa prioritat de govern, de reduir tot això.

Per no parlar ja de tot el que ha fet com a trajectòria. Evidentment molts ciutadans es pregunten si són necessàries les famoses delegacions. I ja no hi entrarem. Jo crec que la ciutadania s'ha fet una idea, ja, de en què es gasten els diners alguns consellers i quines prioritats tenen. I, per què no dir-ho?, l'escàndol també lamentable ahir, per exemple, que la Sindicatura de Comptes ens plantejava sobre l'Agència de Cooperació. Jo crec que va quedar tot dit, no? N'hi va haver prou amb l'espectacle d'ahir i les dades que ens van donar a conèixer. Una miqueta de serietat, perquè parlem d'austeritat i, en canvi, en la mateixa cambra, en una altra comissió, està sortint que, d'austeritat, zero.

Per tant, no ens creiem l'austeritat d'aquests pressupostos. Les dades macroeconòmiques, segurament, lamentablement, les haurà de tornar, vostè, a variar d'aquí a un mes, abans que acabi aquest període de sessions, abans que portin els pressupostos a votar, segurament ja haurà de rectificar, ja hauran de rectificar la previsió que ens porta ara el mes de novembre.

Per tant, difícilment creïbles les dades, difícilment creïble l'austeritat, i després mesures que parlàvem per sortir de la crisi. Miri, jo crec que de tots és sabut que el seu Govern o en aquest cas els seus diputats amb el Govern del PSOE ens apujaran els impostos de l'IVA, un impost que afecta totes les butxaques, les classes mitjanes, els més desafavorits, a tothom; pujarà un 2 per cent, l'IVA, sobre el tipus general i 1 per cent sobre el tipus reduït.

D'això, senyor Castells, vostè s'ha manifestat en contra públicament, ha dit que era una errada pujar els impostos en plena època de crisi, un impost com l'IVA; no les Sicav, les Sicav no les toca mai, no vostè, sinó el president Zapatero, però els impostos de l'IVA, que toca les butxaques de tothom, sí que el toca i sí que són valents per apujar-lo un 2 per cent.

Senyor Castells, vostè se suposa que es presenta amb una llista que és diu PSC-PSOE. No pot fer res? No es pot fer res? No poden fer entrar allò que es diu..., no pot intentar que el senyor Zapatero no apugi, no als catalans, a tots els espanyols, a tothom... És una llosa sobre del consum, és una llosa sobre de la confiança de qui vol consumir, qui vol emprendre, qui vol posar una empresa, qui vol posar un comerç; és una llosa sobre intentar apujar-li un 2 per cent l'IVA. I això ho faran vostès, els socis..., no els socis, els diputats del seu partit al Congrés dels Diputats. Nosaltres no hi estem d'acord. I li ho he dit, no ens trobarà en un altre lloc, però en l'IVA és de calaix –de calaix– que en plena crisi no li pot posar una llosa sobre el consum, perquè necessites reactivar l'economia, necessites incentivar... De què serveix que vostès posin mesures d'incentiu perquè la gent inverteixi en empreses catalanes, que tinguin allò que ha dit, alguns incentius fiscals per a determinades qüestions, si després no podem..., o tenim, ens trobem un 2 per cent de l'IVA?

Jo acabaré aquí la meua intervenció, ara, perquè, com li he dit, ens hem repartit el temps amb el meu company, però sí que deixi'm dir, abans d'acabar aquesta primera intervenció, que després parlarem del model de finançament. Sí que creiem que en l'àmbit dels impostos s'ha de ser seriós, han de tenir una planificació; no ens poden venir a donar lliçons amb l'impost de successions, com han vingut, que ens hi sumem, quan vostè fa tres anys que no porta aquí el projecte de l'impost de successions, senyor Castells. Fa tres anys! Jo el vaig sentir el 2007, quan vam entrar, parlar de l'impost de successions. Fa tres anys! Hi han hagut molts ciutadans que han hagut de pagar durant tres anys per la seva falta d'acord dintre del tripartit. I és culpa de vostès.

Per tant, en l'àmbit d'impostos no a aquest increment de l'IVA i en l'àmbit de successions, si us plau, no ens vinguin a dir diguin que això és una apujada o una retallada d'impostos que fa aquest Govern, perquè és evident que tots hi estàvem d'acord, o gairebé tots, però que ara, com que arriben les eleccions, vostès volen posar en marxa el que segurament feia tres anys ja haurien d'haver decidit amb el debat.

Després, si m'ho permet, conseller, continuaré. I deixaré el torn al meu company de grup.

El president

Té la paraula el senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, esta mañana cobró actualidad la prensa de sucesos de hace mucho tiempo. Usted se refería a *El Caso*. Había otro semanario, ¿no se acuerda?, el *¿Por qué?* Y a mí me ha venido a la memoria el *¿Por qué?*, que también era un semanario de sucesos. Lo digo porque ¿por qué han aprobado estos presupuestos? Porque, realmente, a mi juicio, no sirven para salir de la crisis, falsean la realidad, gastan donde no deben, sacan de donde no hay y no son cohesionadores ni solidarios.

Repetiré datos que se han escuchado y que sintetizaré más o menos a lo largo de la exposición. Son unos presupuestos increíbles, pero increíbles por poco creíbles. Y, a nuestro juicio, son increíbles a la vista de los antecedentes.

Partamos de una primera base, que ha censurado esta mañana a otros parlamentarios, a otros portavoces. Quiero que el Gobierno se equivoque y que la economía catalana mejore en rendimiento de PIB, en incremento de PIB, que el paro se reduzca, que el saldo del comercio exterior sea netamente favorable a Cataluña.

Dicho esto, permítame que, a la vista de los antecedentes y a la vista de los datos macroeconómicos que se han aportado, consideremos que realmente no va acertar en sus predicciones, porque hasta ahora no ha acertado casi nunca, en los últimos tiempos. Los presupuestos del 2008 contemplaban un déficit no financiero de 429,5 millones de euros y el ejercicio terminó con 3.135 millones de euros, siete veces más de lo previsto. En los presupuestos del 2009 se preveía un descenso del PIB del 0,1 cuando ya en el cuarto trimestre del 2008 se alcanzaba el 1,3 y la caída iba en picado y así se aventuraba. Durante el año 2009 el Gobierno tuvo que rectificar sus previsiones, e hizo bien, y actualizó su crecimiento negativo al 3,2 negativo.

Ahora en la presentación de los presupuestos de 2010 parte otra vez, a nuestro juicio, de un PIB, de una previsión de PIB hipotética y que no consideramos real, un crecimiento negativo del 0,5. Previsiones en relación al paro, ya se han dicho; a nuestro juicio, quizá excesivamente optimistas. Previsiones en relación al PIB, también excesivamente optimistas.

En definitiva, estamos ante un hipotético o ante un nuevo o previsible carrusel de rectificaciones y actualizaciones durante el año que viene. Ojalá que no y ojalá que nos equivoquemos porque vaya a mejor, insisto, pero parece ser que esa no es la vía.

En lo que hace referencia a los ejes de la política de gasto, también se apartan de la realidad de lo que se dice aquí. Dice, y dice hoy aquí, que la inversión pública se consolida. Pero la inversión de la Generalitat en políticas clave como infraestructuras pasa de 3.259 millones a 3.042, es decir un 6,7 por ciento menos. Y en la política de vivienda desciende desde los 736 millones a 512,7 millones, es decir una caída del 30,4 por ciento

en inversión en vivienda. Es decir, lo que está previsto para reactivar la economía, vivienda e infraestructuras, resulta que en su presupuesto se reduce. La aplicación y el cumplimiento de los pactos, pactos firmados a bombo y platillo, Pacto de infraestructuras y Pacto de la vivienda..., desde luego, se verán de muy difícil cumplimiento con las previsiones de inversión, tanto en infraestructuras como en vivienda.

Se nos habla de una política de austeridad y se insiste en ello, se insiste en..., pero a nuestro juicio se olvida del propio acuerdo que celebró el Gobierno en julio del 2009, el Plan de ajuste presupuestario del gasto de los distintos departamentos, que aquí también se presentó con grandes alharacas y en el que se preveía una importante reducción, y sin embargo los departamentos aumentan un 5,8 del gasto corriente.

Política de personal. Le felicito, y le felicito por la ejemplar congelación de la retribución de los altos cargos. Yo creo que estas políticas de ejemplaridad en estos momentos de sacrificio son realmente bien recibidas por la población.

Pero le voy a pedir un esfuerzo mayor, y le voy a pedir que en fase de enmienda o bien presente su grupo o apruebe la enmienda que presentaremos nosotros respecto al artículo 29.3 de la Ley de presupuestos. Suprímalo.

¿Qué dice este artículo? «Si un conseller o consellera de la Generalitat deixa el càrrec durant l'any 2010, té dret a la pensió per un període màxim de divuit mesos. Tanmateix, si obté una altra retribució amb càrrec als fons públics, deixa de percebre-la amb efectes del moment que rep la nova retribució.»

Entendemos que, en estos momentos, y visto que además es un año electoral, sería realmente una medida eficaz, lustrosa, entendible por parte de los ciudadanos, que se suprimiera el derecho a la cesantía. Siendo, como es, una situación de *rara avis*; evidentemente la cuantía es insignificante, pero la ejemplaridad y la expresión de sacrificio que daría la clase política entiendo que es especialmente significativa. No está generalizado, en las comunidades autónomas, el derecho a la pensión por cesantía, con lo cual sería muy conveniente aplicarlo como política de ejemplo.

Se dice que son unos presupuestos equilibrados, pero si embargo ahorran en el apoyo a los entes locales. La transferencia a los entes locales pasa de 4.639 millones de euros a 4.116 en el 2010, es decir se reduce un 11,3, en un momento en que es necesaria una reforma de la Ley de haciendas locales que garantice la suficiencia financiera, resuelva el endeudamiento y adecúe los fondos a las competencias impropias y servicios de suplencias que están haciendo en estos momentos las corporaciones locales.

¿Son unos presupuestos solidarios? No. Aquí ya ha tenido ocasión de manifestarlo con anterioridad mi compañero Albert Rivera. Ahorran en la cooperación el desarrollo, pasando de 49,7 millones de euros a 39,7 millones de euros en 2010, una reducción del 21 por ciento. Se incumple la ley, la Ley de cooperación; se

incumple el Plan director de cooperación; se incumplen las normas que ha adoptado el propio Gobierno.

Y ¿por qué?, ¿por qué si el Gobierno en los presupuestos generales del Estado está reduciendo un 8 por ciento, por qué nosotros en Cataluña reducimos un 21 por ciento y situamos de nuevo a Cataluña en la cola en materia de cooperación de las autonomías españolas?

Es cierto que, a la vista de lo que está ocurriendo, y ayer tuvimos una expresión en la Comisión de Sindicatura de Cuentas, está claro que si se guardan en una cajita 7,3 millones de euros para subvenciones que no se distribuyen, pues, no es de extrañar que, desde luego, se apliquen políticas de reducción. Pero en este caso lo que hay que hacer es aprobar los proyectos y no reducirlos. Coja la lanza, en esta materia, coja la lanza, y realmente aplique políticas certeras.

No estamos, en definitiva, hablando del alpiste del canario; sumado a los capítulos a los que me he referido, supone una reducción de casi 1.000 millones de euros, los que ha supuesto en la política de infraestructuras, vivienda, entes locales y cooperación. En cambio nunca es época de vacas flacas para otros capítulos presupuestarios que parecen vivir en una permanente primavera, una eterna primavera, donde siempre brilla el sol.

Relaciones exteriores. ¿Por qué no acabar ya con las delegaciones exteriores o al menos reducirlas? No tienen demasiado sentido. Y además ustedes saben que no son prácticas, no sirven realmente para nada, tenemos otros mecanismos de *acció* que, sin duda, serán mucho más eficaces y a lo mejor menos lustrosos, pero desde luego mucho más competitivos y mucho más económicos.

Política lingüística, eso sí.

En los presupuestos se dice que intentan favorecer la cohesión social, pero incrementan..., el indicador de renta de suficiencia es menos de 6 euros, es decir menos de un 1 por ciento. Reducen el capítulo destinado a la lucha contra la accidentabilidad del trabajo, que pasa de 22,6 millones de euros a 22,3 millones de euros.

Y esta mañana hacía usted gala de que pocas entidades se crean por parte de este Gobierno, cuando hablaba del presupuesto consolidado. Le voy a decir una que va a crear dentro de pocos días y es absolutamente innecesaria: la Agencia de la Inspección de Trabajo. No la cree. Porque además se lo está diciendo la Secretaria de la Función Pública y Modernización de la Administración. Si se produce la transferencia, cree una dirección general; no necesita una agencia, no necesitan tanta ostentación.

Hablemos de deuda pública. Evidentemente, creemos que en estos momentos el Gobierno es un gobierno incumplidor en materia de deuda pública. Y es un gobierno incumplidor porque a ello se ha referido esta mañana usted...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

El porcentaje es superior al compromiso de contención aprobado en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, y lo sabe. Pero además allí también hay un compromiso de aportar el plan de saneamiento para abandonar los números rojos. Decía una periodista en estos días: «Los presupuestos es cierto que especialmente en época de crisis contienen una buena dosis de ficción, pero hay comunidades que ni en la ficción son capaces de cuadrar las cuentas.» Y se refería, en concreto, a Extremadura, Castilla - La Mancha, Cataluña y Canarias.

Estamos... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo ya, señor presidente. Estamos ante una situación en la que realmente no es un gobierno cumplidor, es un gobierno que está diciendo lo que no hace en realidad y después tendremos ocasión de hablar, a esos efectos, de lo que se refiere al impuesto de sucesiones.

Es decir, estaba apelando a Keynes y hace bien, *conseller*, pero muchas veces me da la impresión de que a Keynes le está retorciendo el brazo cuando hablamos, por ejemplo, en materia de deuda pública.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyors diputats, il·lustres senyors diputats, hi ha hagut dues intervencions, suposo que no tindran inconvenient que alguns punts en què han tractat temes similars els agrupi en la meua resposta.

Costa, eh?, trobar un fil conductor en aquesta sèrie de comentaris dispersos que han format un i altre. El senyor Rivera s'ha estat cinc minuts per parlar de la falta de credibilitat de les previsions. Jo, la veritat, és que esperava que amb aquests cinc minuts m'hagués ofert una certa llum respecte a les previsions; no ho he aconseguit, no? A això també s'hi ha referit, en part, el senyor Domingo, eh?, que ens parla també de les nostres previsions.

Bé, incompliment de les previsions macroeconòmiques, i vinga parlar-ne! No, escolti'm, nosaltres..., em parlen de divuit, de quinze; no, l'any passat vam fer dues vegades previsions. En vam fer dues: una el mes de març, si no m'equivoco, i aquesta és la segona que fem. No sé si l'Idescat en va fer una altra. I ja està. No n'hem fet més, de previsions. Ja ho he dit aquest matí, crec que ja ho he aclarit. Si aconsegueixen trobar-me les divuit, o quinze –he fet una petita rebaixa–, amb molt de gust els donaré la raó. No ho trobaran, no ho aconseguiran. De manera que no...

Que ens hem equivocat amb les previsions? Tothom s'ha equivocat amb les previsions. Les que fem aquest any per a l'any que ve, jo crec que són previsions que no són les més optimistes, també deixi-m'ho dir, eh?

Diu el senyor Domingo: «Ja m'agradaria que les haguessin...» –diu–, «que es confirmessin, que no les ha-

gin de revisar», m'ha dit. Home!, jo confio que les puguem revisar per millorar-les, eh? També li agradaria, no? (*Pausa.*) Menys mal! Doncs, espero que les puguem revisar per millorar-les.

Jo no he parlat d'increment del PIB ni de reducció de l'atur. Repassi's el quadre macroeconòmic i després, si vol, repassi's la seva transcripció. Tal vegada, si té ocasió de fer-ho, demanarà aclarir-ho i dir que no volia dir el que ha dit. Perquè vostè ha parlat..., vostè ens ha criticat, m'ha criticat, perquè faig previsions i concretament m'ha parlat d'increment del PIB i de reducció de l'atur. Miri-s'ho bé. Enlloc no parlem de reducció de l'atur; diem que augmentarà l'atur. I si m'ha escoltat bé aquest matí, he dit, a més, que el moment pitjor arribaria ni més ni menys que a mitjans del 2011. De manera que, mentrestant, desgraciadament, si em pregunta el meu pronòstic, mentrestant, anirà pujant.

I diu: «Previsions hipotètiques.» Doncs, miri, sí. Les previsions acostumen a ser hipotètiques. M'entén? Hi ha aquesta..., tenen aquesta petita característica. Jo no he parlat de... A veure si ens entenem. Jo no els critico que diguin el que va malament, el que critico és que només parlin del que va malament, perquè llavors donem una imatge que no és una imatge ponderada del país. Entenc que del Govern només diguin el que es fa malament. Això, miri, ho entenc, perquè vostès diuen: «És que és la lògica del joc parlamentari.» Doncs, molt bé, és la lògica dir que un ho fa tot bé i l'altre ho fa tot malament. Jo crec que no hauria de ser-ho, però, bé, vostè ho creu, doncs, escolti, ho respecto plenament. No aconseguiré a aquestes alçades canviar lògiques tan i tan arrelades, no? Però del país no! Això els demano, i aquesta és la crítica que he fet aquest dematí. Quan fem un balanç, fem-lo ben fet, fem-lo ponderat. Hi ha passius..., és clar que hi són, jo sóc el primer que els destaco. Hi ha coses que no van, hi ha coses que sí que van. I el saldo és positiu. Jo crec que val la pena que ho diguem, perquè és bo per a tots plegats. Avui ho ha fet el senyor Mas, per exemple. Bé, doncs, està bé; a veure si tots els del seu grup segueixen l'exemple, no? I els altres grups també, en aquest cas.

De manera que critico, això sí, que es faci alarmisme; no pretenc que no es digui el que no va bé, cosa que és el que vostè ha dit. Diu: «Una de les pitjors crisis.» No: la *pitjor* crisi que hem tingut –vostè, per descomptat, des que va néixer, i els que tenim una certa edat també, m'entén?; els que tenim una certa edat, que vam néixer després de la guerra mundial, també. La *pitjor*, no «de les pitjors».

I sí, certament, és una crisi en la qual jo crec que hem de tenir una actitud de modèstia. Ser modest vol dir aprendre dels errors, fixar-nos en l'experiència, veure el que podem saber. I, home, deu ser l'única persona que retreu que diguem: «Miri, als anys trenta hi havia el senyor Roosevelt –hi ha molta gent que ho sap, això. I el senyor Keynes va dir algunes coses interessants. Per cert, veig que amb el senyor Domingo, veu?, en aquest punt hi ha una certa discrepància; potser està a la base d'alguns problemes que han tingut dins del seu grup. El senyor Domingo veig que ha citat el Keynes a favor, no? Ha

dit: «Està bé que parlem del Keynes.» Bé, doncs, miri, el senyor Albert Rivera pensa que no hem de parlar del senyor Keynes. Jo crec que sí, que n'hem de parlar, i, de fet, ho fa tot el món, sap?

«El dèficit genera interessos.» És clar, el dèficit genera interessos, evident. L'endeutament genera interessos. El dèficit es pot finançar de dues maneres: o bé amb endeutament... –bé, es podria finançar també amb la venda d'actius financers, no?–, o bé amb endeutament, si no, o bé amb l'augment de la base monetària, monetització, cosa que també s'ha fet a molts països. Miri, al Japó només van començar a sortir-se'n quan en lloc de finançar-lo amb endeutament, que no deixava de provocar problemes a altres bandes de l'economia, ho van fer a base de la monetització, perquè, a més, tenien un problema de deflació.

Quan es finança amb endeutament –i nosaltres no tenim a la nostra mà, el Govern de Catalunya, fer-ho a través de l'augment de la base monetària, això no ho podem fer–, efectivament genera interessos, clar que sí. I aleshores el que s'ha de ponderar és si val la pena en aquests moments endeutar-te per pagar interessos més endavant. Si val la pena sostenir l'economia amb dèficit, que vol dir que haurem de finançar amb endeutament, sabent que el dia de demà haurem de pagar més interessos? Doncs sí, val la pena. Hi ha un moment per endeutar-se, que és quan les coses van malament, i hi ha un moment per tornar el deute, que és quan les coses van bé. I això és el que hem de fer, sabent, evidentment, que mentre el generes té uns efectes, que són aquests que vostè diu, que són efectes derivats, que evidentment ens agradaria que no es produïssin, no?, però que es produeixen.

Li haig de dir, per a la seva tranquil·litat, que, home, estem en condicions d'atendre d'una manera perfectament solvent el servei del deute, és a dir, els interessos que genera; que el nostre nivell d'endeutament és un nivell d'endeutament que no provoca cap mena de preocupació en els mercats, i que en aquests moments, després d'haver passat un període complicat, al principi de l'any, en què els marges als quals s'havia d'emetre el deute per tal de poder-lo col·locar... –la Generalitat i qualsevol altra entitat que ho volgués fer, eh?: les comunitats..., les regions alemanyes, els *Länder* alemanys–, les empreses, per descomptat, havien de pagar marges importants, en aquests moments els marges tornen a ser francament raonables. O sigui, tenim un euríbor que ha baixat molt i uns marges sobre l'euríbor que estan molt i molt..., més ajustats del que van arribar a estar ara fa, diguem-ne, nou mesos, que era el moment segurament de més tensió en els mercats financers. No estan als nivells que estaven, aquests marges, fa ara..., estem a l'any 2009, doncs, posem tres anys i mig. No hi estan. Que havíem arribat a poder tenir marges negatius respecte a l'euríbor, m'entén? No hi estan, però ara són relativament satisfactoris. De manera que el vull tranquil·litzar en aquest aspecte.

Vostè de nou ha incorregut en aquesta contradicció, que veig que deu ser relativament habitual, de dir: «Més despeses, però menys dèficit.» Almenys vostè no ha demanat que abaixéssim els impostos, la qual

cosa..., li acabo de dir: «Vostè no ha demanat que abaixéssim els impostos», la qual cosa, li ho hagi de dir, parla a favor de la seva coherència amb relació al que han dit altres portaveus de grups parlamentaris, que aquests sí, ja, fent la quadratura del cercle, ens demanaven més despesa, menys dèficit i menys impostos; vostè almenys ens demana només més despesa i menys dèficit. També és complicat, no? Ens diu: «No, és que haurien de gastar molt més en educació, i molt més en salut, i molt més en no sé què», però, en canvi, hauríem de tenir menys dèficit. Home, en salut i en educació, escolti'm, és en el que ens gastem la part més important del pressupost, junt amb serveis socials, i així ha de ser.

Té una certa confusió respecte a aquest 75 per cent. El 75 per cent serveix a efectes de determinar el grau d'anivellament d'acord amb l'Estatut. No vol dir que tinguem cap obligació que en el pressupost total consolidat hàgim de gastar el 75 per cent en aquestes partides, eh? Són dues coses totalment diferents perquè aquí hi posem tot: les empreses públiques, l'ICF... Hi és tot aquí, m'entén? De manera que li ho dic només per a la seva, també, tranquil·litat.

L'austeritat. No, nosaltres, escolti'm... –i amb això també aprofitaré, si no hi tenen inconvenient, per incloure-hi la resposta al que ha comentat el senyor Domingo. Clar que són uns pressupostos d'austeritat, ja els ho he dit: «uns pressupostos de reducció de la despesa en el 0,4 per cent». Poden ser uns pressupostos, per una banda, expansius i, a la vegada, d'austeritat i contenció de la despesa? Sí, ho poden ser. El dèficit..., vull dir que són expansius, però, a la vegada, una forta contenció de la despesa, reducció del 0,4 per cent, amb les tres línies fonamentals que ja he comentat aquest dematí a bastament: congelació de sous dels alts càrrecs i una reducció molt i molt limitada, del 0,3 per cent, per al conjunt dels funcionaris, la mateixa que l'Estat; reducció de les plantilles d'administració general i serveis generals, i reducció d'aquella despesa que ja vam començar a retallar el 2008 –recordi-ho– i que hem seguit retallant aquest any, hem mantingut la retallada, per dir-ho així, i la seguirem mantenint l'any que ve, que són totes aquelles partides a les quals tan reiteradament es fa referència. Això és el que hem fet.

Home, vostè aleshores agafa i em dona com a argument d'autoritat, per dir que no hi ha austeritat, que hi ha una campanya de publicitat del president d'1 milió d'euros, i m'ha semblat que treia com a argument d'autoritat la fotocòpia d'un confidencial –m'ho ha semblat. Home, tenint els pressupostos al seu abast, jo crec que vostè té l'oportunitat de contrastar-ho amb fonts molt més fidedignes, tot això, eh?, i sempre que vulgui ens té a la seva disposició per poder-li aclarir qualsevol dubte que li procedeixi d'altres fonts. Estigui tranquil, que li ho aclarirem. Ja sap que els diputats des d'aquest punt de vista tenen sempre obertes les portes de la nostra conselleria.

Ha dedicat una bona estona a criticar-nos per la pujada de l'IVA. Bé, jo en prenc nota, i compungidament li haig de dir: doncs, miri, és que no està a les nostres mans, sap?, apujar l'IVA o no apujar-lo; el Govern de

Catalunya de moment no té aquesta responsabilitat, oi? I no li puc dir massa més, perquè és que semblava que nosaltres érem els responsables que hagués pujat l'IVA al conjunt de l'Estat, o que pugui l'IVA quan hagi de pujar. És una decisió que pren el Govern central, i ja vostè ha fet referència a quines són les opinions que jo he tingut ocasió de manifestar respecte, en general, a les pujades d'impostos en moments de recessió.

Estructuralment té sentit, probablement. Segurament, si alguna mesura en el terreny tributari tindria sentit... –li dic «estructuralment», eh?–, segurament va per aquí, perquè teníem un IVA baix. I segurament també tindria sentit relacionar això amb algun altre tipus de mesura tributària ajustant, és a dir, abaixant per altres bandes; té sentit.

Però, miri, jo haig de ser respectuós amb les mesures que adopten altres governs, i, a la vegada que expresso, com faig sempre que en tinc ocasió, la meua opinió sobre allò que ens convé en matèria de política econòmica –i molta part d'aquesta econòmica es fa a nivell de l'Estat espanyol–, també a mi no m'agrada que els altres governs es fiquin massa en el que ens toca fer a nosaltres, hem de respectar-nos, de manera que jo haig de ser respectuós també amb el que fan els altres.

I després jo no he acabat d'entendre si ens criticava per la reforma de l'impost de successions, francament, perquè el to que ha utilitzat ha estat un to crític, però, d'altra banda, m'ha retret que no ho féssim. Aleshores, això també ha passat aquest matí, no?: ens critiquen pel que no hem fet ara però fem ara. Per tant, ara m'hauria de felicitar, no criticar, entenc jo, no? La crítica per no fer-ho durant tres anys ja l'hem estat rebent durant tres anys: «No ho feien, no ho feien...» Bé, ara ho fem; doncs feliciti'm, no?, felicit el Govern, digui: «Molt bé, els felicito perquè fan el que han de fer.» Però no, també ens han criticat per fer-ho ara. O sigui, ens critica per no fer-ho quan no ho fem i ens torna a criticar per fer-ho quan sí que ho fem. Suposo que d'això no se n'ha de desprendre que preferiria que no ho féssim.

El senyor Domingo ha fet referència de nou a una cosa de la qual jo ja he parlat reiteradíssimament aquest matí, que és la inversió pública. Aquest pressupost, que és un pressupost de contenció i d'austeritat manté –manté, no incrementa, manté– els nivells d'inversió, en termes qualitatius, en termes tendencials: 2,50 per cent del PIB, per sobre de 6.000 milions d'euros. És veritat que hi ha una reducció –petita, de poc més del 5 per cent– amb relació al de l'any passat. Què menys amb una caiguda del 24,4 per cent dels impostos, m'entén? Vostè vagi comparant altres administracions i altres..., jo no m'he mirat els pressupostos d'altres comunitats, però m'atreveixo a dir que, si ho mira, veurà que segurament nosaltres devem, en aquest punt, ja que ens han posat com a exemple de..., que estàvem a la cua amb altres comunitats en altres coses, ja veurà com en aquest punt no estem a la cua, sinó que som dels que fan un esforç inversor més gran. I crec que val la pena que ho tinguem, tots plegats, en compte.

Creació d'entitats? També ja m'hi he referit. Miri, s'incorporen al pressupost trenta-vuit entitats noves, que no hi eren l'any passat en el perímetre del pressupost, i

se'n donen de baixa quatre; total, trenta-quatre de més. De les quals, de nova creació –tornem-ho a repetir– n'hi ha només cinc; totes les altres ja existien. De manera que no s'estan creant tota aquesta quantitat d'entitats que vostè diu.

Transferències als ens locals. Jo crec que això vostè ho hauria de conèixer, però..., presumeixo que si ho fa ho ha fet de bona fe, el comentari, no? Diu: «Han caigut en no sé quin percentatge elevadíssim les ajudes als ens locals.» Escolti'm, les ajudes als ens locals baixen perquè baixen les que procedeixen de l'Estat, i vostè suposo que sap, perquè es mira bé el pressupost, que nosaltres aquí ens limitem a fer d'intermediaris. Rebem i donem, i aquestes han tingut una caiguda molt important. Oi que ho sap? Doncs, per què vol distorsionar les coses? Per què vol donar el missatge que els diners que vénen de la Generalitat respecte als governs locals han baixat en no sé quin percentatge elevadíssim? No és cert; han pujat, m'entén? I allò que depenia de nosaltres ho hem apujat.

Fons de cooperació local? Un 3 per cent més. Miri la reacció dels ajuntaments. Per cert, vam tenir una reunió amb ells, va ser una reunió enormement constructiva, positiva, i van sortir dient: «Volem subratllar i saludar l'esforç que fa el Govern de la Generalitat de, malgrat la recessió, malgrat la crisi, malgrat les dificultats, apujar la partida destinada al Fons de cooperació local.» De manera que aquesta és la realitat. Ara, és clar, si vostè m'ho posa tot junt, m'hi posa això i m'hi posa els diners que venint de l'Estat passen per nosaltres, no s'hi queden i se'n van als ajuntaments, aleshores, evidentment, em dirà: «Ha baixat molt», perquè aquests segons són d'un ordre de magnitud molt gran. I això val també per a aquells milers de milions que vostè ha dit que baixaven, posant-ho tot barrejat. Hi posava ajuntaments, no sé quantes coses i diu: «Resultat: menys mil no sé quants milions...» Home, és clar; d'aquests, em pot dir quants corresponen a aquesta partida concreta?, que són els que baixen, realment. Perquè això sí que ha baixat, el que dona l'Estat als ajuntaments, als governs locals en forma de transferència incondicionada, a través del Fons de cooperació municipal o participacions en impostos per part dels ajuntaments. Queda clar –queda clar? Nosaltres, respecte als governs locals, hem augmentat les ajudes que hi destinem.

Incomplidors en matèria de deute públic? No. No, no, res d'incomplidors. No, res. Home, només uns «foros» del centralisme poden dir això. Clar, «per vostès, paraula...», escolti'm, no: nosaltres estem fent un pressupost amb un dèficit que podem fer perfectament dins del que és la normativa vigent. Queda entès? I com que fem un dèficit per sobre de l'1 per cent, igual que sigui per sobre de l'1 que sigui per sobre del 2,75, hem de presentar pla d'equilibri econòmicofinancer, cosa que farem. Primer punt, per tant: aquí no hi ha incompliment de cap mena. Aquest Govern, evidentment, en aquesta matèria. M'entén?, sap perfectament que no hi poden haver ombres de dubte.

Segon, incomplidor respecte a la resolució del Parlament? També ja ho he deixat clar aquest matí: d'incompliment, res. Hi haurà una resolució, i nosaltres l'aten-

drem escrupolosament, si durant el tràmit parlamentari el Parlament tindrà coneixement, com pertoca, com ens hem compromès a fer, del Pla d'equilibri econòmicofinancer que remetrem en el Govern de l'Estat. De manera que estigui tranquil, aquest Govern, el Govern que el representa també a vostè, no és incomplidor.

I, finalment, vostè m'ha citat, crec que d'una mitjà de comunicació, d'un diari, un comentari respecte..., diu: «Són uns comptes» –diu– «exageradament negatius» –em sembla que m'ha vingut a dir, diu– «i a més ficticis.» Miri, sap què passa, sap per què figuren els nostres..., en aquests quadres i es diu «el dèficit de Catalunya és tant», o «l'increment de despesa...»? Precisament, perquè els nostres no són ficticis. Els nostres no són ficticis. Nosaltres posem totes les cartes a sobre la taula. Nosaltres posem totes les cartes, el dèficit posem el que serà, diem l'endeutament que hi haurà, l'increment de despesa no l'ensenyem de l'única manera que ens podria ser més llaunera... Nosaltres diem: «No, miri, això dona tant, i si descomptem tot això, que s'ha de fer per comparar bé, menys 0,4.» I mirin, i això serveix perquè els grups de l'oposició s'hi recreïn, s'hi acarnissin: «Eh, 17,3, ja ho veuen!» Jo els haig de recordar: escoltin, expliquin bé les coses, que és l'obligació que tenen respecte als ciutadans de Catalunya. Ho entén?

I despesa desplaçada, expliquem la que hi ha. Nosaltres som totalment transparents.

Precisament perquè no són ficticis, els nostres –precisament perquè no són ficticis els nostres–, en alguns d'aquests reportatges que vostè diu han sortit en llocs relativament destacats de rànquings en els quals sincerament m'agradaria figurar en llocs més modestos. Li ho haig de confessar. Però queda clar: els comptes que els hem presentat avui al Parlament no són ficticis.

I, per tant, vol dir que vostès, a partir d'aquests comptes, poden fer un debat –espero que sigui enormement constructiu, fructífer– basat en la realitat, que és allò que ens convé a tots plegats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Rivera, pot intervenir.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres no hem dibuixat ni hem dit o hem retratat aquí una part de Catalunya, com vostè diu, la bona o la dolenta. Hem retratat Catalunya. El 16 per cent no és ni la part bona ni la dolenta, és el 16 per cent d'atur a Catalunya. Menys 4,1 o el decreixement del PIB, no és una part negativa de Catalunya, és Catalunya. Nosaltres li hem dit la realitat que vostè no ha volgut citar en tot el seu discurs. Que és dolenta? Això ho sabem, però haurem de parlar, no?

Vostè parlava que farem caure la gent en depressió amb aquest discurs. Sap perquè es donen moltes vegades les depressions? Per no parlar dels problemes que un

té, per no parlar de la realitat de les coses com passen, per no anar a buscar les causes dels problemes que un té. Per això es cau, de vegades, en depressió. Per tant, en símil polític, podríem dir que el millor que podem fer és parlar clar. Parlar clar i dir les coses pel seu nom. Per tant, vostè no s'emprenyi si els diputats d'aquesta cambra parlem de la realitat de les dades macroeconòmiques que tenim a Catalunya.

Ha parlat..., crec que..., el convido que es miri vostè la transcripció al registre, perquè jo no li he dit que no parli de Keynes i que no parli de Roosevelt. Li he dit que el senyor Montilla no és Roosevelt i que vostè no és Keynes. No s'equivoqui. És a dir, jo, amb tots els respectes, no li he dit que no en parli. Clar que en pot parlar. Podem parlar dels anys trenta i de tot el que vostè vulgui. Li he dit que el president Montilla no és Roosevelt i que vostè ni el senyor Carod no és el Keynes. Per tant, jo no he dit que no parli de Keynes. No té res a veure.

Respecte al tema de l'austeritat, vostè m'ha citat que li digui d'on hem tret això del president Montilla. Doncs, miri, del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, el passat dia 16. I perquè surti en un diari –no en un confidencial, en un diari digital, perquè els digitals també serveixen–, doncs, no vol dir que no existeixi. Vagi vostè al DOGC del dia 16 i veurà aquest concurs i aquesta campanya d'1 milió d'euros del president Montilla. Per tant, vostè ho ha fet molt bé, senyor Castells. No ho ha negat perquè sap que és veritat. El que passa és que ha intentat esquivar-ho dient: «En quin capítol del pressupost està?» Doncs, miri, és..., no sé en quin capítol, però és al DOGC del dia 16 d'octubre. Per tant, el que li diem ho documentem.

Per altra banda, respecte als impostos, tampoc intenti confondre la ciutadania en la posició de Ciutadans, en aquest cas. Nosaltres no hem qüestionat que es redueixi l'impost de successions. Li hem dit que el 2007 va dir el mateix que ha vingut a dir avui aquí, però que ha estat gairebé tres anys sense fer el que havia de fer. I vostè diu que el felicitem? O sigui, triga tres anys, i hi han ciutadans de Catalunya, milers de ciutadans pagant una hipoteca, hipotecant un pis heretat per pagar l'impost de successions, i ara els explica vostè que el felicitin. «Gràcies, senyor Castells, vostè m'ha fet pagar un impost injust per a persones desfavorides, per a classes mitjanes. He hagut d'hipotecar el pis. Però, gràcies, senyor Castells, per portar a terme això el 2010.» Doncs, no el podem felicitar, senyor Castells! Perquè és com un metge que arriba tard a l'operació i diu: «–Home, però ja he arribat, ja estic aquí, m'heu de felicitar. –Doncs, miri, no, és que el pacient està molt fotut, i per culpa seva està més fotut que abans.»

Per tant, no ens digui que el felicitem. Li diem que nosaltres sosteníem des del 2007 una reforma important, que no una supressió. I vostè també ho sap, i sap perfectament que Ciutadans, en aquest cas, ha estat acusat de govern, amb aquesta reforma, i amb un discurs molt semblant: la reforma parcial, substancial, per a les classes mitjanes, per als més desfavorits, i no una supressió absoluta. No intenti desviar el nostre discurs d'allà on era.

